

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bast, Jørgen.

Elskelige København : En Roman fra dette Aar.

København : Nyt Nordisk Forlag, 1917

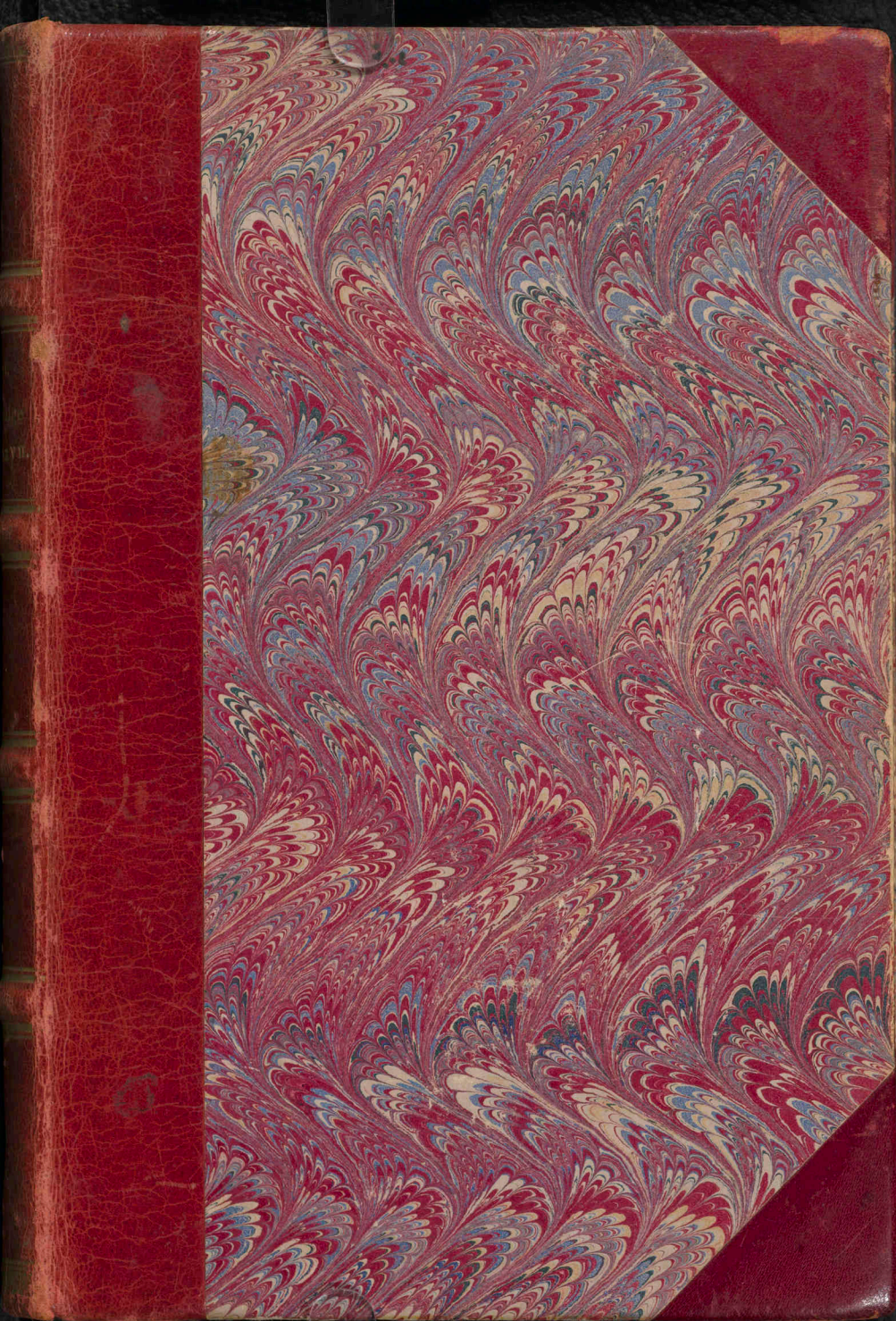
211 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

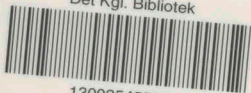
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

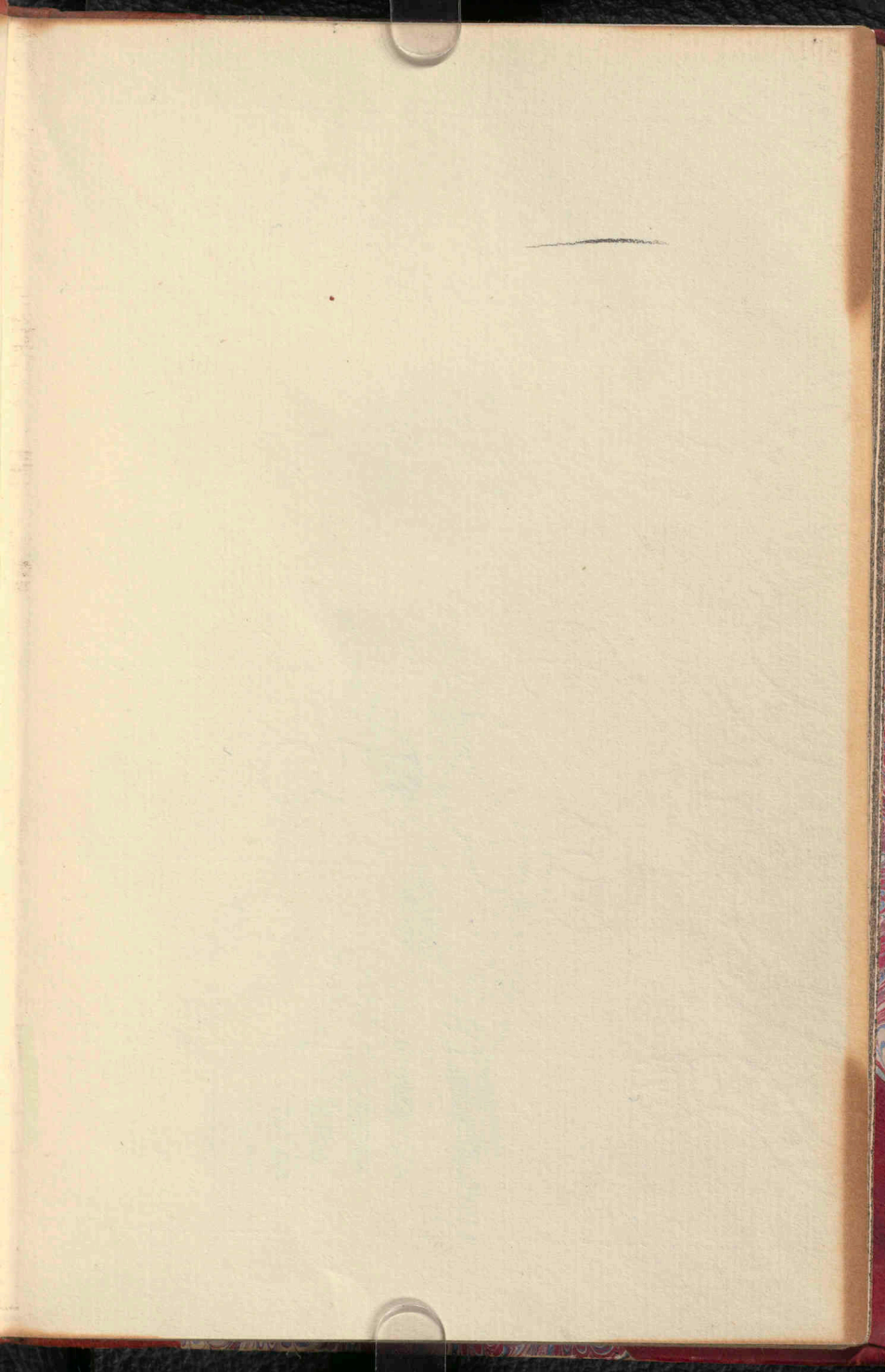
57-87

Det Kgl. Bibliotek

130025455054

JØRGEN BAST:

Det elskelige København

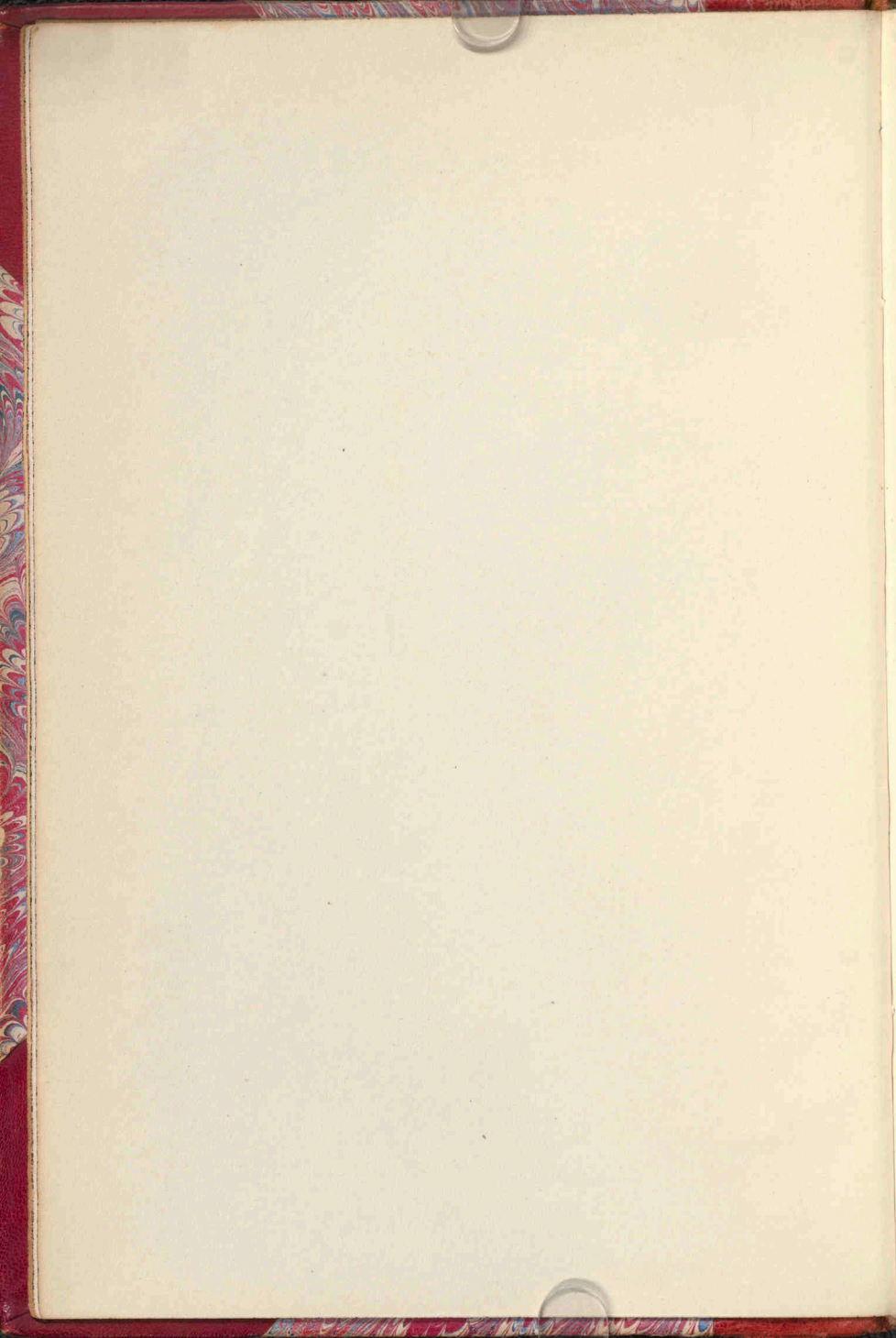
EN ROMAN FRA DETTE AAR.

DET ELSKELIGE KØBENHAVN

1718. 2886

JØRGEN BAST

DET ELSKELIGE KØBENHAVN

EN ROMAN FRA DETTE AAR

NYT NORDISK FORLAG

KØBENHAVN 1917

Krohns Bogtrykkeri.

FØRSTE KAPITEL

LADY Larsens Nytaarsbal bliver Sæsonens *great hit!* Det sagde Mr. Larsen (udt. *Lærsen*) esq. ialtfald til sig selv, da han sad i Læsesalonen og frankererede de 80 rosenrøde Invitationer.

The Larsen family var en Komet, der pludselig var strøget ind over Københavnerlivets ustadige Aftenhimmel. Da den dukkede op i den første Krigs-Sæson, var man ikke ganske klar over, hvorfra den egentlig kom. Der blev talt baade om en Urtekramforretning *en gros* i Melbourne og en Diamantmine ved Johannesburg. Hvilken Version der var den rigtige blev aldrig oplyst — kun saa meget var ganske vist: Familien havde for godt en Snes Aar siden forladt Landet som Detailhandler Larsen med Frue fra Kallundborg og var i September 1914 vendt tilbage som Larsens esq. og havde taget en Suite Værelser paa Hotel d'Angleterre i Besiddelse. Men hvad enten nu Kometens Glans stammede fra Svedskestenene i Melbourne eller fra de noget ædlere Stene i Sydafrika, saa var dens Bane over Himlen en smuk Sukces, og adskillige hjemlige, københavnske Stjerner maatte blegne og neje sig paa dens Vej.

Takket være en eneste Søn, der var frivillig Officer i et af de engelske Kolonikorps, kunde Larsens esq. straks efter Ankomsten knytte den diplomatiske For-

bindelse med Legationen, og med denne frygtelige Støtte i Ryggen begyndte de deres uforfærdede Fremstød mod det bedre københavnske Selskab. Til at begynde med nøjedes de med vellykkede Strejftog i Periferien af Rangklasserne og Diplomatiets. Men da Sønnen en skønne Dag dukkede op med en Shrapnell-Splint i Tommelfingeren og et Krigskors paa Brystet, fandt Lady Larsen, at Familien havde faaet en saadan Attraktion, at man kunde tænke alvorligt paa et Tog ind i *Centrum*.

Saaledes var Stillingen, da hun skrev Invitationerne til sit Nytaarsbal: — de 80 rosenrøde Kort var en sidste Revue over de Kærnetropper, hun raadede over til det store Fremstød.

Mr. Larsen esq. løb Konvolutterne igennem en sidste Gang og konstaterede med et diskret og tilfreds lille Suk, at der ikke var en eneste af de 80, der ikke tilhørte Millionæerne, Diplomatiets eller Adelen eller i det mindste *Den Blaa* saa bar han Posten ned til Portieren.

Larsens esq. boede nemlig stadig paa Hotel d'Angleterre. Det klang godt, var billigere end et Palæ og bragte saa uendelig bekvemt en udover det svære, svære Valg af Møbler og Farver og Kunst og Bøger. Hotel-Eksistensen kræver kun imponerende Kufferter, ægte Garniture og en ulastelig Garderobe for at være *comme il faut*, og alt dette ejede the Larsen family i Overmaal. Københavnerne har altid haft en Svaghed for Hotel-Suiten. Den kildrer deres Snobberi for den elegante Bohème — det blev derfor enstemmigt indrømmet, at den Larsenske Levevis var *chic*, og Familiens faste Bord i Palmehaven blev et Hof *en miniature*, som det smigrede det unge Bourgeoisi at blive præsenteret ved.

Til dette Bord gik Mr. Larsen esq. fra Portierlogen, og han bøjede sig med udsøgt *courtoisie* over Lady Larsen, der lige havde afskediget sit Hof:

— Lady Larsen, gentog han med sit diskrete og tilfredse lille Suk — Deres Bal bliver Sæsonens *great hit*.

Og Mr. Larsen esq. fik Ret. I otte Dage talte Byen om det store Bal paa Angleterre. Petit-Journalisterne arrangerede *steeple-chase* efter Listen over de Indbudte. Det populære Blads Dameside bragte Lady Larsens Billede med Underskriften: En Verdensdame i København og Interview med Lady'en om Selskabelighed i Dyrtiden. Et Ugeblad bragte endogsaa Billede og Biografi af Kokken, der skulde digte Menuen — og den Blomsterforretning, der stod for Udsmykningen, udstillede med Lady Larsens venlige Tilladelse en Model af Arrangementet i sit Strøgvindue. Der var adskillige af det rigtige Selskab udenfor de 80 der begyndte at henkaste Bemærkninger om, at det kunde være meget morsomt at lære *disse Larsens esq.* at kende — og paa den store Aften dannede hele Louis XVI.-Salens Diner-Publikum *espalier* i Lobby'en for at se de 80 tage Selskabssalene i Besiddelse.

Arrangementet var helt igennem en Imitation af en Balaften i *Park Lane*. Lady Larsen havde i en mager Udlændighedsperiode været *Noget* i Huset hos en Guvernør i Kolonierne og vidste derfor glimrende Besked med alle Detailler. Hun og Mr. Larsen stod selv ved Døren til Salonerne og trykkede hver enkelt af Gæsterne i Haanden til Velkomst. Om Præsentation var der ikke Tale. Man overlod til Gæsterne selv at finde hinanden i Salonerne. De 80 var dybt imponerede. Det var netop saa ægte, saa eksklusivt engelsk som man kunde vente det af *disse Larsens esq.* Navnlig Damerne

blev befippede, naar Lady Larsens Haand pludselig sejlede ud imod dem. De stirrede først forvirret paa den — som visse Folk paa en Skyllenskaal — som vidste de ikke rigtig, hvad den skulde bruges til saa tog de kejtet fat paa Diamanterne og kniksede rødmende som Skolepiger, der gør deres Entré ved et Børnebal. Lady Larsen var en virkelig Dame, og de kun smaa forpju-skede Københavnerinder. Det maatte de indrømme, mens de sejlede videre i en Taage af Forlegenhed. Alle-rede ved Døren havde Værtinden pointeret sin Dron-ningerang med Mesterskab. Aftenen var hendes.

Triumfen kildrede alle hendes Nerver. Hun bry-stede sin svære Krop og sendte sig selv anerkendende Blikke ind i det guldfammede Salonspejl. Hendes hvide Selskabskjole, der netop var saa nedringet, som hendes 47 Aar tillod det, forlenede hende med en vis majestætisk Vælde, og hendes stærkt krummede Næse gav det kraftige, rødlige Ansigt med de stikkende blaa Øjne under det askefarvede, purrede Haar en Antydning af Race og der — ved Siden af hende — Mr. Lar-sen esq. med den høje, udtærede Skikkelse, den runkne Skallepande, de flegmatiske Øjne og den stride, graa Moustache over den hvasse Mund: Var de ikke tilsam-men en ideal international Type — selvskevne til Mar-skalstaven i den københavnske Selskabelighed?

— Selvfølgelig, svarede hun sig selv med et sikkert Smil om den kødfulde, kraftigt dunede Mund, og hun drejede sit Hoved paa dets Perle-Gevind mod Mr. Lar-sen esq.:

— Sig mig, sagde hun paa dæmpet Engelsk — jeg synes, De talte om, at der var kommet et Afbud i sidste Øjeblik?

— Ja, det var Baron Kaufmanns, der telegraferede, at der desværre var kommet alvorlige Forhindringer.

— Hm. Lady Larsen fnøs overmodigt. Jeg haaber, at den Undskyldning er vaskeægte. Ellers er det paa Tide, vi viser dem, at det er os, der giver Tonen an i København og den funklende Haand sejlede igen ud mod en forvirret, selskabsklædt Dame.

— *How do you do*, Mrs. Winther — det glæder Mr. Larsen og mig at hilse paa Dem.

Tonen var givet an, og stakkels Mrs. Winther rødmede og kniksede ved dens uvante Klang.

Inde i den vinrøde Salon foran Ballokalerne skyllede Selskabet sammen i smaa øde Klynger mellem de stive, fjendske Hotelmøbler. Man var endnu ikke kommet sig efter Overraskelsen ved Døren. Det havde været for meget, selv for de 80, og man klumpede sig derfor forlegent sammen i tavse Kliker. Adelen for sig, Diplomatiets for sig, Millionerne for sig — og endelig en lille Klump anerkendt Kunst.

Unge Mr. Charles Larsen drev for Vejr og Vind fra den ene Klynge til den anden med sin indbundne Tommelfinger og sit Kors paa Kjoleopslaget. Han var en slank, skarptskaaret Englænder med et stilfærdigt Væsen. Af og til henvendte han en absolut ligegyldig Bemærkning til en Gæst, han kendte og ledsagede altid sine Ord med et skælvende frygtsomt Smil, men tav helst med et træt og fjernt Blik i de kønne, blaa Øjne, der havde arvet Moderens Farve, men ikke deres Styrke.

— Der er ikke nogen Offensiv i Charles i Privatlivet, plejede Lady Larsen at beklage sig til sin Mand. Det er Synd — for med hans Ydre og hans Splint og hans Kors burde han være Sæsonens Løve

Lady Larsen kom bagpaa Klyngerne, der trykkede sig som for et optrækkende Uvejr:

— Vi tager det ganske tvangfrit — sagde hun højt og ud i Luften Ganske tvangfrit, som hjemme i — som i London. De, der føler Sult og Tørst, gaar til Buffeten, der er til højre — og de, der er danselystne til Balsalen, der er til venstre. Jeg er nu saa prosaisk, at jeg gaar til højre først Kom Charley og hjælp din Moder til noget at spise.

Hun lagde sin stærke røde Haand paa unge Mr. Larsens Kjoleærme. Han modtog den med et ærbødigt Buk og førte sin Moder frem mod Spisesalen. Hun mærkede, at alles Øjne vendte sig mod den unge Officer med venlig Opmærksomhed — og tilgav ham et Øjeblik hans Mangel paa Offensiv. *Hellesønnen*, tænkte hun — kunde en Moder forlange nydeligere Relief i en Salon? Hun bruste frem mod de aabne Fløjdøre, og alle de 80 fulgte efter langsomt, eftertænksomt som et Ligfølge, væbnede til Tænderne mod yderligere engelske Overraskelser.

Men de blev skaanede — for i Spisesalen fandt de kun det berømte Arrangement, som de havde set paa de sidste 8 Dage i Blomsterhandlerens Vindue — og mellem Blomsterne den endnu berømtre Koks allerskønneste Kompositioner i en kostelig Krans af bruisende Champagne og glødende Bourgogne. Og da smeltede den londonske Is. Thi det danske Sind frigøres altid ved Synet af et veldækket Bord, og som et muntert Haglvejr slog Sladderen og Latteren ned over Retterne.

— Om Forladelse!

En Herre var saa uheldig at stryge en Klat af Mayonnaisen om en kold Kalvefilet af paa sin Sidemand

Kjoleærme. Synderen var en ung, kraftig, blond Mand i en lidt for elegant Kjole, og den oversmurt en spinkel gammel Herre, bleg, med sløve aristokratiske Ansigtstræk. Han vendte sig irriteret om mod den uheldige — men den unge Mand afvæbnede ham med et vindende Smil:

— Endnu en Gang om Forladelse — sagde han og stillede sin Filet tilbage mellem Blomsterne og Bouteillerne Men De maa give mig Lov til at bøde paa min Klodsethed.

Før den gamle Herre kunde indvende et Ord, havde han vædet sit Lommetørklæde ved en Sifon og gnedet den giftgule Plet af. Et Øjeblik mønstrede han sit Arbejde med et kritisk Blik:

— Se saa. Nu er den væk — og det er overhovedet ikke sket, Hr. Lensgreve.

— De kender mig? udbød den gamle Herre forbavset. Han mindedes aldrig at have set den unge Mand. — Har vi truffet hinanden før?

— Nej — den unge Mand lo — naar jeg skal være ganske ærlig, er det fra »Blæksprutten« jeg kender Deres Ansigt De tillader maaske, at jeg præsenterer mig — mit Navn er Veksellerer William Klitten.

— Jeg kender Deres Firma

Veksellereren havde erobret sin Filet tilbage, og de to Herrer drev sammen henover Gulvet. Ganske naturligt talte de om Børs. William Klitten talte roligt og djærvt i Overensstemmelse med sin stærke, sunde Krop og sit faste Ansigt Greven nervøst og springende med en skærende Stemme, fuld af Ironi og kold Forbitrelse. Pludselig vendte han sit Glenteansigt mod den unge Veksellerer og sagde ætsende:

— Hvad vil De egentlig her i Aften, Hr. Klitten?

Veksellereren stirrede forbløffet paa ham:

— De mener Hr. Lensgreve?

— Ikke nogen Fornærmelse tvertimod jeg begriber bare ikke, at De ikke holder Dem for god til at mænge Dem med dette anden Klasses Bohême Selskab Deres Maade at tørre en Klat Mayonnaise af paa berettiger Dem sandelig til at færdes i helt andre Kredse Er De Mr. *L—æ—rsens* Veksellerer?

— Nej — jeg har spillet lidt Venstrehaandstennis med Sønnen, der virkelig er en flink Fyr

— Men Millionær er De — ikke sandt?

— Kære Hr. Lensgreve — jeg er Veksellerer
saa

— Ja — selvfølgelig — ellers havde Alverdens Venstrehaandstennis heller ikke hjulpet Dem.

— Naa. Under alle Omstændigheder er jeg meget glad for den Indbydelse, som Mr. Charley har skaffet mig. Jeg er en ny Mand, skal jeg sige Dem. Jeg har kun haft egen Forretning i et Aarstid og en stor Veksellererforretning levner jo ikke en megen Tid til at stifte Bekendtskaber.

— Ja — men stift for Guds Skyld ikke for mange her i Aften.

— Nej, jeg hørte nok, at De brugte Udtrykket anden Klasses Bohême Selskab Men hvad mener De egentlig med det? Jeg har da det Indtryk, at Ballet er all-right lutter kendte Navne

— Ja, netop. Lutter kendte Navne — det er det, der er det gale. Der er ikke noget saa ussel som disse kendte Navne, Heltene og Heltinderne fra Bladenes Petit-Rubriker. En Herre eller en Dame, der virkelig er *noble*, lader ikke sin Tilværelse blive en Samling Notitser. Gudbevares — taget under Et — er vi saa-

mænd en meget repræsentativ Forsamling rigtig fiks, maa jeg indrømme Lady Larsen — men pil os fra hinanden — tag os en for en! Er der mon en eneste, der er ikke er en Smule anløben? En eneste Millionær, hvis Penge ikke lugter? En eneste Adelsmand, der ikke har større eller mindre Fugtpletter paa Skjoldet? — De kan trygt gaa ud fra, at alle Damerne er en Streg for mondæne De ved: den sorte Plet paa Ferskenen Og hvad de Herrer Diplomater angaar — saa vil jeg betro Dem, at det er de sorteste Faar, jeg endnu har truffet i Flokken.

— Jeg er som sagt slet og ret Debutant og føler mig ikke kompetent til at optage Diskussionen med Dem — men se nu f. Eks. Diplomatiets: Det er og bliver dog altid *Diplomatiets* jeg mener, jeg har aldrig set paa det som enkelte Personer, men som et selskabeligt Begreb af absolut Første Klasse

— Ja, kære — i gamle Dage — for 25—30 Aar siden, da Danmark virkelig havde et Hof, — dengang var der ganske rigtig blaat Stempel paa de københavnske Legationer *in pleno*. Da skulde de forskellige Udenrigsministerier nok dy sig for at fylde deres Gesandtskaber med Ynglinge, der ikke besad et vist Minimum af Intelligens — i alt Fald kunde man være sikker paa, at de Herrer var Gentlemen til Fingerspidserne Nu derimod Gud Fader bevares Nu er de københavnske Legationer — hvad den yngre Del af Bestanden angaar — blevet en Slags Lossepladser for det mest haabløse Affald fra den diplomatiske Heksegryde Se, den lige saa skeløjede som ubehøvlede argentinske Legationssekretær, der staar henne ved Buffeten og plyndrer en Sandwich-Opsats med Fingrene. Di Muzzo hedder han. Mindst 30 Procent Negerblod har han i

Aarene. Han er et smukt Eksempel paa, hvad man vover at byde denne By og er det ikke ogsaa karakteristisk at den mest populære af hele Bundtet: *the real gentleman*, som han altid kaldes i Galopreferaterne, at han er en forhenværende Rhinfører, der er gaaet Skørtevejen: *Here you see the famous castle* føj for den Lede Nej, jeg kan ikke sige det indtrængende nok til Dem, Hr. Klitten: Hold Dem klar af de Larsenske Cirkler.

— Men Ja, undskyld De selv, Hr. Lensgreve?

Greven saa et Øjeblik paa den unge Veksellerer under de slappe, blaarunkne Øjenbryn, saa svarede han i sin kolde, ironiske Konversationstone:

— Jeg selv, kære jeg er under Administration og min eneste Datter stak under hele Byens Jubel af til Schweiz med en Petit-Journalist og fortsatte til Buenos Aires med en spansk Guitar-Virtuos. Jeg er som *skabt* til de Larsenske Selskaber Jeg skal løse Sfinksens Gaade for Dem: Vi lille Hundrede Mennesker er trods alle vore smaa raadne Pletter nøjagtigt stærke nok til at puffe the Larsen family ind i den *rigtige* Kreds og saa *good by, dear* — naar de sidder lunt og godt paa den anden Side Plankeværket, saa faar vi allesammen et Spark og et isafkølet Goddag, naar vi har den Lykke at møde de høje Herskaber en Gang imellem er det saadan et Spark, De er ude efter?

Klitten lo:

— Egentlig ikke.

— Saa *hands off!* som det hedder — alt er jo saa engelsk her i Aften, at det er til at brække sig over Kom, lad os gaa ind og se, hvordan de *trotter*

»Mr. Rubinstein« plejer at sætte Lidenskaberne saa yndigt i Bevægelse.

— Kære, sagde den forhenværende Rhinfører, som de mødte i Døren ind til Balsalen, til sin Ven den franske Attaché: Vi er helt blege nede i Legationen i Anledning af det nye Fredstilbud til Rusland.

— *Oh, cette situation politique*, svarede den franske Attaché og trak begge de spidse Skuldre op under Hundørene. — ikke mere af den, *my dear Eduard*. — Er det ikke nok, at vore kære Værter har sammensat Selskabet her saa smagfuldt, at der ikke er *en* mistænkelig Person i hele Flokken — ikke *en* sort og hvidstribet. Oh, Lady Larsen er saa stor en Diplomat, at vi er helt overflødige, alle vi andre. Væk med *la situation politique*. Læg hellere Mærke til den lille *situation erotique* derhenne ved Sandwich'erne di Muzzo har med sine yndige Øjne kastet sig over begge Legationshønsene.

— Hvad mener I med dette, Legationshønsene. Nu er du den tredje i Aften, jeg hører kalde Frøknerne Müller saaledes

Den populære Diplomat talte stadig med den aabne Diskant, han havde udklækket under sin Virksomhed som Fremmedfører.

Den franske Attaché løftede sine tynde Bryn over sine vandblaa Øjne:

— Nu er du mere diskret end selv en Diplomat behøver at være Véd du virkelig ikke det, kære Eduard?

— Nej.

— Har du virkelig aldrig nydt den lille Irenes eller den lille Veras Gunst?

— Paa Ære: Nej!

— Da har det ellers i fire Aar været de smaas specielle Mission i Selskabslivet at hengive sig til hver eneste ny Legationssekretær, der kommer her til Byen — i Ententen *nota bene* — kun i Ententen. Det er nu deres Maade at realisere Fru Dekorationsmaler Müllers Ønsker paa. Hendes fortærende Ambition er at se i det mindste en af dem gift med en Diplomat der har du Forklaringen paa Legationshønsene den lille Vera maa forresten siges at være den varmeste. En af mine Venner, der er endnu mere diskret end du, kære Eduard, har fortalt mig, at hun i *en* Maaned hengav sig til tre Legationssekretærer — han var den ene, min diskrete Ven — og til dem alle tre hviskede hun i det søde Øjeblik: Jeg er uskyldig!

Den populære lo, som han vilde have let af en Turist-Vits:

— Da tror jeg, den lille di Muzzo tager det mere alvorligt end som saa. Han betroede mig en Aften efter et eventyrligt Antal *cocktails*, at han vilde forlove sig med Vera, inden Sæsonen slutter.

— Saa er han ogsaa en større Idiot end selv en skeløjet Argentiner med et kraftigt Strøg af Tjærepenslen har Lov til at være. Sikket Hyl der bliver i Legationerne, naar Forlovelsen bliver deklareret. Jeg tænker, alle vi lykkelige sender et fælles Lykønskningstelegram til Fru Dekorationsmaler Müller Hvad vilde du sige om Teksten: *Per ardua ad astra* *mais, mon amis*. Negeren skal ikke være alene om den søde Frugt i Aften. Vi kan passende strømme til Sandwicherne. Jeg skal præsentere dig for *la petite Irene* — saa kan du se, om der er noget at gøre.

— Du er en sand Ven

I Farten løb de forbi Lady Larsen, der havde været

et Svip henne ved Skænken og »sænket sin Temperatur« med en *Martini*:

— Diplomatiets tænker vel ikke allerede paa Retræte fra dets Pligter, koketterede hun.

— Nej, *Madame*, svarede den franske Attaché med et Buk — naar vi har styrket os, vender vi tilbage til den skønneste af alle internationale Valpladser

ANDET KAPITEL

Lady Larsen sejlede videre ind i Balsalen og blev budt op af unge From, Aftenens Repræsentant for *la jeunesse dorée*. Unge From var slank og blond og indolent, og den robuste Lady Larsen kunde ikke staa for slanke, blonde, indolente unge Mænd. Det er min lille Last, betroede hun sine Veninder — min lille Morfinsprøjte mod Sæsonens *spleen*.

Hun faldt tæt ind til unge From og dansede ud med sine kraftige Øren glødende i »Valse septembres« Toner.

— Sig mig, Hr. From — hviskede hun som en Verdensdame, der spørger om Vej til en Mont-Martre-Knejpe — I unge Mennesker har et lille Tag med at sætte Knæet frem, naar I danser hvordan er det? Og hun stak sin skarpe Øjne dybt ned i hans indolente Blik.

Unge From var en fuldendt Kavalér. Han satte, som Moden foreskriver, Knæet frem med et blegt Smil, og Lady Larsen gav sig hen i Dansen med hele sit imponerende Korpus.

— Man skal ikke danse til Flippen bliver blød, snerrede Lensgreven til Klitten og greb ham i Armen, da han strøg forbi Fløjdeørene. Kom med et Svip ind i

den røde Salon, saa slipper vi for at se vor Værtinde afsløre mere af sit inderste Jeg, der aabenbart blottes kraftigt af Dansemusik — og appetitligt er det sandt for Dyden ikke — og saa skal jeg præsentere Dem for en af Aftenens Berømtheder — den ny Direktrice for Apolloteatret — De ved den berømte Tragedienne Fru Henny Schmidt og hendes Datter Agnete Damen er en Hund efter Veksellerere.

— Hun har jo tjent hele Formuen til Teatret paa Film, ikke sandt?

— Tja, kære — smilede Lensgreven bedsk — man er ikke rigtig sikker paa, om hun har tjent Pengene ved Film eller paa anden Maade — det er et af Vinterens store Konversationsemner. Forhaabentlig kommer man til et Resultat, før Sæsonen slutter.

Fruen og Datteren stod bag en solid Dæmning af Beundrere af begge Køn — Fruen udstræede kyniske Bemærkninger om Kunst til højre og venstre i sit trofaste Auditorium. Det var en afgjort Sag, at Fru Henny Schmidt kun kunde udtrykke sig kynisk. Hendes Kynismer var ligefrem hendes selskabelige Levebrød. De gjorde hende interessant og skaffede hende hendes fremskudte Plads i Salonerne.

— Kunst! sjælede hun. Talent! Kære Hr. Direktør. Tal ikke til mig om Kunst. Den Snak er vi Gudskelov vokset fra. Saa kunde vi ligesaa gerne begynde at tro paa Storken hun lo med en kort, uartig Latter, og strøg sig over sine slanke Hofter, saa alle Herrerne rødmede Næ, skulde Miraklet ske, at der en Gang dukkede et Talent op, skal jeg garantere Dem, at han døde som Statist hvis der overhovedet var en københavnsk Teaterdirektør, der kunde bruge ham til det Jeg ved bare, at paa Apolloteatret fik vi ikke Brug for

ham. Nej, hvad er det vi, der er kommet en Smule i Vejret, har skabt vor Sukces paa? Vi har gjort netop de Grimacer og de Krumspring og udstødt netop de Hyl, som Publikum forlangte — og De vil da ikke komme her og fortælle mig, at det er Kunst, Parkettet forlanger?

Protesterne susede i Luften. Man forlangte Kynismer af Fru Schmidt, men man forlangte ogsaa Ret til at protestere imod dem — det var den egentlige Nydelse.

— Det har De — netop De — ingensomhelst Ret til at sige, pustede den fede Direktør.

— Nej, De er selv en levende Protest mod Deres egne — saare vittige Bemærkninger, galede en yngre Baron, der havde været saa heldig at faa en Plads i Nærheden af Datteren.

— Ja — er det ikke rædsomt, pylrede Agnete og sænkede sine nedarvede sjæfulde Øjne ned i Baronens nedarvede tomme, at Mamma opdrager sin lille Pige, der selv skal til Scenen, med saadan nogle Teorier?

— Stor Kunstnerinde hvor er hun morsom ogsaa Moder sødt Koketteri med sit eget store Talent, blev der mumlet fra Dæmningen

— Hun er næsten for idiotisk, hviskede Greven til Klitten med sin Skvalder, der ikke er andet end Opkog paa gamle Avis-Causerier

Der var et Led i Dæmningen, der ikke protesterede. Det var en lille midaldrende Herre i en forfærdelig Kjole, med et fedladent glatbarberet Ansigt og et Par opspilede Barneøjne bag et Par skarptslebne Brilleglas. Han hørte slet ikke efter, hvad Tragediennen sagde, maaske forstod han det ikke, tænkte Klitten — men vimsede ustandselig rundt i Periferien af Dæmningen og

tog ugenert Maal af hver enkelt af Beundrerne med sine store opspilede Barneøjne.

— Sludder! erklærede Fruen determineret overfor alle Protesterne. Overhovedet bliver jeg kun retfærdigt bedømt et eneste Sted. Det er i Smudsbladene, hvor de kalder mig en Taareperse. Det er netop min Metier: Henny Schmidt, Taareperse. Jeg haaber, De vil indrømme mig, mine Damer og Herrer, at det er et fuldtud hæderligt og borgerligt Erhverv. Jeg beder kun om ét: At der maa være rigeligt med Saltvand paa Taarepersen, naar Sæsonen begynder.

Under en ny Storm af Protester fra Dæmningen fik Greven Anledning til at præsentere Klitten for Divaen og Datteren.

— En ung Millionær og fremtidig Mæcen, erklærede Greven — en af dem, som Kunsten bør regne med

Klitten sendte ham et hastigt Blik.

— Hold Mund, hviskede Greven — jeg har min lille Plan

Agnete løftede dvælende sine Øjne ud af Baronens Blik og begyndte at lodde Dybden i Klittens stærke blaa Øjne under de kraftige Bryn. — Og Fru Henny overøste øjeblikkelig ham personlig med et Styrtebad af Kynismer — men under den første Proteststorm trak Greven af med ham.

— Hun er for ækel.

Klitten lo hjerteligt.

— De er en uforbederlig Misanthrop. Ikke én finder Naade for Deres Argusøjne — Gud ved, hvad De egentlig gaar og tænker for Ondskabsfuldheder om mig — men sig mig en Ting — De kender jo alle Menne-sker — lagde De Mærke til en lille, fed Mand, der gik om og saa paa Folk, som om han tog Maal af dem?

— Ja, det gjorde han ogsaa. Det er den berømte amerikanske Portrætmaler, Penny Root. Han er den mest fashionable internationale Maler i Øjeblikket. Paa to Aar har han *gjort all europe*. Sidste Aar malede han hver eneste *Hochheit* og *Durchlautichheit*, der findes i det ganske Tyskland — og nu ligger han en lille Maaned i København for i Forbifarten at smøre en Snes *betydelige* op, inden han damper hjem til U. S. A. for at tage fat paa det Tusind Millionærer, der er dukket op dervore, siden han rejste. Han er en fuldstændig Malerifabrik med faste Priser for Hoved- og Bryst- og Hele Billeder og garanteret Lighed. Man siger, at han har sin egen Rammefabrik i Haag. Han har lagt den i Holland for altid at kunne levere neutrale Rammer Kan De ikke se, at han efterhaanden kun er i Stand til at se paa Mennesker som Hovedstudier og Brystbilleder og hele Figurer. Det er de eneste tre Rangklasser, han respekterer

Det var over Midnat, og Ballet var paa sit højeste. Millionerne — Adelen — Diplomatiets og Kunsten var lykkeligt smeltet sammen i et drukkent Brus af Musik og Dans og Mad og Vin og Sladder og Latter. De stive, fjendske Hotelmøblers Time var kommen. De gav sig smægtende hen i den natlige Rus og aabnede blidt deres røde Silkefavne for Flirten og de forborgne Kærtegn.

Den franske Attaché, den populære og Argentineren havde taget hinanden i Hænderne og dansede ti — tyve — tredive — fyrre omkring Legationshønsene, der var ved at knække over i en blussende Fnisen.

— Den lille Vera ser ud, som om hun længtes efter at hviske til en eller anden, at hun var uskyldig — hviskede den franske leende til den populære, mens de trillede sammen henad Gulvet under et »Hundrede«.

Paa Buffeten var der ustandseligt stort Attaque. Vine og Sauce og Kødtrevler og materiegule Salatklatter flød i en levret Flod mellem Bredder af Crimsonramblers og Orchidéer. En russisk Attaché havde faaet det glimrende Indfald at gribe et Champagneglas og knuse det mod den store Krystalopsats med Sydfrugterne, saa Glasset faldt som et Islag udover det spraglede, krydrede, duf-tende Kaos af Mad og Vin og Blomster, og Krystal-skaalen sang en eneste høj, forbitret Tone, der skar som et Skrig ind i »My beautifull garden of roses«. Hvor var den vred denne Krystalskaal! — Hvor skulde den drilles! Det var vanvittigt pikant! Det var ligesom i de gode gamle Dage i »Akvarium« hjemme i Petrograd, lal-lede Russeren og blev ved og blev ved at slaa Glas i Stykker mod Skaalen, saa hele Opdækningen druknede i glimrende Skaar, og Krystallet ustandseligt skreg og skreg

Fru Henny Schmidt havde tvunget Klitten til at byde sig op:

— Jeg har set Dem saa meget sammen med den gamle Lensgreve Ulrik Bjørn i Løbet af Aftenen — er det en Ven af Dem? spurgte hun, mens de vuggede af Sted.

— Næ — jeg er rent tilfældigt blevet præsenteret for ham i Løbet af Aftenen.

— Jeg kan ikke fordrage ham, erklærede Divaen hidsigt. Han er en gammel, giftig Snog — en Sam-ling slimede Ondskabsfuldheder i Kjole og Hvidt. — Aa, hvor jeg kender ham fra mit Repertoire: *Dumas* anløbne Grever — ikke sandt? Almindelig foragtet er han ogsaa. Jeg begriber ikke, hvad Larsens esq. overhovedet vil med ham. Det kan være, det er fashio-nabelt at leve af Renterne af sin Gæld og at have en

Datter, der turer Verden rundt med alle mulige Mand-folk, som erotisk *globe-trotter*. Men jeg tror ikke nogen Sinde, det kommer *en vogue* indenfor Adelen hver Aften at rende efter Pigerne fra »Laaget« og »Astoria«.

— Ja, jeg kender som sagt ikke Greven nærmere, afbrød Klitten ligegyldigt — og Fruen skiftede hastigt Emne.

— Hvor De danser fortryllende, sagde hun med sagte dvælende Stemme og lagde sig tæt op til ham i et Sving.

— Hm, svarede han bare og saa ned paa sine Tæer. Han havde lært at *trotte* en Maanedstid hos en Danse-Løjtnant og vidste udmærket, at han højst var en god Anden Klasses Danser.

— I det hele taget, fortsatte Divaen med sit koglende Tonefald, skulde det være Mænd som Dem, man havde til Medspillende paa sit Teater — en virkelig, ægte Verdensmand i Stedet for disse evindelige Frikadeller med deres Sved og Deres rædsomme Klæder. — Du forbarrende, hvor skulde jeg saa kunne spille! —

Hvordan det egentlig gik til, var det bagefter Klitten umuligt at huske — det var vel sket i en af Aftenens champagnebrusende Strømhvirvler — i alt Fald var han og Fru Henny pludselig skyllet sammen med de tre Attachéer og Legationshønsene. Di Muzzo havde med Alkoholen løbende i klare Draaber ud af de fortinnede Øjne holdt Tale for den store Kunstnerinde og for den danske Kunst i det hele taget:

— Jeg er Diplomat! hikkede han.

— Det er noget nyt, jublede den franske.

— Jeg er Diplo—lomat, gentog han uforstyrrelig, men jeg er lige saa meget Bohême! Leve Kunsten! Hjemme paa min Hylde staar Georg Brandes samlede Værker paa tysk!

— Føj for Satan! raabte den populære.

— Ja, føj for Satan, lallede Argentineren — men han staar der alligevel paa tysk! Hans største Fortjeneste, mine Damer og mine Herrer, var, at han opda- gede Nietzsche *Also sprach Zarathustra Nicht war?* — Og pludselig sprang han op paa en Louis XVI-Stol, fægtede vildt med de smaa, brune, underligt visne Abenhænder over det barokke Hoved og brolede sanseløst:

— Joffre, Joffre Schi-joffre.

— Pip, erklærede Fru Henny stramt og kort og trak Klitten tilbage til Dansen.

I Døren til Balsalen stod Mr. Larsen esq. og saa ud over de 80 med et tilfreds Smil om den hvasse Mund. Han tænkte alle Aftenens Stadier omhyggeligt igennem, lige fra Gæsternes Befippelse ved Entreen til den løslupne Orgie, der nu boblede omkring ham. Lady Larsen og han havde fastslaaet deres Ry som uovertræffelige Værter en Gang for alle, følte han sig overbevist om. De kunde trøstigt gaa løs paa det næste Lag i Samfundet og næste Gang, de sendte Invitationer ud, skulde det — by Jingo! — være en hel ny og bedre Bestand, der fyldte Salonerne

Luften glødede over Dansesalens blanke Gulv, der uophørligt var fuldt af foxtrottende Par. Lady Larsen tog sig en ny Tur under unge Froms æggende Førerskab. Den stakkels, blonde, indolente Ynglings Knækflip lænede tungsindigt sin bløde, vaade Masse mod Lady Larsens varme Haand. Agnete Schmidts sjælfulde Øjne havde endelig fundet et fast Hvilepunkt for Aftenen i young Mr. Larsens indbundne Tommelfinger. Han dansede stift, tavst, lidenskabsløst med det fjerne, trætte Udtryk i de blide Øjne.

Udenom hele Virvaret sneg den lille Mr. Penny Root sig, ufortrødent optaget af at tage Maal af Selskabet med sine forbavsede Barneøjne: Ansigtsstudier, Brystbilleder og hele Figurer — og Krystalskaalen blev ved og blev ved med at skrike i sin dybe Harme, mens Russeren helt idiotisk grinede og rallede:

— Det er akkurat ligesom i de gode gamle Dage i »Akvarium« — fuldstændig som i det gode gamle »Akvarium«!

TREDJE KAPITEL

William Klitten havde Aftenen og Natten igennem lagt Mærke til to Herrer, der stadig holdt sammen. Der var et let orientalsk Præg over deres livlige Ansigter. De talte engelsk med en pudsigt barnlig, pludrende Akcent. De var høje og yderst elegant klædte, men deres Rygge var lidt for svaje og deres Haandbevægelser en Smule for feminine. De yndede at give Rollen som *enfants terribles* og sad i Øjeblikket paa Hug som to Buddah'er i den røde Salon og legede: »Mit Skib er ladet —« med to unge Damer af den lavere Landadel.

— Hvad er det for et Par Fyre? spurgte han Greven i en Dansepavse — for *De* kender dem selvfølgelig.

— Læg godt Mærke til dem, kære. De to Herrer er et af Tidens Tegn. De markerer nemlig, at København endelig er ved at blive en rigtig Storstad. Det er de første Æventyrere, der er bleven akcepteret af Selskabet — Æventyrere i Ordets anerkendte, internationale Betydning. De kalder sig Bankier'erne Armand og Duval — fortæller, at de er Hollændere, og at de er i Køben-

havn for at slaa Tiden ihjel, men i Virkeligheden er deres Oprindelse indhyllet i det mest uigennemtrængelige Mørke. For vore kære Værters Vedkommende har vi i alt Fald Detailhandelen i Kallundborg at holde os til, og de har dog ogsaa af og til aflagt Vidnesbyrd om, at de ejede en solid Kapital — den berømte Yacht f. Eks. — den 60 Hestes Peugeot og denne lille beskedne Aften. Men jeg kender ikke en, der tør bande paa, om vore to hollandske Venner er Millionærer, eller om de muligvis kun ejer til en Morgen-Sporvogn hjem. Ligesaa lidt er der nogen der aner, om de tilhører det hollandske Aristokrati, eller om man muligvis lettere fandt dem i Forbryderalbummet. Alligevel har deres — det maa jeg indrømme — ulastelige Kjoler og dito Væsen skaffet dem Indpas en Mængde Steder. Jeg kunde tænke mig, at Mr. Larsen esq. føler et vist hemmeligt Slægtskab mellem sig og de to Herrer, og at det er derfor, de indtager en Slags Favorit-Plads i hans Bekendtskabs-Harem.

Lidt senere dumpede Klitten sammen med young Mr. Larsen ned til de to Hollændere og de unge Damer af den lavere Landadel.

Damerne overfaldt øjeblikkelig Mr. Larsen.

— Aa, Mr. Larsen — fortæl os endelig, hvordan De fik Saaret og Krigskorset.

— Hvor maa det være dejligt, saadan at være en Helt.

— Er det sandt, at alle Folk rejser sig op, naar De kommer ind paa en Restaurant i London?

Klitten lagde Mærke til, at de unge Hollændere med megen Takt fik de unge Damer væk fra Emnet. De kendte Mr. Charley og vidste, at han ikke led af den sædvanlige Soldaterpassion for altid og evigt at tale

om sine Oplevelser — tvertimod, der kom altid noget forpint og hjælpeløst i hans Øjne, naar hans Moder eller andre begyndte at tale om den blodige Nat ved Mura-Bay. Hollænderne fik i en Fart Samtalen drejet hen paa Tennis. Young Mr. Larsen sendte dem et taknemmeligt Blik. Han var inde paa et kært og kendt Konversationsemne. Øjnene fik Liv, og han talte utvungent og fornøjeligt. De unge Damer var ogsaa store Tennisdyrkere. Mura-Bay var øjeblikkeligt glemt.

Klitten fandt, at de unge Hollændere — hvem de saa end var — havde optraadt meget taktfuldt. I det hele taget var de yderst vindende trods de svaje Rygge og de feminine Haandbevægelser.

— Men nu kan De da ikke spille Tennis, Mr. Larsen? spurgte en af Damerne.

— Hvorfor dog ikke?

— Deres saarede Haand.

— Aa, lo han, den tænker jeg slet ikke paa. Jeg har faaet en ganske glimrende Partner til Venstre-Haands-Tennis i Veksellerer Klitten her.

Saa snart Hollænderne hørte, at Klitten var Veksellerer, kastede de sig over ham med Entusiasme. Han rystede sit Hoved under en Styrtesø af Spørgsmaal og Betragtninger angaaende Aktier, Kurser, Penge, Børser i al Verdens Lande. Han maatte beundre den Hurtighed og Kyndighed, hvormed de to unge Herrer paa deres ejendommelige *enfants-terribles-Manér* ræsonnerede over de mest indviklede økonomiske Problemer, og det indgaaende Kendskab, de røbede til københavnske Børsforhold. De syntes at have været overalt og være hjemme overalt. De foretrak Forretningsgangen i *Wall Street* i New York fremfor den i *The Pit* i Chicago. Man skulde holde sig fra Berliner- og Wiener-Børsen i Øjeblikket

— men der var store Chancer for Spekulationer i skandinaviske Papirer paa Pariser-Børsen.

Der var ingen Tvivl om, at d'Herrers Veksellerertitel var ægte nok. Den gode Lensgreve havde nu ogsaa faaet den fikse Idé, at det hele Bal var pilraaddent!

— Det vilde glæde mig meget, sagde han hjerteligt til de to unge Hollændere, om De vilde benytte Dem af min Assistance, dersom der var et eller andet, De kunde ønske at sætte Dem ind i under Deres Ophold her i Byen. De kan træffe mig paa Børsen hver Dag eller paa mit Kontor.

Hollænderne var overstrømmende begejstrede over hans Venlighed og truede ham med meget snart at gøre Brug af hans Elskværdighed.

Mr. Larsen esq. sen. var kommet til, og man begyndte at tale om Auto-Sport og Yachting.

— Hvis Forholdene bliver nogenlunde fredelige til Foraaret, tænker jeg paa en Norgesrejse med min Yacht, sagde Mr. Larsen.

— Gid jeg kunde faa min 50 Ton'er herop til den Tid, sagde Armand, mens et tvivlende Udtryk fo'r hen over hans let bevægelige Træk, men det bliver næppe let.

— Er De en god Yachtman? spurgte Mr. Larsen.

— Aa ja — baade Duval og jeg har en pæn Hylde fuld af Pokaler, som vi har sejlet ind, staaende hjemme i Rotterdam.

— Saa kunde jeg altsaa regne med D'Herrer i paa-kommende Tilfælde?

— Selvfølgelig.

— Med største Fornøjelse.

Mr. Larsen esq. drev videre mellem sine Gæster, mens han tumlede med den Tanke, om han alligevel ikke skulde lade Armand og Duval følge med op i den

næste Sfære. Han kunde ikke skjule for sig selv, at han følte en vis Beundring for de to unge Hollændere. Der var lidt af den rigtige internationale *air* over deres hele *façon d'être* de kunde saamænd gøre sig *hvorsomhelst* — naa, nu kunde han tale med Lady Larsen om det

Dagen gryede, og de 80 begyndte at bryde op.

Den populære og den franske havde slæbt di Muzzo ned i Hotelllets Ølkælder, taget Kjolen af ham og lagt ham fem Minutter over to Isblokke.

— Det er en glimrende Opfindelse, som jeg har Patent paa fra Hamburg, erklærede den populære — og den viste sig ogsaa at være af udmærket Virkning. Da Argentineren blev taget af Isen og fik sin Kjole paa igen, var han baade præsentabel og fornuftig.

— Er du i Stand til at opfatte? spurgte den franske inkvisitorisk.

— Absolut, stønnede Argentineren og knugede et Ølviskestykke mod sine larmende Tindinger. —

— Godt. Du har lovet at følge Frøken Vera hjem. Du kan ikke huske det — men du *har* det. Gaa nu pænt op i Lobby'en og tag dig af hende. Eduard følger Irene hjem Er du med?

— Javel, mumlede han lydigt og sjokkede af.

Abehænderne famlede fortumlet rundt i Lommerne.

— Ikke en Sous! sukkede han og skelede raadløst hen for sig Selvfølgelig, mumlede han saa og gik ned paa Inspektørkontoret.

— 'dag, Monsieur David, hilste han nonchalent.

— Hvad skylder man Æren saa sent, Hr. di Muzzo? lød Svaret i samme Tonefald.

Inspektør David var en lille, vindtør Mand med et forslagent, ligesom forvitret Ansigt.

— Hundrede Kroner, svarede di Muzzo lakonisk.

— Det er fjerde Gang, sagde Inspektøren trevent og begyndte at ordne nogle Papirer paa sit Skrivebord.

— Ja, det er fjerde Gang, gentog di Muzzo forlegent. Saadan havde Inspektøren aldrig taget imod ham før. — Han havde laant ham Pengene, han bad om, som om det var ham en Ære, at den unge Diplomat kom til ham. Han følte gennem en Taage det uværdige i, at han, en Legationssekretær, stod her og tiggede et Kryb af en Hotelinspektør om skallede hundrede Kroner — men han *maatte* jo have de Penge.

— Det er stadig den Helvedes daarlige Forbindelse med London, plaprede han løs og jeg skulde følge nogle Damer hjem forbandet kedeligt en Auto

— Den koster ikke hundrede Kroner, indskød Inspektør David roligt.

— Nej, den koster ikke hundrede Kroner. I sin Rus var det umuligt for ham at blive klar over, om Inspektøren var uforskammet eller ej Han kan beholde sine fnattede Penge, tænkte han, men blev ved med at tigge:

— Men i Morgen det koster s'gu at leve, David De ved jo, at De kan være sikker paa Deres Penge.

— Selvfølgelig. Inspektør David blev pludselig føjelig — jeg mente bare

Han forklarede ikke nærmere hvad det var, han mente, men gav Argentineren de hundrede Kroner.

Han stak dem hastigt i Lommen og tog Afsked med en meningsløs Latter — men skønt han paa Vejen hen til Frøken Vera klemte begge Hænderne om sit gyngende Hovede, var det ham umuligt at komme paa det rene med, om han havde *lammet* denne David eller ej.

Fru Henny Schmidt blev fulgt til Vogns af hele Dæmningen af Beundrere og tillod naadigt saa mange af dem, som kunde hænge paa, at køre med i Automobilet.

Mo'r og Datter boede paa hver sit Hotel, saa Frøken Agnete kørte i sin egen Vogn. Young Mr. Larsen fulgte hende ud i Lobby'en, og da hun smægtende sagde:

— Hvor er det smukt af Dem at følge mig, jeg brød mig heller ikke om at blive ledsaget af andre i Aften — havde han ikke andet at gøre end at tage mod sit Slag og sin *chapeau mecanique* af den lille forvaagede Garderobedame med de store, fordærvede Øjne.

Han tog Svingdøren sammen med William Klitten.

— Hallo, raabte han — vi er vel ikke mere forsolgede end at vi tager vores Tennis i Morgen tidlig?

— Nej, lo Klitten tilbage — Klokken otte er jeg spænstig som en ny Ketcher fra Bendix.

Veksellereren og Lensgreven drev sammen op gennem Strøget.

— Naa, har De saa moret Dem, eller er De gennem-ækel? spurgte Greven i sin sædvanlige indædte Tone.

Nu giver Gifftanden ordentlig Væde fra sig, tænkte Klitten — men Gud ved om ikke den elskelige Fru Schmidt har Ret i, at han er bitter, fordi han selv er blevet en af Selskabets *outsiders*.

— Naar jeg skal være ganske ærlig, svarede han, har jeg moret mig rigtig godt. Husk paa, at jeg er ingen *blasé* endnu, men en slet og ret Debutant. Desuden syntes jeg, der var flere rigtig flinke Fyre i den Larsenske Kreds de to Hollændere f. Eks. — og ved De, hvem der imponerede mig?

— Nej.

— Den stakkels di Muzzo, som de havde saa ondt

af. Han var nok forfærdelig fuld, men jeg synes, det er saare rosværdigt af en argentinsk Diplomat at have Georg Brandes samlede Værker staaende hjemme paa Hylden.

— Georg Brandes! Lensgreven lo hæst i Morgenkulten. Naa, saa han har været ude med den Røverhistorie igen. Nej, De kan tro, han har ingen Georg Brandes staaende derhjemme. Han har overhovedet ikke andet derhjemme end en hjulbenet og højbarmet fransk Strygejomfru, som han har slæbt rundt med fra den Gang han var Skriver paa Konsulatet i Marseille der har De di Muzzos aandelige Interesse!

— Haps, tænkte Klitten, der sad Gifftanden, men han fik ikke Brug for noget Svar, for Greven fo'r straks løs paa et andet Emne:

— Er De ikke en Broder til Søren Klitten — den politiske Redaktør ved »Dagen«?

— Jo, det er min Broder.

Grevens Stemme blev dæmpet og alvorlig:

— Jeg har fulgt hans politiske Artikler under hele Krigen — og jeg maa sige, at han har min dybeste Beundring.

— Min Broder Søren er ligesom De en uforbedrelig Pessimist — De hvad Selskabslivet og han hvad Politiken angaar.

— Ja, Gud give Greven talte brudt og ophidset — et og andet havde været anderledes i Stedet for at man gaar som en Idiot og gylper sin Galde ud over nogle ligegyldige Selskabsaber, kunde jeg have staaet Side om Side med ham for det er jo det, jeg mener akkurat som han det er ikke alene Selskabet, men hele denne forbandede By, hele Landet — Politiken hele Molevitten er smadderraadden ...

men hvad kan det nytte, jeg kan se det. Jeg er jo selv

Han brød af og slog melodramatisk ud med Hænderne. De stod paa Raadhuspladsen i en Buelampes sviende, hvide Skær. Klitten følte Kvalmen stige i sin Hals ved Synet af Greven. Hans blege indfaldne Ansigt var nu blaagult og svampet som dødt Kød. De hvide Læber dirrede epileptisk, og der dryppede gullige Gammelmandstaarer fra de leversyge, udvældende Øjne. Langt ude i den urolige Lyskegle strøg Gadens Piger forbi paa Vejen til Morgentoilettet i Banegaardens Damegarderobe Greven paa Baggrund af Pigerne med de blege Ansigter og de forpjuskede Paradisfjer — hvor det mindede ham om et hæsligt Ensemble-Nummer i en tysk Operette *in der Nacht, in der Nacht* ..

— Græder han? tænkte Klitten forundret — er han alligevel fuld? Han har dog gjort et ganske nøgternt Indtryk Aftenen igennem.

— Naa, Greven var med en Krampanstrengelse blevet Herre over sig selv — De skal ikke følge mig længere, Hr. Klitten. Jeg bor her paa Palace for Tiden Grevinden og jeg er ikke rigtig *on speaking terms*. Godnat! Det skulde glæde mig at træffe Dem en anden Gang.

— I lige Maade Godnat! Klitten saa efter hans bøjede Skikkelse, der forsvandt i Portalens Skygge. Der gik en Skælven igennem ham af Kulde og Uhygge.

— Hvad gik der af ham? mumlede han, skuttede sig voldsomt og satte i fuld Fart henover Pladsen.

De mægtige Svingdøres isnende Sug sendte stadig flere af de Larsenske Gæster ud i den raa Morgen. Der blev tomt i Salene, og Knagerne i Garderoben grinede

som Tænderne i et æventyrligt, graadigt Gebis udover den øde Lobby.

Den lille Garderobedames fordærvede Øjne blev bedrøvede. Hun kunde ikke forstaa, at ikke en eneste af Herrerne havde hvisket til hende, at han nok skulde vente paa hende. Det plejede de dog altid ved Ballerne. Hendes Hjerte var saaret. Dansemusikken havde brust i hendes Øren den hele Nat, og fyldt hende med en smertelig Længsel bare efter lidt af Affaldet af al den Flirt og Elskov, der aandede ud til hende.

Mr. Penny Root slæbte af med den russiske Attaché, der stadig var døddrukken. Da der ikke var flere Glas at smadre, havde han af Mangel paa andre idiotiske Indfald bestilt et Billede i Legemsstørrelse hos Amerikaneren, og nu vilde den lille Maler nok sikre sig, at hans kostbare Model kom hjem i Behold.

— Uh, tænkte den lille Garderobedame, mens hun krængede Tøjet paa den lallende Attaché — saadan et Svin skal det ikke være, men hvis en pæn Herre beder mig gaa med hjem, saa ved jeg ikke, hvad jeg gør

Natportieren raabte med sin morgenhæse Stemme, at der var Telefon til Inspektøren i en af Boksene — oppe fra anden Sal. Inspektør David vimsede over og greb Røret.

— Det er Waltz fra Nr. 216, lød en tysk jovial Stemme i Telefonen — er det David?

— Javel, Hr. Waltz —

— Jeg vilde bare høre, før jeg gaar i Seng, om De har noget interessant at fortælle i Aften — muligvis har De hørt et eller andet paa Ballet

— Ikke store Sager, Hr. Waltz, ikke store Sager men maaske vil det fornøje Dem at høre, at jeg er ved at faa Krammet paa en Legationssekretær

— Bravo

— Ja, det er ganske vist kun en Argentiner, men det er bedre end ingenting.

— Det er Bravo, Hr. David — udpræget Bravo! Vi kan tale om det i Morgen det er endogsaa *overmaade* behageligt men ellers kan jeg trygt lægge mig til at sove, Hr. David?

— Det kan De, Hr. Waltz.

— Saa Godnat, Hr. David —

— Godnat, Hr. Waltz.

David lagde Røret og gik over for at vælge Værelse til den evige svenske Morgen-*Baron*, der kom sejlene ind i det samme.

— Hen i et Hjørne med ham, Drukkendiderikken, mumlede Inspektøren 436! Det er lige op ad Tjenerværelserne! De maa finde sig i at høre paa ham!

Rengøringskonerne med de askegraa Ansigter og de slidte Skrubber begyndte at møde op. En Støvsuger brummede paa en af Mezzaninens Løbere. En søvndrukken Karl krøb op paa en Stige og begyndte gysende at tørre Støvet af Palmebladene med en vaad Klud.

De sidste Gæster gik. Det var Hollænderen og den franske. *Han* forbarmede sig over den lille Garderobedame og gjorde hende lykkelig.

Mr. Larsen esq. og Frue sad mat hensunkne i et Par Chesterfield-Stole og kastede et sidste Blik ud over Aftenens Valplads, før de gik op til Suiten.

— Saa du, Charley tog væk med Agnete Schmidt? spurgte Lady Larsen bekymret.

— Ja, hun lagde jo kraftigt an paa ham Aftenen igennem.

— Det er sørgeligt med Charley. Han er saa rædsom modstandsløs overfor Kvinder. Han bryder sig ikke om dem, men er der en af dem, der vil have ham, saa lader han dem *ta'* han er et redningsløst Offer for energiske Kvinder. Bare hun ikke faar ham til at begaa en eller anden Dumhed. Det var jo ikke Meningen, da vi inviterede hende og hendes dydige Fru Moder.

— Du er altfor meget Pessimist med Hensyn til Charley. Han klarer sig saamænd nok. Jeg synes, at vi kun har Grund til at være tilfreds med Aftenen.

— Ja! Lady Larsen slog i sin Glæde en Tone an fra de gode gamle Kallundborg-Dage. Det kan nok være, vi *lammede* dem med det engelske Arrangement. Selv da de luskede af, var de ikke helt dristige ved det. De glemmer ikke vores engelske Aften saa snart, og Byen vil ikke tale om andet fra nu af og til Karnevallerne begynder Vi kan *hamstre* dem, sluttede hun truende og løftede sin svære Krop fra Lænestolens Omfavnelse.

— Ja, vi kan hamstre dem! gentog Mr. Larsen esq. og stampede energisk i Parketgulvet

Og stolt og sejrsherust steg det lykkelige Ægtepar op til Suiten.

FJERDE KAPITEL

Klokken var seks, da William Klitten stak i sine Pyjamas. Allerede Klokken syv stod han i Styrtebadet. Han højede Nakken helt tilbage, spilede Gabet op og lod det isnende Vand spule Svælget lige til Struben. Da han gysende sprang ud fra det sviende Brus og gned Hu-

den over de kuglede Muskler med et groft Klæde, mærkede han med Stolthed, at al Sviren, Champagnetaagen, Dansesalens Klæbrighed, den tørre Havannarøg i Mundhulen og den idiotiske pinende Tomhed i Nakken var skyllet væk. Han var frisk som efter en rolig Nats kvægende Søvn. Hans sunde, hærdede Krop havde ganske mekanisk kastet Balnatten bag sig. Han var lysvaagen og lykkeligt oplagt til en ny Dag.

Han følte en overstadig rislende Livsglæde og Morgenfriskhed gennem sin Rygrad, og mens han dvælende og omhyggeligt iførte sig sin Formiddagsdress, gjorde han som han plejede, sig selv nøje rede for Dagen, der laa foran ham: Tennis med unge Mr. Larsen — Morgenaviserne i Hjørnecaféen — Kontoret — Børsen — Middagen i Ro og Fred derhjemme — og Aftenen hvordan var nu Aftenen? Aa, det var rigtigt — han havde lovet at gaa paa Cabaret med Miller og Hallberg. Han elskede dette: at lægge et fast Program for hver Dag i sin Tilværelse. —

— Lykkelige Materialist, kaldte hans Broder Redaktøren ham hovedrystende, naar han erklærede, at han var fuldendt lykkelig i sit rolige Forretningsliv med dette jævne Program for hver Dag, der oprandt, og en tryk Forvisning om, at netop saaledes som *han* tænkte sig Vejen og Dagen, saaledes *blev* den

Et sidste Strøg med den forgyldte *safety-razor* — det svære Haar lige tilbage á la Pompadour — Armbaandsuret om Haandleddet — og William Klitten var parat til at aabne sin Garage, hvor Autoet ventede ham. Det var kun en tyve Hestes »scripp«. Han var forholdsvis ung som Automobilist. Kun et Par Aar. Hans Nerver var derfor endnu ikke saa forfinede, at han kun kunde taale Musikken fra de svære 50—100 H. K.-Motorer.

Han nød fuldt ud sine 20 Heste, naar de spandt kælent under ham. Men hans Udvikling var dog saa langt fremme, at han hadede at have fremmede Hænder til at tumle med Maskinen. — Og som Vognen stod der i Skæret af en 200 Lys Lampes ubarmhjertige Kritik: skinnende, ren, oplagt til Fart — som Klitten selv — var dens Kondition helt igennem hans *Hænders* Værk.

Han fløj gennem den morgenøde Bys kolde, blæsende Mørke og stod snart kamprede under Tennishallens Hvælving.

Charley Larsen greb hans Haand med et smilende: — 'morning.

Klitten følte, at den unge Englænder var lige saa all-right som han selv. Deres Kroppe var beslægtede. De holdt begge deres Konstitution paa dens sunde Middagshøjde. Det var, som om en lignende Tanke fødtes i Englænderen, for de spændte sig begge som Staalfjedre, længselsfulde efter at yde deres Bedste i Træningens Kappelstrid. Her paa Tennisbanen var young Mr. Larsen en helt anden Mand end i en Selskabssal. Fjernheden og Utrygheden var helt strøget af hans Øjne og hans Væsen. Han var helt igennem nærværende — rolig og tryk i maalbevidst Erkendelse af sin egen Formaaen.

Spillet begyndte. Ingen af de to Mænd talte. Ord var overflødige til den morgenduelige Samtale, der nu blev ført over Nettet:

— Se, hvislede en Bold, jeg kommer haardt, for Armen er stærk, og hver Muskel er i Træning.

— Pas paa — den steg over Nettet i en højtidsfuld Bue — lad mig se, om dit Øje er snapt som Lynet, eller om det er sløvet efter i Nat.

— Bild dig ikke det ind, lød det tilbage med en drilsk, flad Bold — men der har du en igen — lad os saa se,

om det ikke er *dig*, der har drukket og danset en Smule for meget.

— Tag de to Meter i *et* Spring og sigt godt ellers naar du mig ikke.

Hjernerne var et Myldr af Ord og Udbrud under Spillet, men de spildte ikke Styrken og Koncentrationen ved at sætte Mundmusklerne i Bevægelse.

— Jeg haaber næsten, det maa være symbolsk, at vi staar lige, sagde Klitten, da Partiet var ude.

— Ja, svarede Mr. Larsen, vi er paa Toppen begge to og lige højt over Havet, som Geograferne siger.

Da de havde faaet deres Brusebad og var kommet i Klæderne igen, tog de Klittens Vogn sammen ind til Hotellet og fik Teen serveret i Hjørnekaféen.

— Er der noget Nyt i Bladene? spurgte Mr. Larsen. Jeg er endnu ikke naaet længere med mit Danske end til at stave mig gennem Overskrifterne, og det er alligevel for tyndt.

— Krigen er ved det samme. Det er en god og solid gammel Institution, der ikke kommer med respektløse Overraskelser de stedlige Sensationer kan næppe interessere Dem endnu Børsen den maa De ikke bede mig springe over: »I det hele taget synes man i de sidste Dage at have sporet en tiltagende Realisationslyst« — »skulde det være den ofte omtalte store Baisse, der omsider efter en uoverskuelig Guldalder begynder at vise sit Medusa-Hoved i de gyldne Skyer over den overfyldte Børssal« Idiot! Det er daarlig Journalistik og daarlig Børsprofeti. Fordi 4—5 aandssvage Rentiers i Provinsen er blevet faareangst over en lige-gyldig Torpederling og øjeblikkelig telegraferer til deres Veksellerer: Sælg! Sælg! Red os for Himlens Skyld! — saa tror saadan en Vinkelskriver straks, at Fanden er

løs. Den store Baisse! Den store Søslinge — og intet som helst andet er det! Men lad bare disse fjollede Notitser og Artikler, der er begyndt at spætte Bladene de sidste Par Dage, lokke Baissisterne ud paa Krigsstien! Lad dem bare komme frem med Poten, de skal faa Klørne klippet, det skal jeg love dem!

— De er *meget* vred, afbrød young Mr. Larsen med et lille drilsk Smil.

Klittens Pandevener stod blaa og spændte af Iver.

— Ja, gu' er jeg vred, lo han. Jeg synes, den er for meningsløs, denne Snakken om Baisse midt i en skyfri Hausse-Periode. Det er ligesom, hvis vi to vilde lægge os til Sengs af Kolerine i Dag.

— Ja, det vilde i hvert Fald være idiotisk, indrømmede young Mr. Larsen, og strakte sin atletiske Krop i Sofaen.

— Naa, der kan De se men lad os ikke tale mere om Børs! Kontortiden begynder først Klokken elleve, og disse minsandten *rigtigt* varme *muffins*, som Olsen har skaffet os, bør nydes med megen Andagt

William Klittens Kontor laa paa en Første-Sal paa Strøget. Den Trang til Iscenesættelse, der prægede hans Ydre og hele Levemaade, sporedes ogsaa i de lyse Lokaler, hvor han drev sin Forretning.

Venteværelset med Aviserne og de engelske *Magazines* paa det japanske Palmebord — Hovedkontoret med den amerikanske Opmarche af strunke Skrivemaskine-Borde og Regnemaskiner — og hans Privatkontor med de mastodonte Lædermøbler flydende for Vind og Vove paa det mostykke persiske Gulvtæppe, *alt* var det arrangeret med en kyndig Instruktørs lykkelige Haand.

— Man har altid en Fornemmelse af, at Klitten bare

leger Veksellerer, havde en misundelig Kollega engang sagt. —

— Der kan saamænd være noget om det, havde han selv leende indrømmet, da han fik Ondskabsfuldheden serveret.

Han strøg gennem Hovedkontoret og faldt med et energisk Suk ned i den magelige Skrivebordsstol:

— Hallberg! kaldte han paa sin Prokurist. Lad os se Posten igennem sammen.

Hallberg var en ung, spinkel Herre, bleg og med et ringlende Armbaand om Haandleddet.

— Naa, lo Klitten, mens han begyndte at flænge Posten op med en Finger, har De stillet nogen Statue op i Dag, Hallberg?

Hallberg var Millionær som han selv og hans store Lidenskab var at stille Statuer op i sin Fødeby af de berømte Mænd, den lille Provinsstad havde fostret.

— Man skulde jo gerne se at blive Æresborger, før man naar de 35, forklarede han Klitten, der villigt indrømmede, at det var en smuk og passende Sport for en Veksellerer.

— Nej, svarede han med et vemodigt Blik, nu tror jeg ikke, der er flere Berømtheder tilbage. Jeg har vist været hele Rækken igennem, og jeg har støvet hele den lokale Historie igennem tre Gange uden at finde et eneste Emne.

— Hæng i, trøstede Klitten ham. De skal se, De finder nok en eller anden hidtil ukendt Berømthed. Det vilde dog være Synd at standse saa smuk en Virksomhed efter bare et Aars Forløb

Han fordybede sig i Posten. Den havde nøjagtigt det samme Indhold, den havde haft, siden han første Gang

smed sig i sin Stol som sin egen Herre. — Lutter Anmodninger fra Folk om at faa ham til Veksellerer — faa aabnet en Spekulationskonto — faa Lov til at starte i det gyldne Terrænløb efter Lykken eller som dens nye Navn var: *Chancen!* Forretningsfolk, Embedsmænd, Læger, Præster, Officerer, skimlede Pensionister og smaa ormædte Kapitalister: Alle stod de glubske paa Spring efter at styrte sig ind i den halsende Meute Kommisser og Lagerister med 100 Kroner om Maaneden tilbød ham Gagetransporter for halve Aar bare for at faa Lov til at være med det var dem ligegyldigt om de skulde sulte, fryse eller gaa i Pjalter — blot de maatte række de graadige Hænder frem mod Guldstrømmen, som de hørte bruse gennem Landet — og hvis Larm havde fyldt deres Aarer med glødende Fieber

Klitten havde en Virtuos' Evne til at behandle disse Skrig efter Guld. Blot ved at løbe de hidsige Anmodninger flygtigt igennem, kunde han skelne mellem de Kunder, der var noget værd for hans Forretning, og de, der ikke duede. De første skubbede han omhyggeligt over til Hallberg — de andre røg i en haanlig Bue ned i den rummelige Papirkurv, der aabnede sit altædende Gab bag det mægtige Skrivebords blanke Slette. Det kunde aldrig falde Klitten ind at ulejliges sit Kontor med en høflig, beklagende Afvisning af denne haabløse Tryglen om Entré i Trylleslottet. Vorherre bevares! Lige saa lidt faldt det ham nogen Sinde ind at undre sig over denne Strøm af Anmodninger, der flød ind over hans Bord Dag ud og Dag ind. Selvfølgelig: Naar Folk overhovedet kunde stampe en Styver op af Jorden, saa begyndte de straks at drømme om Spekulationen. Han var ved at glemme, at Penge overhovedet kunde bruges

til andet. Det undrede ham derfor mere, at Posten i den sidste Tid havde været en Smule tyndere end den plejede, og at *de haabløse* saa smaat begyndte at komme i Flertal.

— Jeg tror sgu', vi er ved Bunden, sagde han til Hallberg og skubbede det sidste Brev over til ham. Jeg tror ikke mere, der er et fornuftigt Menneske i det ganske Danmark, der ikke har hver Klink paa Børsen De maa se at kile paa med Statuerne, Hallberg, og faa gravet Berømtbillederne frem i en Fart. Er der ikke flere i den lille By derhjemme, saa tag fat paa hele Stiftet — men det haster For naar vi allesammen er blevet Millionærer, saa er der ingen, der bliver imponeret af en Klat Bronze med Façon i.

Nogen som helst anden Grund til Standsningen kunde Klittens Hjerne ikke fantasere sig til.

— Direktør Warberg er herude og vilde gerne tale med Veksellereren, meldte Kontorbudet.

Direktør Warberg var Firmaets største Kunde. Han havde omsat Millioner gennem dets Bøger.

— Vis Direktøren ind til mig med det samme! sagde Klitten. De, Hallberg, sender jo vore Venner her — han pegede paa Brevene — den sædvanlige Straale andet er der vist ikke til Morgen. Jeg gaar selv paa Børsen i Dag, saa De behøver ikke komme derned før ved To-Tiden.

Direktør Warberg traadte ind og tog Plads overfor Veksellereren. Det var en ældre Herre med et skarpt, nervøst Ansigt.

— Naa, Hr. Direktør, begyndte Klitten livligt, hvad skylder man Æren saa tidligt paa Dagen — tænker De paa et nyt Fremstød mod Milliarden? — Saa skal vi øjeblikkelig staa til Deres Disposition.

Han lænede sig tilbage og afventede Direktørens Svar, men Warberg sad tavs, og de nervøse Øjne svingede som et Pendul fra Kontorkalenderen paa Væggen til det sorte Baand om hans graa Hat. Endelig begyndte han at tale, afbrudt og undseligt:

— Nej, kære Veksellerer Klitten, det var egentlig ikke det, jeg er kommet for at tale med Dem om vi har jo nu arbejdet sammen snart et Aar, og jeg har kun Grund til at være tilfreds med den Maade, paa hvilken Deres Firma har varetaget mine Interesser men nu ønsker jeg at holde op, mens Legen er god

Klitten aabnede Munden i forundret Lytten.

— Jeg har jo været, hvad man kalder en heldig Spekulant, og det er meget muligt, at min Formue vilde blive baade to- og tre-doblet, hvis jeg blev ved men — ja, jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig bedst — jeg har i den senere Tid set visse Tegn i Sol og Maane — den gyldne Tid er ved at være til Ende Ja, læg ogsaa Mærke til Bladenes Børsartikler. Pessimismen er begyndt at løfte Hovedet. Kort sagt, Hr. Klitten, jeg vil bede Dem om at afvikle hele mit Engagement hos Dem — selvfølgelig ikke med ét Slag, saa de store Aktieposter foraarsager et voldsomt Fald paa Markedet — men roligt og besindigt, skal vi sige i Løbet af 14 Dage?

Klitten sad i forstenet Uforstaaen. Hans Hjerne nægtede at reagere overfor Warbergs Ord. At en eller anden *pastor emeritus* eller forpjusket lille Kapitalist med sine sidste Spareskillinger paa Marginen kunde blive nervøs, naar en Skygge flimrede forbi, det var lige saa forstaaeligt som ligegyldigt — men en Mand som Direktør Warberg, en kyndig og dristig Spekulant, der netop ved sin Uorfærdethed havde naaet sit Held,

at *han* sad der, befippet og forlegen, og talte om at holde op, mens Legen var god — om den voksende Pessimisme — det var fuldstændig unaturligt. Mandens Nerver maatte alligevel ikke have kunnet taale Børsen. Klittens Natur vægrede sig med al sin Styrke mod at begribe Baissen. *Haussen*, som han svor til med hele sin Sjæl, ejede jo alle de samme Egenskaber, som hans egen stærke, ufordærvede Krop: Styrken, det ukuelige Helbred og det rolige Haab. Gudbevares: dersom der var sket en eller anden Katastrofe, skulde han være den første til at sadle om, men der *var* jo ikke sket nogen Katastrofe! Der var overhovedet ikke sket noget som helst! De Skibe, som Nationen havde svoret til med Begejstring Aar igennem, sejlede jo stadig paa Havet til fantastiske Fragter. Selv den mest indgaaende Statistiker kunde ikke faa noget udsædvanligt stort Antal Sænkninger ud af de sidste Torpederingslister Og for hvert Skib, der sank i Dybet, blev jo bare hvert af dem, der sejlede videre, saa meget des mere værd. Nej, det hele var en snigende Pest, der forvirrede Spekulanternes Blik og fik dem til at se alt det som Skygge, som de før havde set som straalende Lys. Det var latterligt, det var dumt — det var *forbryderisk* Sad ikke ogsaa denne Storspekulant dør og saa ud, som om han var lutter daarlig Samvittighed — som om han fejgt havde svigtet en retfærdig Sag. Der maatte ligge noget andet bag ved dette — ja, naturligvis: Manden havde *Mistanke* til ham. Han var bange for, at der var en eller anden lille Orm, der gnavede i Firmaet W. Klitten — som i andre af de yngre Veksellererfirmaer.

Klitten følte en formelig Lettelse ved denne Teori:

— Lad os se roligt paa Sagen, sagde han og greb den lille Notiatsbog, i hvilken han havde et løst Overslag over

alle de større Konti i sine Bøger. Jeg forstaar Dem saa udmærket godt. Det er meget længe siden, at De købte de Aktier, De nu ligger inde med. De er tilsammen steget saaledes, at De i Øjeblikket har en Totalgevinst paa halvanden Million staaende hos mig har jeg ikke Ret?

— Jo, det er paa det nærmeste rigtigt.

— Nuvel. Jeg forstaar godt, at De ikke bryder Dem om at have saa store Summer ude at svømme. Man ved jo aldrig, hvad der kan ske. Men hvorfor ikke hæve, lad os sige, 75 % af Gevinsten? Resten er jo fuldt ud tilstrækkelig Dækning Jeg skal gerne lade det hele gøre op og udstede en Check med det samme.

— Hr. Klitten. Der steg en dirrende Rødme op i Warbergs indfaldne Kinder — De misforstaar mig. Det er sandelig ikke Mistillid til Deres Firma, der har bragt mig op til Dem Der ligger slet intet bag mine Ord jeg ser bare ikke lyst paa Fremtiden, og jeg ønsker som sagt at holde op, mens Legen er god.

Klitten forstod, at Mandens Beslutning var uigenkaldelig.

— Godt, sagde han haardt, jeg skal begynde Realiseringen allerede i Dag. Jeg foreslaar hele Posten fordelt over 12 Børsdage og skal hver Dag sende Dem Afregning og Penge. Vil det passe Dem saaledes?

— Fuldkomment! svarede Warberg og tog en hastig Afsked.

— Hallberg! raabte Klitten, saa snart han havde hørt Døren smække efter Direktøren — og Prokuristen kom trippende.

— Sæt Dem ned!

Hallbergs evige Smil blev lidt forvirret.

— Hvor højtideligt

— Aldeles ikke, kære Hallberg, men Tilfældet er alvorligt.

— Ja saa! Hallbergs nonchalente Ansigt stivnede med ét i Alvor, og Guldænken om det spinkle Haandleld holdt op at ringle. —

— Warberg vil realisere!

— Han er altsaa Idiot! fo'r det ud af Hallberg.

Udbrudet glædede Klitten. Hallberg havde tjent sine Millioner ved i Ro og Mag at holde sig i hans Kølvand. Han var ligesom en Del af hans Lykke, og Klitten følte sin egen Overbevisning styrket ved at mærke, at den unge Spekulant var fuldt ud tryk ved hans Førerskab.

— Ganske rigtigt, sagde han, han er Idiot! Men denne Karakteristik af Hr. Warbergs Aandsevner er ikke nok for os. Hvad er det nemlig han vil realisere?

— Ø. K. og D. F. D. S.!

— Og hvad er det for Papirer, vi to ligger inde med i Øjeblikket?

— Ø. K. og D. F. D. S.!

— Rigtigt! Vi kan altsaa ikke være uinteresserede i, at Direktør Warberg kaster et Læs af vore Aktier ud paa Markedet, men hans Hundrede-Tusinder fordelt over 14 Dage kan alligevel ikke skabe nogen større Nedgang, endsige Panik. Nej, det store Spørgsmaal er: Er han et enestaaende Fænomen? Eller er Realiseringslysten ved at blive en Epidemi? Hvilke Salgsordrer ligger der f. Eks. til Børsen i Dag? Har vi modtaget nogle?

— Kun nogle rene Ubetydeligheder udover Warbergs.

— Det siger desværre intet! Vi repræsenterer vel nok de allerstandhaftigste Haussister, dem, der først sprin-

ger af i yderste Øjeblik: »Haussisternes Paradis« — var det ikke saadan »Dagen« kaldte os forleden? Men hvilke Ordre ligger de andre inde med? Vi har vel stadig vore Kreaturer i Bankerne?

— Ja.

— Godt. Ring saa selv rundt her fra *min* Telefon og lad os se, hvad der foreligger.

Hallberg satte sig paa Kanten af Skrivebordet og ringede systematisk rundt til alle de Spioner, Firmaet havde købt til at rykke ud med Oplysninger:

— For en lille Spekulationskonto faar man de unge Mennesker til meget. Det er ikke fint, men det er umaadelig praktisk, var Klittens egne Ord om denne Forretningsmetode.

Han lyttede spændt efter Hallbergs søvnigt henaandede Sætninger og skrev alle de Tal op, der blev nævnt.

— Færdig, erklærede Hallberg og kastede Telefonen fra sig for sidste Gang Hvad faar De ud af det?

— At alene Bankerne efter de unge haabefulde Menneskers Opgivelser ligger inde med Salgsordrer paa 2 Millioner Forenede og ca. 3½ Million Ø. K. — Det er alvorligt, Hallberg!

— Gu' er det saa.

Hallberg blev siddende paa Skrivebordets Kant og tørrede nervøst sit ene Øjenbryn med Guldælken. Klitten sad og tegnede Tennisketchere paa Klatpapiret. Ingen af dem talte.

Hvad skulde han gøre? spurgte Klitten sig selv — og han fik en sprængende Følelse af at staa overfor et Vendepunkt i sit Liv som Forretningsmand. Der var bragt Uorden i hans omhyggeligt lagte Program og i hans nydeligt iscenesatte Veksellerer-Tilværelse. Det

var noget andet og mere end et Spørgsmaal om nogle Aktier, der skulde realiseres. Det var det store gamle Spørgsmaal om *at være eller ikke være*. Han saa roligt tilbage over den Tid, der var gaaet: Hans Forretnings og hans egen Formues kraftige Vækst i Ly af den lykkelige Opgangstid. Han havde købt sine Aktier, sit Auto, sin Villa, sine Klæder, sine Ketchere og Medestænger med den samme trygge Selvfølgelighed — som alle de andre havde gjort det. Naar han skulde være ærlig overfor sig selv, havde hans Veksellerer-Virk-somhed ikke krævet nogen Indsigt eller Dygtighed af ham. Han mærkede, hvorledes Erkendelsen af hans egne Evner gled bort under ham. Havde han overhovedet Evner? Han havde altid syntes, at Hallberg bare holdt sig i hans Kølvand, men hvad havde han selv, hvad havde alle disse Gyldenaarenes Spekulanter gjort andet end hængt bag i en Vogn, der rullede opad — og hængt paa og hængt paa, til de naaede Toppen? Det vil sige, nu var nogle altsaa blevne enige om, at Toppen var naaet — og saa sprang de af. Nu-vel, han kunde springe af med de andre. Han kunde fordele sine Aktier sammen med Warbergs over de tolv Dage og afslutte sin Spekulantepoke med et svulmende Overskud. Men en Drift i ham rejste sig stejlt mod denne Udvej. Hans Foragt for Warbergs Fejghed sad endnu i hans Øjenkroge. Det *var* forbryderisk paa denne hensynsløse Maade at gøre Vold paa en sund Opgangsperiode, som Børsen sandelig ikke havde for mange af — og da han rammede sin knyttede Haand i Klatpapiret, saa den sugede alle Ketchernes Billeder til sig, havde han taget sin Beslutning, hurtigt som han flugtede en Bold — og i ét Blik overskuede han alle Konsekvenserne af sin Vilje: Han vilde blive i Haus-

sen og skulde det komme saa vidt, vilde han tage Kampen op med Baissen — til det yderste!

— Vi sælger altsaa ikke, henkastede Hallberg, da Haandslaget faldt.

— Nej, sukkede Klitten. Han følte en Bølge af Velbehag rulle igennem sig, nu da han havde taget sit Parti og igen havde fast Grund under Fødderne. Nej, vi sælger ikke! Slagplanen formede sig allerede villigt i hans Hjerne. Warbergs Aktier tager vi selvfølgelig alle som én, og saa æder vi foreløbig Halvdelen af alt det Ø. K. og D. F. D. S., der kommer paa Markedet for De er vel med, Hallberg?

— Selvfølgelig, nynnede Prokuristen.

— Godt. Saa lad Outsiderne faa deres Ordre allerede til Formiddag. Er Halvdelen ikke nok til at stive Kurserne af, saa kan vi altid tage mere Og saa stiller vi *begge* paa Børsen hver Dag, Hallberg, for jeg har paa Fornemmelsen, at det godt kan blive en lille Skærmydsel. Det har altid, lige siden jeg slikkede Frimærker hos gamle Melchior, været min Drøm engang at faa Lov til at klemme Livet af en Baisse nu ser det næsten ud til, at min Drøm gaar i Opfyldelse

FEMTE KAPITEL

Moses Waltz fra Nr. 216 sad ved Morgenkaffen i Palmehaven. Hans bugnende Ryg var klemmt godt tilbage mod Lænestolens Straa, og de trinde, hvide Fingre var henrykt beskæftigede med at flække og smøre et varmt, sødt duftende Rundstykke. Det brede, blanke,

glatte Ansigt udtrykte paa én Gang omhyggelig Optagethed af det alvorlige Arbejde og en hjertelig, overstrømmende Tilfredshed med Hr. Moses Waltz og med hele den øvrige Verden. Af og til løftede han et Par lyse, spillende og svømmende Øjne fra den gyldne Smørklump, der begyndte at perle svedt paa det varme Brød, og lod dem under dybe Pust af Velbehag gennemstrejfe hans Omgivelser.

— Hvor er det dog en Lykke, sagde han anerkennende til sig selv, at jeg er en Mand med aaben Sans for Livets skønne Realiteter. Jeg kunde have sat mig ved et hvilket som helst andet af Palmehavens Borde og nydt disse fortræffelige Rundstykker med god Appetit. Men hvad gør jeg? Jeg vælger netop dette Bord, hvorfra jeg har Udsigt til det Reertz Thottske Palæ gennem det fjerne Vindue i *grill room*. Jeg sørger for, at den ene Side af denne mondæne Ramme er smykket med den herlige Opsats med Dejuner'ens kolde Bord. Disse koralrøde Hummere, disse saftige Skinker, disse gule og grønne og brunlige Salaters høstlige Pragt, disse gyldne Schweizeroste i en kostelig Krans af Eidammernes tunge Bloddraaber slynger sig paa den vidunderligste Maade opad Palæets ziirlige, graa Barok, der ligger saa frisk og fin i Vinterdagens spinkle Solskin og danner tilsammen et uforligneligt Billede af frodig, overvældende flamsk Renaissance. Jeg placerer mig selv og min *thé complet* midt i dette Mesterværk, og min simple Frokost til 1,50 dansk Mønt hæves paa denne Maade op i Kunstens evige Sfære.

Under disse Betragtninger vældede der saa megen Velvilje op i Hr. Moses Waltz, at han maatte give den Afløb paa en eller anden Maade — og da Overkelneren i det samme strøg forbi, standsede han ham:

— Olsen, sagde han og tørrede en Strime Smør af sine svulmende Læber, jeg maa gøre Hotellet min Kompliment for disse Rundstykker. De har netop den Sødme, den Lød, den Temperatur, den bløde Hvidhed, som vi indviede forstaar at skatte og som gør Fortæringen til noget mere end et Maaltid, som gør den til en æstetisk Nydelse.

Olsen bukkede dybt paa Etablissementets Vegne.

— Og saa kunde De bede et af Deres unge Mennesker om at meddele Inspektøren, at jeg gerne vil tale med ham.

— Sig mig en Ting, min gode Hr. David, sagde han, da Inspektøren kom vimsende hen til Bordet. De talte i Nat til mig om en ung argentinsk Legationssekretær, som vi skulde kunne faa lidt Fornøjelse af.

— Ja, Hr. Waltz.

— Tror De, vi kunde regne med, at denne Fornøjelse kunde begynde allerede paa Lørdag otte Dage?

— Det skulde jeg næsten mene, Hr. Waltz.

— Godt! Det bliver kun en ganske lille Fornøjelse — ikke noget alvorligt, saa De kan vel give mig endelig Besked paa Mandag?

— Sikkert.

— Jeg har en travl Dag, Hr. David en meget travl Dag, saa jeg kan ikke blive længere i disse smagfulde og behagelige Omgivelser, men skulde der være noget, er jeg hjemme til Dineren Kl. 7½ jeg har nemlig lagt Mærke til, at Maden er ganske særlig *superb* netop paa det Tidspunkt. Adjø, Hr. David.

— Adjø, Hr. Waltz.

Hr. Moses Waltz gjorde sig møjsommeligt fri af Lænestolens Hylster og skred ud i Garderoben, hvor han svøbte sin Korpulence i en kælen Bæverskindspels

og fik Ild paa en *Pedro Miro*. Han faldt et Øjeblik i Henrykkelse over Dæksbladets varme, fuldendte Mahogni-Farve, saa viftede han sig let under Hagen med den og indsugede velbehageligt de spinkle graa Røg-søjler, der steg op langs de glatte Kinder.

— Jeg velsigner den unge Cubaner, tænkte han, der lærte mig denne alle sande Kenderes Maade at fange en Cigars Aroma paa. Saa anbragte han *Pedro Miro*'en i Mundvigen og svævede ud gennem Svingdøren, mens en 50-Øre og et mildt taknemmeligt Blik dalede ned til hver af de snøftende *Piccoloer*. Det var som Glæde og Velvilje blomstrede ved hvert af Hr. Moses Waltz' Skridt.

— Hansen! sagde han til *footman*'en der løftede Haanden til Huen for ham. De maa fløjte efter en Vogn for mig.

Hansen peb, saa det skingrede i Frostluften, og et Auto duvede op under Baldakinen.

— De kunde maaske sørge for, Hansen, at Kaleschen blev slaaet ned, saa jeg kan nyde denne herlige Morgens Friskhed.

Kaleschen blev slaaet ned, og efter at Hr. Waltz varmt havde trykket Hr. Hansen en Krone i Haanden og betroet *Chaufføren* Adressen, steg han op i Vognen og lagde sig smilende tilbage i de blaa Bolstre og indaandede den klare Luft og Havannarøgen i en aromatisk Blanding — mens han rullede ind gennem Strøgets Sol-skin og en let Frostbrise legede skælmsk med Søløven om hans tredobbelte Nakke.

Vognen holdt i en rolig Sidegade paa Vesterbro foran en prunkløs Villa, og Hr. Waltz gik op og ringede paa. En sortsmudsket Tjener lukkede op.

— D'Herrer Armand og Duval er jo hjemme?

— Herrerne er ikke visible endnu.

— Det vil sige, min Ven, at de endnu ikke er staaet op?

— Ja, Herrerne kom sent hjem og har givet mig Ordre til ikke at vække dem før 1.

— Det gør mig ondt, at jeg skal forstyrre mine hollandske Venner, erklærede Hr. Moses Waltz, der frembød det mest levende Billede paa dyb Beklagelse, men jeg vilde alligevel i Deres Sted bringe dem dette Kort.

Han rakte Tjeneren sit Visitkort med et indtrængende Smil — et Øjeblik drejede den sortsmudskede det tvivlraadigt mellem Fingrene — saa forsvandt han, og kom et Øjeblik efter ærbødigt tilbage og bad Hr. Waltz om at træde indenfor.

Han dukkede ind i en rummelig Stue, der var holdt i en spraglet, østerlandsk Stil. Gennem matte gule Ruder faldt Lyset dæmpet ind over siamesiske Drapperier, gyldne kinesiske Vaser, yndefulde japanske Løjbenke og broderede Silkeskærme, altsammen baaret af et maa-gegraat, koreansk Tæppe med indvævede, barske, krigerske Tegn. Den lune drivende Luft i dette fjerne Østen var mættet med en mild, bedøvende Valmueduft, der tyngede blidt paa Øjenlaagene.

— Ak, sagde Hr. Waltz til sig selv, mine unge Venner har faaet sig en ganske net Hybel her. Ja, hvad er ikke Imitationen for en vidunderlig Kuns! Selv en gammel Rotte som jeg kunde godt være gaaet i Vandet her i denne djævelske gule Belysning og troet, at det hele virkelig var ægte og ikke leveret af Verch og Flotow for 1200 østrigske Kroner.

Han kunde høre, at det puslede bag et indisk Gevandt, der dækkede en Dør.

— Ah — der har de unge Mennesker deres Sovegemak — Godmorgen d'Herrer! —

— Godmorgen Hr. Waltz, svarede et Par tørre Stemmer bag Forhænget vi skal være der om et Øjeblik bare vaskes

— Fortræffeligt. Jeg slaar let Tiden ihjel saa længe.

Han gled over mod Løjbænken og fandt en smukt indbundet Bog ligge henkastet paa et Rygebord:

— Baudelaires *Fleurs de mal* et fornøjeligt Gen-syn — og Hr. Moses Waltz strakte sig paa den spinkle Løjbænk, der klagede bittert under ham og hensank i fjerne Drømme over de absintduftende Poesier.

De to Hollændere klemte sig ind foran Portiøren i flødefarvede Pyjamas og vinrøde Silkesko. I Forlegen-hed krammede de deres Hænder bag de svaje Rygge.

Moses Waltz saa smilende op fra Bogen uden at gøre Mine til at rejse sig:

— Et yndigt Sted, dette — i »Syndens Blomster«, sagde han og deklamerede med en høj klangfuld Stemme:

Je suis un vieux boudoir plein de roses fanées,
Où gît tous fouillis de modes surannées,
Où les pastels plaintifs et les pâles Boucher
Seul respirent l'odeur d'un flacon débouché.

.... Fortryllende Musik, hvis perverse Klang minder mig om *ukulélé'ens* Toner, som jeg har hørt dem i hede, vellystige Hawaii-Nætter Men mine Herrer, jeg begriber ikke dette evige *l'ennui* hos Baudelaire — denne *spleen*! En Mand, der som han formaaede at nyde sine Sanser hvordan er det han siger et andet Sted: »Min Sjæl vugger sig i Parfumer som andres i

Musik!« Og som han kan svælge i det hellige Alters Dufte: Røgelse — Myrrah — Alloe og Benzoe — en saadan Næse, mine Herrer — og *spleen*! Latterligt og ubegribeligt!

Armand og Duval blev staaende henne ved Portiøren og mumlede desorienteret Ja og Nej og Nej og Ja Var Moses Waltz kommet for at diskutere Poesi med dem?

— Hvem af d'Herrer er det, der sværmer for Baudelaire? Naa, det er maaske dem begge De er standsede ved *ham* De er ikke gaaet videre til den yngre franske Poesi, fra Parnassets Digtere til d'Herrer Symbolister, i hvis gyldne Taager det er godt at være .. for man maa ikke være blind for, at Baudelaire er en Smule forældet — ganske paa samme Maade som d'Herrers politiske Metoder ikke forekommer mig rigtigt tidsvarende

Han rejste sig smilende og sindigt overende paa Løj-bænken. De to unge Mænd trykkede sig uvilkaarligt op mod Portiørens bløde Masse.

— Dengang, fortsatte Hr. Waltz med et Ansigt, der straaede af uforandret Velvilje, da I forlod Fængslet sammen et passende Tidsrum efter Jeres svingagtige Fal-lit i Amsterdam, tog jeg mig venligst af Jer. Jeg fandt Jer rigtig flinke — jeg fandt Jer anvendelige — jeg gav Jer nye Navne — nye Klæder — rigelige Penge til at leve *noble* for selvfølgelig ikke for Jeres elskelige An-sigters eller vindende Væsens Skyld — men fordi jeg tænkte mig, at jeg skulde faa lidt Fornøjelse af Jer. Jeg gav Jer Anvisning paa, hvorledes I skulde skaffe Jer Adgang til de bedre internationale Kredse her i Byen, fordi jeg tænkte mig, at I der skulde kunne samle for-skellige Nyheder, som det morer mig at sysle med.

I er nok saa net kommet ind i de rigtige Cirkler, men I har ikke skaffet mig saa meget Nyt, som kan ligge paa en Negl

— Mon det ikke beror paa en Misforstaaelse fra Deres Side, Hr. Waltz, forsøgte Duval stammende at indvende. De gaar vist ud fra, at Legationssekretærer og Attachéer har Begreb om

— Hold Kæft! Jeg gentager — I har ikke skaffet mig saa meget Nyt, som kan ligge paa en Negl Alt, hvad I har haft ud af Jeres tre Maaneders Arbejde, der ifølge min sidste Opgørelse har kostet mig Summa 12,800 Mk., er at I — Gud hjælpe mig! — vistnok selv begynder at bilde Jer ind, at I er de to *Durch-und-durch-Gentlemen*, som I gaar for i denne elskelige By .. Det er derfor paa Tide, mine kære Venner, at I gør Jer det klart, at I ikke er noget som helst andet end et Par ganske almindelige, beskidte Forbrydere — oven i Købet et Par sorgeligt mislykkede Forbrydere, som jeg har gjort mig selv til Grin ved bare at ofre en Pfennig paa I forundrer Jer derfor ikke det bitterste, naar jeg nu siger til Jer: Farvel og Tak! — Tag Jeres Tøj og gaa ad Helvede til! — Vel?

Han huggede det sidste Ord ud imod dem med det evindelige Smil fuldt og bredt over de svære Læber.

De mumlede et tonløst Nej.

— Men jeg lader Naade gaa for Ret! Jeg gør Jer et Tilbud! I kan faa Lov til at gaa fra Observation over i den direkte Tjeneste. Hvad siger I til det?

De to Mænd vendte mekanisk Ansigterne mod hinanden, blege og forfærdede. —

— Vi har intet Valg! —

— Nej, I har intet Valg, hvis I vil fortsætte Jeres nuværende magelige, rundelige Tilværelse — og det gaar

jeg trygt ud fra, I vil Altsaa, fortsætter I paa de samme Vilkaar som hidtil — og jeg skal med det samme tildele Jer en lille Prøveopgave. Jeg har hjemme paa Hotellet forskellige Smaating, som jeg gerne vilde have bragt op til Norge, nogle kemiske Kuriøsiteter, lidt Miltbrand-Baciller og lidt Fyrværkeri, der er formummet som forskelligt Attraps: Fyldepenne, Parfumeflasker, Tobaksdaaser og lignende. Jeg vil sende dem som en Overraskelse til Venner, jeg har blandt de norske Skibsredere, men det norske Toldvæsen er saa gammeldags bornert, at det sikkert vilde handle ilde med mine smaa Kuriøsiteter, dersom det fik fat i dem — og jeg vil derfor gerne skaane dem for at komme i intim Berøring med de guldtressede Herrer. Miltbrand-Bacillerne har jeg allerede fundet en *postillon d'amour* til, men nu var det, at I, mine kære Venner, skulde tage Jer af Fyrværkeri-Attrapset.

De unge Mænd følte deres Struber hamre i Angst, og de stirrede i tavs Forfærdelse ind i Hr. Moses Waltz' smilende Ansigt. Brutalt stillede han dem overfor Forbrydelsen det var ikke det, de var gaaet ind til, da de underskrev Kontrakten i Haag deres Øjne søgte raadvilde og fortvivlede hinanden skulde de afbryde ham? men Hr. Waltz havde set rigtigt: De kunde ikke forlade den magelige, rundelige Tilværelse, de kunde ikke sige det *Nej!* der vilde være Slut-Tableauet og Hr. Moses Waltz fortsatte:

— Lad mig nu høre, om I kan tænke Jer en Plan men husk paa, at den gerne skulde lykkes, for jeg gaar ud fra, at Nordmændene vilde være uhøflige nok til at kalde Jeres lille Foretagende for *Mord*, dersom de fik Nys om det!

Han lænede sig roligt afventende tilbage. Armand

var straks parat. Forbrydelsens Gift hidsede allerede hans blødagtige Hjerne:

— Vi kunde maaske overtale Larsens esq. til en Vinter-Yachttur til det store Hop paa Holmenkollen og saa ombord

— Fortræffeligt! Hr. Waltz snappede øjeblikkelig Planens glimrende Grundtanke i Flugten.

— Ja, men der er et *aber*

— Og det er?

— Duval og jeg har en ubehagelig Fornemmelse af, at Larsens esq. er ved at hæve sig op i en højere sel-skabelig Sfære, og at de ikke vilde være overdrevent henrykte over at faa os med paa Slæb derop.

Hr. Moses Waltz' milde Øjne sank et Øjeblik ned i de Baudelaireske Poesiers Dyb.

— Giv mig, sagde han, da de drømmende vendte tilbage, et lille Resumé af det Larsenske Familieliv.

Armand krammede al sin Viden ud og glemte hverken Lady Larsens Svaghed for unge, slanke, blonde, indolente Mænd eller Charleys Splint og Kors.

— Hm! De er ikke blond, Armand, og nu er det forsent at bruge Brintoverilte til Dem Jeg har det! Jeg har det min Sandten Er det ikke mærkeligt, kære Venner, hvad Drømme trods al vi Menneskers Skepsis kan betyde netop i Nat, da jeg sov saa let og trygt ovenpaa en fortryllende Souper hos Nimb, hørte jeg en Stemme, der forundret spurgte mig: Hvorfor bruger du aldrig Marguerite von Kurder mere? Marguerite von Kurder! Hun og ingen anden skal klare denne lille Affære.

— Men hvad i Alverden skal en Kvinde gøre her? Og hvem er Marguerite von Kurder? spurgte Armand uforstaaende.

— Marguerite von Kurder, kære, er Deres Søster, hun skal knytte Dem saa intimt til Familien Larsen, at den ikke tænker paa at kappe Jer af — og Bindeleddet skal være den unge Mand med Splinten og Korset.

— Det er haabløst, sagde Armand hovedrystende Charles Larsen bryder sig overhovedet ikke om Kvinder.

— Fortræffeligt, kære. Den Slags unge Mænd er netop Marguerite von Kurders Specialitet. I kender ikke Marguerite von Kurder, mine unge Venner. Men I skal lære hende at kende. Oh, hun er slank som en Birk, fin som en af Nymaanens Straaler, hed som en Lotusblomst og rig paa Ynde som en flygtende Daa. Det er om hende at alle Digtere har sunget lige fra Salomons sanselige Elskovsord til Walt Whitmans ublu-færdige Hymner. Til hende er det, at Mændene har fundet Nordpolen og de store Floders Løb, og for hendes Skyld staar de i Isenkramforretningerne og spørger om Browning-Pistoler med stive Smil paa de grønne Ansigter. Der lever ikke paa denne Side Æquator en Legationssekretær, der har kunnet modstaa hendes bedrøvede spørgende Blik eller en Militær-Attaché, der har kunnet lukke sin Mappe for hendes hvide, slangesmidige Fingre om otte Dage vil I, vilde af Skinsyge duellere med unge Larsen, fordi hun har sendt ham bare et eneste Smil — og han vil dø, lænet mod et Træ i Dyrehaven med en Afglans af dette Smil over sit Ansigt og han vil hviske til Jer: Jeg forstaar, at I maatte dræbe mig Giv hende min Splint og mit Kors og sig, at jeg døde lykkelig. Det er Marguerite von Kurder! Hun er i Øjeblikket som et glødende Uvejr over Grand Hotel i Stockholm — denne Israels faste Borg. Et Telegram kan naa hende til Dineren, og med Morgensolen vil hun bryde frem over København. Hun er altsaa Deres Sø-

ster, Armand, Mlle. Marguerite Armand. Hun kommer hertil fra Haarlem — Navnet alene vil vække Drømme om Blomster og Elskov — hun kommer brændende af Iver efter at se det berømte Hop og hun kan ikke tænke sig noget mere bedaarende end en Yacht-Udflugt i Vinterens Hjerte Mine Venner, bered Jer til at modtage Marguerite von Kurder. Smyk Jer med alle mandige Dyder og køb Blomster i Bjerger, de skønneste og sjældneste I kan finde, for det er en Dronning, der kommer til Jer Og saa tillader I, at jeg tager Baudelaire med mig. Han er som jeg har pointeret overfor Jer, en Smule forældet, men der kan endnu fejres en Orgie paa en langsommelig Vinterdag i hans *l'irresistible dégout*. Adjø Hold Jer hjemme i Aften — I skal høre fra mig — og Hr. Moses Waltz forsvandt i en Sky af Velvilje.

Armand og Duval blev staaende, tavse og gustne og indfaldne i Skæret af de gule Ruder. De gyldne kinesiske Vaser, de siamesiske Drapperier, den yndefulde japanske Løjbænk og den kostelige indiske Portiære faldede om dem til grinende Fattigdom. Det var som om Hr. Moses Waltz havde baaret al Fylden og Glansen bort med sig og de barske krigerske Tegn paa det koreanske Tæppe krummede sig truende som onde Varsler paa deres bløde, maagegraa Leje.

— Puh! sagde Duval med en sær træt og klangløs Stemme. Jeg vil lukke et Vindue op — her er saa kvalmt — for megen Valmueduft herinde. —

— Nej, lo Armand bittert — her er for meget Moses Waltz. Det er det, der gaar dig paa Nerverne, kære!

— Tror du, det gaar? spurgte Duval med ét. —

— Hvad gaar?

— Planen med Marguerite von Kurder — ja, jeg

mener, jeg har ikke nogen overdreven Tillid til denne gamle Lokkedue-Methode.

— Gaar? Du skal se, det gaar altfor godt. Hun kommer, ser og vinder! Tro bare ikke, at Moses Waltz gaar hen og laver en blunder — han talte højt og lidenskabeligt — træk alle hans lyriske Fraser og al hans svampede Velvilje af ham, og du har ham for dig i al hans Nøgenhed: En raa Børste, der har lært at rette sine onde Øjne mod ét Maal og naa det, hvad saa i Himmel eller Helvede der kommer ham i Vejen. Se, f. Eks. os to — tror du, naar du ser dig omhyggeligt tilbage, at han nogen Sinde tænkte paa at bruge os til et uskyldigt Observationsarbejde. Nej, det har man anderledes nette Folk til. Det Job, som vi var saa henrykte for, da vi fik det i vor unægtelig noget derangere Tilstand, var bare Lokkemad. Nu begynder Legen først. Lad os ikke være Idioter: Fra det Øjeblik, han satte sine Øjne paa os, var vi bestemt til *Forbrydelsen* — og i samme Nu han vidste, at der ikke var noget »Tilbage!« for os, blottede han sig skamløst og ikke sandt: Vi tog med Kys mod den Fod, der sparkede os. Næ, du, jeg er ganske rolig for, at vi inden 14 Dage er paa Vej til det store Hop med den underdejlige Fräulein Marguerite von Kurder ombord. Problemet er bare, hvordan vi skal klare vores private Hals og slippe helskindet fra vores Part i den lille Affære.

— Det er jo sjofelt! rasede Duval, der dirrede af Op-hidselse i sine flødefarvede Pyjamas.

— Rigtigt! Men der er alligevel ingen af os, der tænker paa at gøre Strike, kære Duval — derfor kan vi lige saa godt gøre, som Hr. Moses Waltz sagde til os: *Holde Kæft* Saa meget mere, som

— Som hvad?

— Som jeg aner, at vi kan bruge denne Mission paa Børsen.

— Hvordan det?

— Hellere ikke tale om det — ikke engang med hinanden, men: Helvedsmaskiner — Skibe — Aktier — du forstaar!

— Ja, hviskede Duval — og i hans sløve Øjne vaagnede en ulmende Glød af griske Forhaabninger: Jeg forstaar!

Og saa, kære — gør vi bedst i at skynde os i Klæderne og komme ind til Byen for at faa bestilt Blomsterne til Marguerite von Kurder Jeg vil gerne vise mig som en opmærksom Broder.

SJETTE KAPITEL

Søren Klitten, »Dagen«s politiske Redaktør, sad og skrev paa den ledende Artikel til Onsdag Morgen. Klokken var seks om Eftermiddagen. Det var Klittens bedste Arbejdstid, denne Bladets stille Time, der kom netop, som Storkøbenhavns Tempo steg til Feber omkring ham. Medarbejderne havde smidt Resultatet af Formiddagens Jagt i Redaktionssekretariatet og var gaaet til Middag. Alle Telefoner var en flygtig Stund faldet til Ro paa deres blanke Gafler. Der var ikke andre paa Bladet end Redaktionsvagten og gamle Andersen, der skændtes med Ritzau-Drengene ude i Forværelset.

Men nede fra Asfalten kimede og ringede og tudede og klaprede og raslede og trampede og skreg det. Hele den indre By var paa Vej hjem i et sultent Jag mod

Æden og Hvilen. Benzol-Taagen over Gaden var svanger med blaa grønne Lyn fra Sporvognenes Strøm-Stænger. Bag Taarnurenes lysende Kvadrater klang haarde Klemte, og dybt nede glippede en Kioskreklames blodige Øje i Feberdrømme.

Søren Klitten løftede sit Ansigt, saa det kom ind i Lampeskærmens spøgelsesagtige grønne Lys og vejrede denne Storbyens evige Uro, som han saa gerne vilde have til at skælve i sine Artikler.

Som han havde gjort det Hundrede Gange før i disse Krigens Aar, vilde han i Onsdags-Lederen tale om sin bitre Forundring over, at Byen og Landet slet ikke havde taget nogen Lære af det store Opgør derude. Han fandt intet ægte Spor af det noget Sted. Rigsdagen var det samme Sogneraad, det altid havde været. Kirken var stadig optaget af den store Proces om Pavens Skæg, der havde faaet Navneforandring og hed Jomfrufødse-len — og hvad Literaturen angik var der saa andre end et Par mer eller mindre aabenlyst underkøbte Agitatorer og nogle faa hæsblæsende Knaldroman-Forfattere, der havde vendt deres Øren mod Krigen? Var det ellers ikke saaledes, at Literaterne med uforandret Frimodighed svælgede i det elskelige, lokale Sjæleliv? Hvad vilde han da have, at Krigen skulde lære? Han kunde ikke selv svare klart paa dette Spørgsmaal, som han stillede sig Gang paa Gang — men han syntes bare, det var saa haabløst latterligt og naturstridigt, at Suset af saa vældige Ørnevinger, som nu slog Luften til alle Verdenshjørner, ikke vakte en sprængende Længsel efter et eller andet stort og ukendt i de hjemlige, fedt-indvævede Svingfjedre — en Længsel, som den, der bankede ømt og sygt bag hans egen Vest. Han havde spejdet anstrengt efter et Tegn paa, at denne Længsel

skulde vaagne, men han fandt intet. Til syvende og sidst var Gullasch-Proletariatet og Klausul-Æderne de eneste, der var en Smule i Pagt med Tidsaanden, selv om det saa var med den slimede Slagskygge, hvor Ukrudtet bredte sig fedt og mørkeblegt. Men en Dag skulde man nok vaagne op! Naar den store Katastrofe ogsaa aad Danmark i én Mundfuld, vilde man et eneste forfærdet Sekund se, at man intet havde lært og intet glemt — men da var det for silde. Ikke engang Børsen

Det bankede.

— Kom ind!

Han smed Pennen og saa op

— Men er det dig, William? Hvad skylder man den sjældne Ære?

Han rejste sig og gik Broderen i Møde. De to Mænd var vidt forskellige. William Klitten var høj, bred og lys — Søren Klitten lille, smal og mørk med en tynd, sort Haarstribe ned over en høj, bekymret Pande og syge, rødrandede Øjne bag et Par grønne Prismebriller.

— Det var egentlig ikke dig, jeg skulde have fat i, men din Medarbejder Joseph Miller. Vi skulde ud sammen, men han er ikke kommet, og saa vilde jeg dog ind og se, hvordan du har det. Vi ser jo ikke hinanden for tidt efterhaanden.

— Nej, sæt dig dog ned Naa, saa du skal ud med Journalist Miller.

Søren Klitten havde en ubestemt Aversion mod den unge Petitjournalist. Han syntes, at han ved »Dagen« repræsenterede alt det, han selv hudflettede efter Evne.

— Du er nok ved at brygge en ny Blære Galde sammen, lo Veksellereren og pegede paa Manuskriptet,

der flød over Skrivebordet Jeg har forresten truffet en fanatisk Beundrer af dine Ledere fornylig.

— Saa, hvem er det?

— Gamle Lensgreve Ulrik Bjørn

— Min sædvanlige Skæbne. Altid er det Lensgrever og lignende ligegyldige Personer, der *beundrer* hvad jeg har skrevet. Jeg skriver sgu ikke for at blive beundret, men for at faa fat i Folk med et eller andet Ansvar

— Jeg synes, jeg kan se de fire kære Bogstaver *Børs* mellem dine Kragetæer —

— Du har set rigtigt.

— Kender jeg dig ret, saa er det selvfølgelig en Hymne til Baissen, du har skrevet.

— Hm — ikke netop det — men der er vel nok *dem*, der vil opfatte det saaledes.

— Søren!

— Ja!

— Jeg er i Dag blevet tvunget ind i en Kamp med Baissen. Jeg skal ikke nærmere udbrede mig over, hvordan det er kommet dertil. Men Kampen er altsaa i Gang, og du kan jo nok forstaa, at saa vil din Artikel ikke netop være mig behagelig Er de Linjer dig saa meget om at gøre?

— Nej, du! Efterhaanden lægger jeg ikke engang selv videre Vægt paa, hvad jeg skriver. Den almindelige Ligegyldighed har taget Livet af mig! Jeg bringer dig gerne de tyve Linjer skudt Korpus som et broderligt Offer.

— Det var pænt af dig.

— Se saa, nu er de væk naa, saa du vil slaas med Baissen? Jeg misunder dig næsten, at du har kunnet anskaffe dig en Realitet at slaas med. Det er

mere end jeg har drevet det til i min Virksomhed
Du er altsaa den samme uforbederlige Haussist?

— Det kan man godt sige — og det er dit Held, at du er blevet Redaktør og ikke Veksellerer. Som Skribent er du Pessimist og som saadan finder Publikum dig fortryllende. Havde du været Veksellerer, vilde du uvægerligt være blevet Baissist, og saa var du gaaet nedenom og hjem for længe siden. *Jeg* derimod, kære Søren, er den fødte Haussist — og jeg har klaret den.

— Kan du endnu lidt Literaturhistorie?

— En Bid.

— Saa vil du maaske ane, hvad jeg mener, naar jeg siger, at jeg opfatter Haussisten som den sidste Variant af den evindelige danske Aladdin-Figur Derfor finder jeg den — ja, undskyld mig — en Smule latterlig.

— Men du er den kloge Noureddin —

— Aa, ja — f. Eks.

— Hvordan var det forresten, det gik samme Herre?

— Lad os ikke drøfte det.

— Godt. Vi lader være. Jeg synes forresten, Hr. Noureddin ser en Smule medtaget ud — blege Kinder — to manglende Knapper i Vesten og en væmmelig Plet paa Jakkeærmet.

Søren Klitten smilede sky:

— Ja, min kære Hustru er jo ikke saadan overdreven ordentlig.

— Hvordan har I det i det hele taget, du og Ellen?

— Aa, som vi nu engang kan. I Gaar var der igen en Pige, der forlod os — den sjette i de sidste ni Maaneder. Hun *kunde* ikke holde Ellen ud længere, saa hun var undskyldt.

— Men du?

— Jeg holder ud. Jeg kan ikke sige op.

— Hvorfor i Alverden lader du dig ikke skille?

— Jeg ved saamænd ikke, om jeg vilde blive lykkeligere af den Grund maaske vilde jeg alligevel savne hende. Alt kan blive en Vane i denne Verden — ogsaa en daarlig Kone.

— Maaske, du. Jeg er gudskelov Ungkarl, saa jeg kan ikke udtale mig sagkyndigt, men tror du ikke, at din Bitterhed mod alt og alle, naar vi rigtig ser den efter, bare er en Genspejling af den Utilfredshed, du føler i dit Ægteskab og i dit Hjem?

— Nej! Jeg har selv stillet mig det Spørgsmaal mange Gange, men det er ikke saadan. Jeg lider ikke af Vrangsyn. Jeg har *Ret* i mit Syn paa Forholdene og *Ret* i mit Syn paa Personerne Ellen og hendes ulykkelige Tjenestepiger er uden Skyld i min Politik. Har jeg nogen Sinde faaet en Splint i Øjet, saa skete det, dengang jeg forlod det teologiske Studium, du ved i 1906. Der er to Slags Mennesker, jeg finder de latterligste af alle. Den ene er Teologer, der har tabt Troen — den anden er mislykkede Selvmordere. Jeg tilhører allerede den ene Kategori med Hud og Haar. Gud fri mig fra nogen Sinde at komme til at tilhøre den anden!

— Det er jeg heller ikke urolig for. Du skal se, du nøjes med at tage Afsked med Livet i en Spidsartikel.

— Jeg ved det ikke. Jeg er kommet dertil, at Kri-gen er ved at gøre mig gal. Jeg kan selv følge, hvordan det skrider frem. For hver Dag gaar det skrigende Misforhold mellem Begivenhederne derude og Opfattelsen herhjemme mig mere og mere paa Nerverne.

Jeg kan komme til at ryste over hele Kroppen af Op-
hidselse, naar jeg læser først Krigstelegrammerne og
saa et Rigsdagsreferat. Bliver det ved at gaa paa den
Maade et Par Maaneder til, saa *er* jeg gall!

— Jeg kan godt tildels forstaa dig, men det glæder
mig, at du selv kan se, at du er ved at komme for
langt ud, Søren Og saa skal du have Tak for din
lille Venlighed med Børsartiklen. Nu tænker jeg Mil-
ler maa være kommen. Klokken er over syv.

Han sagde Farvel, og Redaktør Klitten tog igen fat
paa sin Artikel. Han følte sig paa en Maade tiltrukken af
Broderens sunde, ligevægtige Natur, følte maaske inderst
inde nogen Misundelse overfor ham — men med alle
sine vindende Egenskaber tilhørte han dog netop det
København og det Danmark, som han rasede imod i
al sin Bitterhed. Hans Sorgløshed og overfladiske Til-
fredshed, hans smilende Haussist-Natur havde ingen
Plads ved det aabne Vindue, hvor *han* sad i den is-
nende Træk fra det blødende Europas stormende Mørke.

Han samlede sit Manuskript sammen, tog sin Hat
og Frakke og gik ud i Redaktionssekretariatet for at
levere Artiklen til Sætning.

Bladets stille Time var endt. Alle Blus brændte. Alle
Døre klaprede. Alle Trapper knirkede. Alle Klokker
kimede. Gennem flere Stuer kunde man høre, hvordan
Chefredaktørens grove Stemme skændtes i Telefonen
med Administratoren om Annoncerne. Inde paa Te-
legramredaktionen raslede fire *Remingtons* med feber-
agtig Hast. Signalklokkernes skarpe pling-pling og en
Hvislen af Folioark forkyndte hvert Øjeblik hele Bla-
det, at en Linje var færdig. Sætteriets Dreng faldt
uafbrudt ned ad en Etage Trapper med Favnen fuld
af vaadt Manuskript. Den gamle Maskinmester kom

forvirret og osende af Spiritus og fed harsk Tryk-svæerte tøflende med det første Korrektur-Aftræk. Rigs-dagsreferenten og Søfartsmedarbejderen skændtes, apoplektiske af Raseri, med Redaktionsvagten, der slog i Bordet, saa Hustelefonen og hans optrukne Bajer dansede:

— Hundrede Linjer til hver af d'Herrer — ikke en Tomme mere De kan selv se her, hvad Plads der er, og hvad vi skal have paa.

Søren Klitten følte sig slet ikke i Pagt med al denne Bladets hidsige Vindskibelighed. Som han var en ensom Mand i Politik, var han det ogsaa paa »Dagen«. Naar Aftenredaktionen begyndte at larme, følte han sig hjemløs deroppe. Han lagde tavst sin Artikel foran Redaktionsvagten. De tre Mænd standsede overhovedet ikke deres Skænderi for at tage Notits af ham. — Kun den gamle Maskinmester krummede sin blyfor-giftede Ryg i Døren og pustede i sit flossede Overskæg af Ærbødighed for Redaktøren.

Søren Klitten boede paa en stille Plads i Nærheden af Bladet. Da han kom til Huset, saa han sky op til sine Vinduer paa anden Sal. Der var kun Lys i Spise-stuen. Saa var der Haab om, at hans Kone for en Gangs Skyld havde faaet Middagsmaden færdig, til han kom hjem.

Hun tog imod ham i Entréen, en uhyggelig, bar Entre, hvor Overtøjet hang paa Knagerne som hængte Forbrydere.

Fru Klitten var iført et rødternet Bomuldsforklæde med store, vaade Pletter over en kanelfarvet Hjemmekjole, der gav hendes blege Ansigt med det spaltede gule Haar et sygeligt, oppustet Udseende. Hun var lille, og hendes Figur var begyndt at flyde ud.

— Goddag, Ellen, sagde han distræt og hængte sin Overfrakke op ved Siden af de andre Lig Hvordan er det saa gaaet?

— Hvordan er det gaaet? gentog hun vrantent Hvordan tror du, det er at passe et Hus og et lille Barn uden Hjælp?

— Men Maden har du dog faaet færdig?

— Det er rigtigt. Maden! Det er det første, du tænker paa. Mig skænker du ikke en Tanke

— Jo, jeg gør. Jeg spurgte jo straks Desuden kan jeg jo dog ikke gøre for, at Anna er rejst

— Kan jeg maaske?

— Det har jeg ikke sagt.

— Forresten har jeg maattet sende Bud til en Restaurant efter Mad.

— Det synes jeg snart vi gør hver Dag.

— Saa bliv du hjemme og lav den.

Han svarede ikke, men gik gennem den mørke, kolde Dagligstue ind i Spisestuen. Der var lagt en broderet Kaffedug over det halve Bord, til Fløj-Revnen. Paa den anden Side var en Lysedug med Korssting, en Visitkort-Opsats af Nysølv, en Sykurv og et halvt Dusin graa Sokker skubbet sammen. Paa Kaffedugen stod et aabent Fad med Restaurant-Bøf. Sauce var allerede tyk og kold og mat af at vente.

Fra Porcellænskakkelovnen til den svenske Birke-træs-Bufferet var der spændt en Sejlgarnssnor, paa hvilken fire fugtige Bléer hang til Tørring og sendte en syrlig Urin-Lugt ud over hele Stuen. Omtrent under Snoren stod en Kurvevugge paa Trægænger med et spædt Barn, en fjendsk og duftløs lille Dreng med et graat, furet Ansigt og spidse Led.

— Sover Dengsemand? spurgte Klitten og gik henimod Vuggen.

— Ja, du behøver ikke at ulejlige dig med at prøve paa at vække ham. Det har været svært nok at faa ham til at sove.

Klitten mærkede Ble-Lugten.

— Hør, lille Ellen, du *kunde* gerne have hængt de smaa Tingester dér et andet Sted end netop her, hvor vi skal spise.

— Gerne! Men saa vil jeg bede dig om at blive hjemme og fyre op dér, hvor du ønsker, jeg skal tørre dem. Mine Kræfter slaar ikke til mere end til én Kakkellovn.

Han svarede ikke, men gik hen til Bordet.

— Her er kun dækket til en skal du ikke spise, Ellen?

— Jeg har spist du faar kun *en* Ret.

— Naa.

Han spiste den sejge Bøf i Tavshed.

Hun stod ret op og ned og saa paa ham.

— Du er ikke underholdende, sagde hun hvast, da han lagde sin Kniv og Gaffel fra sig og tørrede sig om Munden.

— Om Forladelse, det var ikke min Mening at være uselskabelig men jeg har saa meget at tænke paa.

— Saa skulde du indskrænke dine Tanker til Kontortiden eller gøre din Kone delagtig i dem. En af Delene — men maaske er du bange for, at jeg ikke kan følge med.

— Det ved du jo godt, jeg slet ikke mener, Ellen Du har vel ikke en Kop Kaffe?

— Nej. Jeg har ikke noget i Huset. Jeg drak det

sidste i Eftermiddag, fordi jeg havde Hovedpine, og nu er der lukket hos Urtekræmmeren.

— Hm saa maa jeg nøjes med min Cigar. Du maa undskylde, men den Duft fra Kakkelovnskrogen er mig for stærk, saa jeg ryger den inde i Dagligstuen. For der er vel ikke i Stand i mit Værelse?

— Nej men du maa tage dig af Dengsemand, mens jeg klæder mig om — det er ikke for tidligt jeg ved ikke, om du tør risikere at tage ham med ind i Kulden —

— Jeg vil risikere det —

— Men du maa vugge ham, ellers vaagner han.

Søren Klitten tændte i Dagligstuen og bar forsigtigt Vuggen derind. Det var et stort Værelse. Møblerne med Mekka-Plydset flød saa underligt hjemløst om derinde. Gyngestolen med den støvede Antimarkasse manglede den ene Armpølle. Viftepalmerne i Kobberpotterne havde kun Blade paa den ene Side af Stammerne. Der manglede fem Krystalprismer i den lille Loftskrone. Tangenterne paa det opretstaaende Klaver var gulnede, og en af Tonerne dybt nede i Bassen var faldet ned. Der hang flere gode Malerier rundt om paa det giftige blaa Tapet, og en god Kopi af Böcklins »De dødes Ø«. Adskillige af Rammerne havde grinende afskallede Pletter. Ovenpaa Klaveret stod et Billede af kgl. Kammer-sanger Peter Cornelius, et lyslilla Avis-Tryk, klippet ud af »Aftenposten«s Forside af Serien: Danske Kunstnere, og sat ind i en bred, forgyldt Ramme uden Glas. I hele Stuen drev en sur Moselugt fra Kroge, hvor Vand og Klude aldrig naaede.

Klitten skuttede sig af Kulde, satte Vuggen fra sig inde paa det storblomstrede Gulvtæppe og tog selv Plads i Gyngestolen og begyndte at vugge.

- Vugger du? spurgte Ellen inde fra Spisestuen.
- Ja.
- Jeg kan ikke høre det.
- Jamen jeg *vugger*.
- Saa er du inde paa Tæppet. Du ødelægger det
- flyt Vuggen ud paa Gulvet.
- Aa, Tæppet er saamænd ikke for kønt.
- Saa skulde du købe et andet.

Han flyttede ud paa Gulvet og vuggede videre. Gængerne hakkede som en Køkken-Krumkniv i hans Hjerter. Hans Broder havde set rigtigt. Det var her hjemme hans Syn paa Verden blev til. Hvad var det, han havde talt om: At han sad i den isnende Træk derude fra Europa. Det var en Misforstaaelse. Det var selvfølgelig den infame Træk derhenne fra Vinduet, der manglede den ene Haspe. De glade og raske og sorgløse havde Ret. Og han Uret. Havde han ikke talt om den store Katastrofe, der truede? Fuldstændig rigtigt. En Dag vilde Gyngestolen, han sad i, klaske sammen som en syg Hest. »De dødes Ø« vilde raadne Snoren over og falde ned med et Brag. Hele Bassen i Pianoet vilde blive stum, og Peter Cornelius' folkekære, lyslilla Ansigt vilde flagre ud af den forgyldte Ramme og dale ned paa det luvsidte Gulvtæppe. Det var den Katastrofe, der truede, og han havde ikke Energi til at afvende den for Satan ogsaa: Nu forfulgte Urin-Lugten ham gennem Nøglehullet!

— Du vugger ikke! raabte Ellen inde fra Soveværelset Dengsemand skal vugges!

Hans Kone havde Ret. Det var Konklusionen. Dengsemand skulde vugges. Han var latterlig.

SYVENDE KAPITEL

- 360 Køber af D. F. D. S.
- Hvad er Ø. K.?
- Jeg kan bruge 2000 Dampmøller!
- 910 Sælger af Torm!

Efterbørsen var paa sit højeste. Veksellererne og deres Dreng opførte den daglige Heksesabbath indenfor Snoren i den store Børssal. Udenom dem var Spekulanterne klumpet sammen til én svedende Krop — en uformelig Gople med hundrede brølende Gab og en viftende Bræmme af vildt vajende forvredne Hænder. Et hylende Vanvid var det — med sine egne strenge Love. Hvert Skrig og hver oprakt kroget Haand betød Tab eller Gevinst — Liv eller Død. En Krumning af Langefingeren kunde gøre en Mand til Villa-Ejer og en Dirren af Stemmebaandet kunde sætte baade Auto'en og det nye Empire-Møblement til Tvangsauktion. I Hjørnet op imod Noteringslokalet stod William Klitten og købte. Omkring ham var Heksesabbathen vildest, og udenfor Snoren havde Goplen skudt en fed Pukkel, der klaskede helt tilbage mod Glasdørene ud til Forhallen.

- Jeg har 4000 Ø. K.
- Hvad er Orient?
- 715 Sælger af Norden.

Veksellererdrengene vrælede omkring ham med Hattene i Nakken og Kursbøgerne strittende op ad Jakkelommerne — og Hænderne, der viftede over Goplens Pukkel, jog stadig nye Ordre ind over Snoren.

- Sælg 4000 Ø. K!
- Sælg 8000 D. F. D. S.!

Alle de Poster der blev skreget Klitten i Møde, snappede han med et velvilligt Nik og en lynsnar Notits. Det blev en af disse Dage, hvor Klitten som saa ofte før af Haussisterne tiljubledes som Børsens Herre.

Sprøjtet fra den brølende Malstrøm stænkede ud igennem Forhallen, langt ud over Børsrampen, der laa vaad og øde i forblæste Gaslygters skælvende Skær. Neden for Tietgens Statue begyndte Automobilerne at danne deres lysende Kæde. Led efter Led gled lydløst paa velpumpede Hjul ind i den matte Perlekrans. Bag adskillige af de brede, blanke Ruder saa man, idet Vognen duvede i Svingene, Lyn af smukke Kvindeansigter under Harald Jacobsens skønneste Fjer. Det var den lykkelige Demimonde, de norske Spekulanter Udkaarne, der kom for at hente deres interimistiske Gemaler til den skummende Diner. O, disse lykkelige Barbarer fra det høje Nord! For dem var Kærligheden et Produkt af en rød Ampel, en Divan og daarlig Portvin — og de kunde frit vælge efter deres Hjertes Ønsker af Bestanden i »Astoria«s og »Trocadero«s Baase. De havde formelig raseret disse Etablissementer. Den faglige Kærlighed havde pludselig oplevet en Hausse, der ikke stod tilbage for Dampskibenes — og Bi-ba-bu og lyse Lydia og den falske Asta Nielsen sad nu blødt og lunt i Skæret af Kupéernes matte Lamper og saa ligegyldigt ud paa Betjenten, der krøb sammen i den øde Regnkulde og aandede hostende paa de stive blaa Knoer. Jagten var aflyst. Den gyldne Fredning var gaaet ind.

Charles Larsen og Armand gik med opsmøgede Regnfrakker op over Rampen.

— Har De virkelig aldrig været paa en Børs før? spurgte Armand.

— Nej.

— Saa vil det mere Dem, selv om det kun er en lille *Exchange* som Københavns.

— Hvor de raaber! Man kan høre det helt herud.

— Ja, det hører med Mon her er Velgørenhedsdag heroppe? spurgte Armand forbavset, da den gamle Portier rakte sin Klingbeutel frem imod dem.

Portieren fik med mange Hovedbevægelser gjort dem forstaaeligt, at de maatte af med 25 Øre.

— Aah, *Entré*? spurgte Armand.

— Ja, *Entré*, nikkede Portieren, henrykt over dette Ord, som han havde forstaaet.

— Det kan ikke siges at være for meget for Udsigten til at blive Millionær, lo Armand.

De masede sig gennem Forhallens Trængsel af Bude og Dreng, der fo'r forvirrede ud og ind af de kimende Telefonskabe, og kom ind i den store Sal, hvor Goplen øjeblikkeligt trak dem ind i sit hede klamme Legeme, som den gjorde ved alt, hvad der kom indenfor dens Rækkevidde.

— Kan De se Klitten? spurgte Charley — det var jo ham, vi skulde have fat i.

— Staar han ikke derhenne og taler med en ganske tynd Fyr? Armand pegede hen paa de dagligt noterede Papirers Hjørne.

— Jo, lad os prøve paa at mase os derhen.

Klitten havde trukket sig ud af Slaget sammen med Hallberg og overladt sin Plads til et af Kontorets unge Mennesker, der lige havde været ovre at hente friske Kræfter i en af Skoleskibets *Beufs à la mode*.

— Selvfølgelig, sagde Klitten ophidset og slog i sin Notitsbog med den knyttede Haand — Baissen kunde ikke lade denne Lejlighed gaa fra sig. Den er mødt op med fuld Musik.

— Tror De, det er andet end almindelige Realisationer? spurgte Hallberg skeptisk.

— De kan jo se her, Menneske! De kan jo netop se det her paa Efterbørsen! Hvem er det, der sælger? Salomon! — Ploug & Horse! — Winter! — Krabbe! — Alle Baissens gamle Koryfæer!

— Ja, men hvad saa?

— Hvad saa? Ikke noget! Jeg konstaterer bare Faktum, vi bliver selvfølgelig ved at købe. Før dæmmede vi op for et meningsløst Fald — nu klemmer vi Baissen inde.

— Klemmer den inde?

— Ja, for Pokker. Tror du ikke vi kan? Hvad er Kursen faldet paa disse fem Dage? Kun en Snes Point, og det skönt vi kun har taget Halvdelen af, hvad der er blevet smidt paa Markedet. Tro mig, en skønne Dag bliver der Mangel baade paa Ø. K. og D. F. D. S., for de fleste af disse Aktier ligger jo trods alt fast. Saa har vi dem oppe i et Hjørne, d'Herrer Baissister, og saa klemmer vi til.

Det bliver en dejlig Dag!

Hollænderen og Mr. Charley havde klemt sig frem til Snoren.

— Hallo, Klitten! raabte Charley.

— Næ, er det Dem? et Øjeblik, saa skal jeg skaffe os Vej til et fredeligt Sted.

— Det var venligt af D'Herrer at aflægge mig en lille Visit, sagde han, da de var sluppet ud og Goplen havde lukket sig bag dem Ja, kære Charley, du har vel egentlig ikke faaet Indtryk af, at det er nogen udpræget fashionabel Stilling at være Veksellerer.

Han tog Lommetørklædet op af Jakkens Bryst-

lomme og tørrede den nervøse Sved af Haandfladernes Linjer.

Charley lo.

— Som de staar saadan og vifter med Hænderne, saa minder det mig forbandet om Bocherne nede ved Fronten, naar der kommer en Klump af dem og raaber: Kammerades!

— Det raaber d'Herrer her skam aldrig Hvad synes De om vor lille Børs, Hr. Armand — De, der har set saa meget af den Slags? Det er jo ikke Paris eller Wall Street, dette her.

— Nej, selvfølgelig ikke. Men jeg er alligevel imponeret.

— Det var som Pokker!

— Jo, jeg havde ikke troet, at det overhovedet var muligt for Danskerne at komme i saa stærk Affekt. De laver jo formelig Spektakel. Hør! Hvilken Kraft der er i Skrigene! Klangene minder mig næsten om Te-Børsen i Chicago, naar Jøderne byder Teen op — det er Verdens berømteste Hyl men der er noget, som jeg tror er specielt for Børsen her

— Hvad er det?

— Man kan lugte Spekulanterne. Kan De ikke mærke saadan en varm, stram Em derhenne fra Klumpen —?

— Jo, men det er vist ikke noget Særkende for Børsen. Saadan lugter alle danske Forsamlinger.

— Højest ejendommeligt.

— Og væmmeligt.

— Det sagde De

— Der er vist en Dame, der vil tale med Dem, afbrød Charley og trak Klitten i Ærmet hun staar og ser saa vist paa Dem.

Klitten drejede sig om. Foran ham stod en lang, mager, halvgammel Kvinde. Hun var klædt i det herlige Klædningsstykke, der i en fjern Fortid hed Bolero-trøjen, et gammelt, krøllet Eksempel af billigt sort Cheviot, kantet med brede Herkulesbaand. Mellem Trøjen og den blaa, blanke Kamgarns-Nederdel saa man en bred Stribe af det snavsede, hvide Lærredsliv. Paa Fødderne havde hun udtraadte Fedtlæderstøvler. Hælene var slidt lige til Kappen. Paa Hovedet sad en ynkelig sort Hestehaarshat, højt til Vejrs paa en ulden Valk, og over den vajede en laset Hanefjer, der var saa uendelig trist i sin flossede Mathed. Ansigtet var ligesom blaafrossent. De store udvældende Øjne var forbundet med en Vorte. Den var saa stor, at den lignede en Kontakt. Hun bar sorte Halvhansker af Traad. Mellem dem holdt hun en lille slidt Voksdugsbog.

— De maa meget undskyldte, at jeg forstyrrer Dem, sagde hun frygtsomt.

— Det gør ikke noget — hvad vilde De spørge om, Frøken Boldt? svarede Klitten venligt.

— Jeg kan slet ikke høre noget gennem alt det Spektakel. Det gør mig saa forvirret — Hvad er Ø. K.?

— Lad mig høre Ø. K. er 675.

Hun brast i Krampegraad.

— Saa, saa, Frøken Boldt! saa sørgeligt er det jo da heller ikke.

— Jo! Hun snøftede og tørrede en Taare væk med Voksdugsbogen. For jeg har en hel Million Ø. K. De kan selv se her i min Bog — en Million Ø. K. til 690. Hvis ikke nogen frelser Ø. K., saa gaar jeg til Grunde.

— Ja, men det var da ogsaa letsindigt at købe saa mange, Frøken Boldt.

— Nej! Etatsraadens Papir er det bedste i hele Dan-

mark. Det ved jeg. Og hvis Etatsraaden selv vilde, saa kunde han frelse det.

— Ja, bare han vilde, sagde Klitten ærligt.

— Ikke sandt? Jeg har mange Gange været nede i hans Hus for at sige det til ham selv, men der var saa mange Trapper og saa mange Gange, saa jeg har ikke kunnet finde ham.

— De kunde jo skrive til ham, Frøken Boldt.

— Næ, det vilde være skadeligt — meget skadeligt. Saa vilde han aldrig frelse Ø. K. men ved De, hvad jeg vil?

— Nej.

— Jeg vil bede til Etatsraaden hver Aften, inden jeg gaar i Seng. Kære Etatsraad, vil jeg sige til ham, frels Ø. K. — saa bliver vi alle frelst!

— Ja, gør det saa hjælper Etatsraaden Dem nok.

— Ikke sandt? Ikke sandt? Men jeg maa ikke ulejlige Dem mere. Farvel!

Hun halede en lille Biskuitpose med en blaa Mølle udenpaa op af Nederdelens Lomme.

— Maa jeg ikke byde Dem en Kiks til Tak for Deres Elskværdighed. Man maa jo proviantere om Dagen. Børstiden er saa lang, naar man har mange Forretninger.

— Nej Tak, svarede Klitten — det er meget venligt af Dem, men jeg skal lige til Middag. Jeg vil ikke ødelægge min Appetit.

— Ih nej, det maa De endelig ikke. Farvel! Farvel! Hun kniktede og gik med et stort Smil over det blaa-frosne Ansigt.

— Hvem i Alverden var det? spurgte Charley forbavset. — Var det en af Deres Kunder?

— Nej, lo Klitten — det er en af Børsens Originaler, »Atlanterhavet« kalder Veksellererdrengene hende, fordi hun i lange Tider altid gik og spurgte efter Kursen paa det Papir. Nu er det Ø. K., det gælder.

— Har hun da Penge?

— Hun har i alt Fald aldrig ejet en Aktie. Men hun tror, hun har Millioner, og hun følger spændt alle Bevægelser paa Markedet — er Fortvivlelsen nær, naar et af hendes Papirer gaar ned, og ude af sig selv af Glæde, naar det gaar op.

— Ja, men det er jo storartet, sagde Armand. Hun er jo den klogeste af alle Spekulanterne. Hun har Spændingen og Glæden og ikke en Fjer af Risiko.

Det enarmede Børsbud kom farende gennem Salen med sin rungende Mælkeklokke.

— Han ringer Børsen ud, forklarede Klitten — om et Par Minutter skal al Handelen høre op.

Goplens Hyl sank til en bedrøvet Mumlen under de rungende Klokketoner.

— Hvor er de ked af, de skal holde op, sagde Armand. Jeg kan jo ligefrem høre Sorgen hviske ud af Kurserne.

— Ja, det ærgrer dem, at de ikke kan faa Ø. K. presset længere ned i Dag, tænkte Klitten. Nu peger de hen paa mig og siger: Skal han virkelig have Lykken med sig, den Fyr?

— Men vi har imidlertid slet ikke faaet sagt Dem, hvorfor vi egentlig kom, sagde Charley — vi vilde spørge Dem, om De havde Lyst til at spise til Middag med os, eller om De har noget bedre?

— Noget bedre kan jeg ikke have — hvor spiser d'Herrer?

— Vi tænkte paa Bristol

— Udmærket. Hvornaar?

— Syv — er det passende?

— Allright! Jeg vil straks tage op paa Kontoret og gøre mig færdig med det samme. Saa skal jeg være der præcis.

Hylene tav. Bræmmen af Arme sank slapt ned i Goplens Krop, der flød ud over Salen, gennem Forhallen, over Rampen og ud over Byen. Automobilernes Døre smækkede. Nordmændene sprang kaade ind til den lykkelige Demimonde. Hele Perlekæden trak langsomt op mod Strøget.

Var der en eneste af Passagererne, der turde sværge paa, at det ikke var sidste Gang, han var med i den gyldne Cortége?

OTTENDE KAPITEL

— Det maa jeg fortælle Dem, sagde Klitten og slog sig ned ved Grev Bjørns Bord i Palmehaven. — Jeg har faaet konstateret, *hvordan* Fru Henny Schmidt har tjent Pengene til Apollo-Teatret. Det er *ikke* paa Filmen

— Fortæl, for Guds Skyld, kære. Det er jo Sæsonens store Præmiegaade, De løser.

— Jo, i Dag, lige før Børstid, kommer hun sejlene ind paa Kontoret til mig i *grand* Boulevard-Toilette og duftende af al Breinings Herlighed. Hun gav den forlegne, den yndefuldt forlegne, forstaar De. Hun gik ud fra, at det forbavsede mig at se hende hun skulde ane, hvor meget der efterhaanden skal til for at forbavse mig men hendes Ærinde var spe-

cielt — o, saa specielt. Jeg var jo ikke fremmed for Damer, der kom i Kontortiden med Bidraglister til et eller andet filantropisk Formaal — vel? Nej, jeg var ikke fremmed. Hun kom ogsaa med en Bidragsliste — men til Kunsten, den dramatiske Kunst. Om jeg ikke syntes, det var en smuk Anvendelse af nogle af mine mange Penge at sætte dem i Apollo-Teatret, og saa saa hun paa mig med et Blik, der hviskede til mig, at Apollo-Teatret og hun — de var ét Man har jo sine Luner, især op ad Børstiden, og jeg skrev hende en Check paa 10,000 Kroner. Hr. Klitten, sagde hun og rejste sig, og bredte begge Arme ud til det store Oprin i fjerde Akt: De har det vigtigste af alt — De har Penge. — Jeg staar ganske til Deres Disposition.

— Det er godt! Det er godt! jublede Greven.

— Kære Frue, sagde jeg, De er meget venlig. Jeg er kun alt for glad ved at kunne faa Lov til at gøre saa stor en Kunstnerinde saa lille en Tjeneste men maa jeg ikke have Lov til at sende min Prokurist, Hr. Hallberg, ind til Dem? Han er mindst lige saa rig og mindst lige saa stor en Beundrer af Dem som jeg 10,000 — ikke en Klink mere, hviskede jeg til Hallberg og puffede ham ind til Divaen. Scenen blev taget om igen. Yndefuld Forlegenhed — Check paa 10,000 Kroner — udbredte Arme og Repliken gentaget: Hr. Hallberg — De har det vigtigste af alt — De har Penge — jeg staar ganske til Deres Disposition

Greven lænede sig tilbage og lo og lo —

— Det er det bedste, jeg længe har hørt. Det var sandelig ikke forgæves, jeg præsenterede Dem for hende. — Men med ét holdt han op at le og sagde hovedrystende: Aa Herregud, det Skind.

Klitten syntes slet ikke, han kendte Greven igen.

Denne hjertelige Latter, denne ægte københavnske Sentimentalitet var jo en stik Modsætning til Balnattens skærende Ironi og ubeherskede Fortvivlelse. Han havde haft Modgang, tænkte han, og var pirrelig, nu er han sig selv igen.

Ogsaa Greven fandt Klitten forandret. Hans Væsen var forceret, og der var en nervøs Dirren i Kødet under Øjnene, hvis Fasthed han havde beundret ved deres første Møde. Det er Børsen, sagde han til sig selv og i Fortsættelse af sin Tanke sagde han:

— Er De ikke kommet ind i et helt Børsslag, Hr. Klitten? Jeg synes, jeg har set Hentydninger til det i Bladene det sidste Par Dage.

— Jo, man forsøger nemlig at lave Baisse i Ø. K. og D. F. D. S. — og da mit Firma netop for disse Papirers Vedkommende repræsenterer en Gruppe stærke Spekulanter i Haussen, saa maatte det jo komme til et Opgør.

— Og hvordan gaar det?

— Saa fint, som vi har Lov til at vente det. Til Trods for, at det er meget store Aktiemasser, der er smidt paa Markedet, er Kursen kun falden en Snes Procent — men — med et Udtryk af uendelig Træthed lod Klitten sit Hoved søge Hvile mod den Arm, han støttede paa Bordet — den tager paa Nerverne, saadan en Omgang jeg har egentlig aldrig før vidst, hvad Børs-Nervøsitet vilde sige. Nu har jeg lært den at kende. Jeg kommer lige dernede fra. Da jeg skulde tage mit Tøj paa ude i Garderoben, nægtede min Hjerne at fungere. Det var mig umuligt at blive enig med mig selv om, paa hvilken Legemsdel det var, jeg skulde anbringe Hatten derfor er jeg ogsaa begyndt at drive her ind i Palmehaven efter Børstid. Det er som om der bliver

pakket Vat om alle mine Nerver, naar jeg kommer herind. Det høje lyse Rum — de mange Mennesker — Cigarettrøgen, der driver mellem Palmerne — den lystige Pludren over Teen og Kagerne — den blide Musik — al denne dejligt formaalsløse Livlighed gør mig altid rolig og i godt Humør. Det er en første Klasses Stimulans — og der er ikke noget, der hedder Reaktion....

Lady Larsen præsiderede ved Familiens faste Bord. Det var endnu den gamle Kreds, der gjorde hende sin Opvartning. Entréen til de nye Cirkler havde ikke været saa let, som hun i et Øjebliks Overmod havde drømt om — og Lady Larsen var ikke den Dame, der aabnede for Bundventilen i Kummen, før hun var sikker paa, at der var frisk Vand i Hanerne. En fed Juvelerer — kongelig Hof — og en forhenværende Klavervirtuos, der levede af en aandssvag Hustrus Millioner, fandt hun kun, var fattige Draaber af de nye Bekendtskabers Strømme — og de gamle Venner havde derfor stadig hendes Naade.

En Triumf havde Ballet dog beredt hende. Baron Kaufmanns havde ærgret sig blegstotige over, at de havde sendt Afbud og var ydmygt gaaet til Canossa. Nu sad Baronessen og nippede forlegent til en *café massagran* mellem unge From og den franske.

Lady Larsen var ivrigt optaget af en Diskussion med Legationspræst Rev. Kraig.

Rev. Kraig havde lænet sit udmarvede Asket-Ansigt over den sorte *clerical coat* mod en Palmes slanke Stamme, og de rene flammende Øjne fulgte dvælende en Abdoullas Røgsejle, der steg blaanende over Mundstykkets Rosenblade og skælvede vellystigt i Caféens hede Aande.

— Kære Frue — sagde han — ogsaa mig har Spørgs-

maalet om Jomfrufødselen beredt dybe Anfægtelser og Sjælekvaler

— Lidt mere Té, Reverend.

— Tusind Tak og derfor har jeg ogsaa med stor Interesse — saa godt jeg for Sprogets Skyld har kunnet det — fulgt de senere Aars kirkelige Strid her i Landet.

— Marmelade?

— Tak, hellere Smør alene — det danske Smør er saa vidunderlig frisk, at det er Synd at spolere Smaagen men jeg har forlængst fundet Fred i en enfoldig Tro

— Det er alligevel haardt, at man skal inviteres til Té med Præster i fuld Uniform, hviskede Baronessen til unge From. Hun var bitter paa Familien Larsen, fordi hun ikke havde taget mod den Bal-Invitation Det er stridende mod god Tone, synes jeg. Det ender nok med, at han holder Vækkelsesmøde og beder Julian spille denne her: Skal vi ses paa den himmelske Strand?

— Gud nej, svarede unge From. Rev. Kraig er en meget taktfuld Mand det er netop meget mondænt — ægte engelsk — at invitere Præsten — og *Kolonien* slaas formelig om ham, saa Lady Larsen kan være stolt af, at han tager Téen ved hendes Bord

Di Muzzo, den argentinske Legationssekretær, sad alene ved et af de store Hjørneborde og ventede paa Fru Dekorationsmaler Müller og Legationshønsene, som han havde inviteret til Té.

Han var bitterlig utilfreds med sig selv. Han vilde ikke laane Penge af Folk, men han gjorde det. Han vilde give den franske Strygejomfru et Spark, men han gjorde det ikke. Han var blevet saa led og ked

af hende, at han kunde brække sig, hver Gang han saa de hjulede Ben og den høje Barm. Hver Morgen sagde han til sig selv: I Aften stikker du hende 200 Kroner og beder hende ryge og rejse hjem til Brædtet og de varme Jern i Marseille, men naar Aftenen kom, havde han aldrig de 200 Kroner, og naar hun slog de bævrende Arme omkring ham, smeltede han alligevel hen i sløv Selvopgivelse. Det var ad Helvede til — og hvordan havde han ikke søgt at luske sig ind gennem Hotellets Svingdøre, uden at Inspektør David saa ham — men hvem havde staaet lige indenfor Døren ved Receptionen og hilst ham med sit mest uforskammede Nik? Der maatte og skulde ske en Forandring. Han maatte give dem et Spark begge to. Men hvordan? Hvordan? spurgte den lille Argentiner raadløs og fortvivlet sig selv og huggede rasende de spidse Knoer ind i Siden af Bordet, saa Porcellænet dansede. Men han anede ikke, at der fra et Ly af viftende Palmer vogtede et Par milde, varme Øjne paa ham, fulde af Længsel efter at komme ham til Hjælp. Hr. Moses Waltz sad og nød sin Aperitif og badede sin Sjæl i Strygeorkesterets Toner:

— Naar først man har gennemtænkt Sagen til Bunds, sagde han til sig selv, saa er Café-Musiken langt sublimere end den fineste Kammermusik. Beethoven — Brahms — Bach og Mozart, de taler kun til mit Øre, men Kollo og Christiné og Kahlman og Irving Berlin, de flygter med min Sjæl og bærer den paa brede Vinger af hvirvlende, duftende Røg højt over Palmer og gyldent Stuk, hvor den hviler i flygtige Drømmes Skød Café-Musiken er Tonernes Absinth — og Gud være lovet, at man endnu kan blande den med den ægte opalskønne Pernaud. —

Fru Dekorationsmaler Müller med Døtre arriverede, og Legationshønsenes løsslupne Eftermiddagskaglen bedøvede et Øjeblik den lille Argentiner, saa baade Inspektør David og den franske Strygejomfru flød ud af hans Hjerne paa en Strøm af Té og Marmelade Og Fru Dekorationsmaler Müller lænede sig henrykt tilbage og spekulerede med en *muffin* smeltende i Munden paa, om hun turde gaa ud fra, at den griske Brynde, der lurede i di Muzzos Øjne, som han sad der og smøg sin Haand op ad Veras trinde Arm, nu ogsaa var den rene Attraa, der førte til Bryllup i Frue med Myrtekrans og hele *corps diplomatique* paa Gulvet og illustreret Referat i det populære Blad. Hun syntes i alt Fald aldrig, at hun havde været sit søde Maal nærmere, og hun sagde til sit svulmende Moderhjerte, at det nok allerede til Sommer i Hornbæk skulde hedde: Min Svingerson, Legationssekretæren

Armand bøjede sig over Lady Larsens Stol. —

— De ved, sagde han — kære Lady Larsen, at jeg talte til Dem om en Søster, der skulde komme fra Haarlem, og De gav mig Lov til at præsentere hende for Dem, nu er hun kommen

— Gud, hvor er det søde Barn?

— Hun er i Øjeblikket ude i Garderoben.

— Ja, men De maa endelig tage hende herhen til mit Bord, Mr. Armand.

— Det er venligt af Dem, Lady Larsen — hun vil blive henrykt. Hun har jo slet ingen *relatives* her i København

Armand forlod Bordet med et Buk og vendte kort efter tilbage med Marguerite von Kurder.

Blot ti ilsomme Sekunder stod Marguerite von Kurder stille indenfor de mægtige Fløjdøre og saa ud over

Caféen — saa fulgte hun Armand over mod det Larsenske Bord, men i det ene Øjeblik havde hun grebet hundrede Øjne og drog dem med sig paa sin Vej over Terrassens Marmorfliser.

Moses Waltz nød fra sit Skjul hendes Entré med en Kenders inderlige Glæde.

— O, tænkte han, hvor jeg kender det Suk, der nu aander saa længselsfuldt gennem Palmehaven. Det stiger kun mod *Kvinden*, den udvalgte blandt Tusinder! Sit Køns Herskerinde! Som hun staar der, høj og slank i sit smagfulde Eftermiddagstoilette, hvis mindste Fold har den store Verdens Fald, har jeg saa ikke Ret i de Ord, jeg spildte paa de to Forbrydere: Hun er en Dronning! Under den dristige *chapeau militaire* skimter man netop det purrede Haar, der har en Farve som Kastanien ved Allehelgensdag. Panden er høj og hvid og klog. Der er noget lidende, noget forklaret hjælpeløst over det blege Ansigt. Naar Mænd ser det, vil de længes smerteligt efter at hjælpe — men Øjnene behersker dem, de store skyggefulde Øjne, hvis Form er Ferskenens og hvis Farve er selve Evighedens Nat, som vi kun aner den i Dødsangstens Time. Nej, det er ingen Farve, det er kun et uendeligt Mørke — og den, der stirrer ind i det, fyldes med en Vellyst og en Gru, der er hinsides godt og ondt — men Hænderne, Hænderne — er dog det vidunderligste man længes modstandsløst efter, at disse unaturligt lange, skønne Fingre skal lukke sig om Ens Strube og klemme til — klemme til

Moses Waltz blev saa overvældet af fagmæssig Beundring for dette internationale Mesterværk, at han følte en brændende Trang til at rejse sig og slaa til Lyd mod sit Absinth-Glas og slynge sine Ord som en fest-

lig Hyldest-Tale ud over Publikum — og det gjorde ham hjerteligt ondt, at han maatte nøjes med at løfte sit kuldetaagede Glas til en stum Hilsen.

Marguerite Armand blev præsenteret ved det Larsenske Bord. Hun tog mod den Bølge af Beundring, der slog hende i Møde, med yndefuld Naturlighed. Lady Larsen hilste hun med et Blik, der sagde, at hun var taknemmelig for i denne fremmede By at træffe en Dame, der var af den samme *grande monde*, som hun selv. Lady Larsen tog imod Blikket og besvarede det. Hun var baade henrykt og fortryllet.

— Miss Armand, tænkte hun, er virkelig en Akquisition — og placerede hende med overstrømmende Elskværdighed ved sin Side. Gud ved, om ikke Mr. Larsen har Ret i, at vi skal holde fast ved disse Hollændere?

— Hun er mig en Streg for skæbnesvanger, hviskede Baronessen til unge From.

— Hun er dejlig, svarede unge From bare. Han var fuldstændig væk.

— Dumme Dreng, mumlede Baronessen og surmulede over sin Cigaret.

Unge From og den franske satte løs paa Marguerite Armand i et Spring:

— Kommer De lige fra Holland, Mademoiselle? spurgte den franske.

— Ja fra Haarlem — og hun fyldte det ene Ord med en Duft af Blomster, der fuldstændig bedøvede Herterne.

— O, sagde unge From med bankende Strube det er der, de Tusinde Tulipaner vokser.

— Ja, det er Blomsternes Vugge. Nu var Konversationen redningsløst sunket ned i en Blomsterkalk Men den Blomst, jeg elsker *højest*, er dog Rosen

Jeg har kun været her i København et Par Dage, men jeg tror ikke, jeg i nogen anden By har set en saadan Rosenpragt som i Blomsterforretningerne op gennem Strøget.

— Ja, *er* de ikke dejlige? Unge From blev fuld af Poesi. Jeg elsker at drive fra det ene Blomstervindue til det andet især i Skumringen saa er det som om Farverne bliver saa *sælsomme*.

Han havde helt glemt, at han aldrig standsede ved andre Vinduer end Giese og Illums store Hjørne. Hans Sjæl var et Rosenflor. ..

— Hvilken Rose holder De mest af, Hr. From? spurgte hun og lod ham et Sekund svimle paa Randen af Øjnenes Mørke.

— *La France*, svarede han i Søvn, paa Lykke og Fromme.

Den franske bed forbitret efter sin tynde Moustache. Snappede denne Knægt ikke hans eneste Rosen-Replik ud af Munden paa ham? —

— *La France*, gentog hun drømmende. Ja, den er ogsaa dejlig — især den bourgognefarvede *Caroline Testout*, men naar alle Roser dufter og straal, saa vælger jeg alligevel *Té-Rosen*, den nankingule *Progress*, den koralrøde *Lion* og den uvejrsgule *Sunburst* ..

— Hertugen af Clyde, faldt Lady Larsen ind, har opkaldt en Rose, som hans Gartner har forædlet, efter mig. Moderblomsten var en *Lady Hillingdon*, og saa kaldte han den *Lady Lydia* det er nemlig mit Fornavn.

Baronessen havde engang set een Buket med 150 *rayons d'or*.

Reverend Kraig talte bevæget og henrevet om det

herlige Symbol, som Kor-Rosen i sin brogede Lysglans løfter for Menighedens Øjne.

Unge From hviskede et nyt:

— La France og den franske, der havde været Attaché i Konstantinopel, havde lykkeligt fundet en ny Replik og talte begejstret om Rosenfloret ved Bosporus.

— De blussende Roser — mod de dystre Cypresser! Livet og Døden under den samme glødende Sol! Forunderligt! Uforglemmeligt!

Selskabet vilde simpelthen være sunket bedøvet om i de Rosenbjerge, der febrilsk dyngedes op foran Marguerites Fødder, dersom young Mr. Larsen ikke i det samme var kommet hen til Bordet.

— Min Søn, Løjtnant Charles Larsen af den engelske Hær — Miss Marguerite Armand, præsenterede Lady Larsen.

Manden og Kvinden maalte hinanden. Charley gjorde intet dybere Indtryk paa Marguerite.

— Det er da rart, at Moses har fundet en pæn Mand denne Gang, tænkte hun og rakte ham sin slanke Haand med et forbindtligt Smil.

Han greb den begærligt.

— Undskyld jeg rækker Dem min venstre Haand, men min højre er saaret.

Til sin dybe Forundring mærkede han en ukendt Følelse vokse frem i sit sunde Legeme — en dyb Længsel mod dette skønne, hjælpeløse Ansigt.

— Han reagerede planmæssigt, vilde Moses Waltz have sagt.

Da hans Haand lukkede sig om hendes Fingre, modtog hun med Velbehag en Anelse om hans dadelfri Fysik.

— Deres Broder har fortalt mig, at De er paa Vej op til det store Hop.

— Ja, det har været min Drøm i flere Aar nu endelig faar jeg den realiseret

Roserne falmede i Glemsel. Hele Selskabet stod øjeblikkelig paa Ski for hendes Øjne.

— Men jeg har haft en stor Skuffelse, klagede hun.

— Og det var? Alle Herrerne bøjede sig imod hende i Medlidenhed.

— Jeg skulde have gjort Turen derop pr. Yacht sammen med nogle Venner. Kan De tænke Dem noget mere spændende og storslaaet end en Sejlads mod Nord gennem Vinterens Kulde og Mørke paa en spinkel og sommerlig Yacht?

— Højest raffineret, sagde den franske

— som en Maage gennem Brændingen, mumlede unge From hen for sig. Han var ikke rigtig sikker paa Billedets Virkning.

— Det vilde have været en fin Stump Yachting! udbrød young Mr. Larsen begejstret og knyttede Næven om en stridbar Rorpind.

— Ja, ikke sandt, sagde Marguerite og vendte sig imod ham — men saa blev hele Turen opgivet — af Frygt for Minerne. Var det ikke Synd?

— Det var mere end Synd — det var en Tragedie, og hele Selskabet stod videre paa Ski.

Di Muzzo havde fulgt Fru Dekorationsmaler Müller og Legationshønsene til Vogns og aflagt en Visit i Garderoben for at faa fat i sit Overtøj. Nu gjaldt det om at forcere Svingdøren uden Ubehageligheder fra Inspektørens Side Var det ikke Greve Bjørn og den unge Veksellerer, der var paa Vej ud der? — Dem maatte han kunde indhente — saa var han i Sikkerhed.

Han startede aandeløs, men inden han var naaet ti Skridt, gled Inspektør David ud af en Terazzo-Søjles Skygge og standsede Argentineren med et skævt Smil.

— De har travlt, Hr. Legationssekretær — —

— Ja, unægteligt

— De maa alligevel skænke mig to Minutter.

— Ja, ja, selvfølgelig

— Vi har jo et lille Mellemværende paa Tusinde Kroner.

— Ja, De skal nok

— Jeg tvivler ikke, Hr. di Muzzo — jeg vilde heller ikke have berørt den Bagatel, hvis jeg ikke selv havde haft et Uheld, saa jeg behøver Pengene i Morgen. —

— I Morgen?

— Ja, jeg vil derfor bede Dem være saa elskværdig at stikke dem ind paa Kontoret til mig en Gang i Løbet af Formiddagen.

Den lille Argentiner følte sig som i en Kastegyng. —

— I Morgen Formiddag Hr. David, det *kan* jeg ikke.

— Hvad vil det sige?

— Jeg ved ikke, hvor jeg skal skaffe de Tusinde Kroner fra med saa kort Varsel.

— Det mener De ikke, Hr. di Muzzo — De — et Medlem af *corps diplomatique* skulde De ikke kunde skaffe det lille Beløb?

Di Muzzo rystede sløvt paa Hovedet. Han vidste kun altfor godt, at han forlængst havde stoppet hver eneste Kilde, der sprang for ham i denne Verden.

— Deres Gesandt, Hr. di Muzzo, kunde han ikke

— For Guds Skyld, Hr. Inspektør — Gesandten udenfor. Han er saa pertentlig i Pengesager, at han slet ikke vilde forstaa. Der kunde ske en Ulykke

— Ja, men jeg *skal* bruge de Penge, kære. —

— Hvad skal vi gribe til. —

Som alle trænede Laantagere følte di Muzzo Situationen som en fælles Ulykke for sig selv og Kreditor.

— Hr. di Muzzo! David sænkede Stemmen til en Snerren. —

— Ja.

— Saa ved jeg kun een Udvej

— Og det er?

— Der er en Mand, der har tilbudt mig to Tusinde Kroner, dersom jeg kan skaffe ham en lille Pakke med den argentinske Kurérpost til Kristiania.

— Og saa?

— Ja, De er jo den, der lægger sidste Haand paa Posten her i København De kunde nemt lade den lille Pakke smutte ned mellem de andre Effekter. Der er Garanti for, at den bliver fjernet paa den rigtige Maade i Kristiania.

— Aldrig! Den lille Argentiner følte sin diplomatiske Ære svulme harmfuldt i sig.

— Det er jo ikke nogen Forbrydelse — ikke noget Forræderi. Det er en ganske uskyldig lille Pakke, der bare skal udenom Toldvæsenet. Jeg er villig til at stryge de Tusinde Kroner til Gengæld for den Tjeneste ellers bliver jeg jo desværre nødt til

Det kogte i di Muzzos Hjerne. Han maatte udenom dette. Var der et Menneske i hele Byen, det kunde nytte at henvende sig til? Kunde Fru Dekorationsmaler Müller ikke hjælpe ham? Hun lagde jo an paa ham som Svigersøn. Og han tænkte jo ogsaa af og til paa at forlove sig med den lille Vera. Hun vilde saamænd ikke nægte ham den Tjeneste Han vilde opsøge hende med det samme

— Hr. Inspektør! Det kan der aldeles ikke være Tale om. De skal høre fra mig i Morgen Formiddag.

Inspektør David bukkede.

Den lille Argentinere strøg stolt ud gennem Svingdøren.

— Naa, min kære David, sagde Moses Waltz og lagde bredt smilende sin Haand paa Inspektørens smalle Ryg: Gi'er han sig?

— Han gi'r sig i Morgen, svarede Inspektøren roligt. Han har faaet en lille Galgenfrist. Naar han er bleven ked af at rende rundt efter Lygtemænd, kommer han krybende.

— — —

William Klitten sad alene ved Middagen hjemme.

— Lad være at rasle saa nederdrægtigt med de Tal-
lerkener, fo'r han irriteret op mod Tjeneren. Jeg bliver
Idiot af at høre paa det.

Han følte sig oprevet og ødelagt. I gamle Dage — i sidste Uge — var Aktier og Kurser og Tal og Beregninger glemt i samme Øjeblik, han løb ned over Børsrampen. Nu skyllede hele Malstrømmen efter ham. Døre klaprede — Telefoner kimedede — Stemmer skreg op bag hans ømme Tindinger. Vildt viftende Hænder med Fingrene krummede til Signaler flimrede for hans Øjne — og han havde en idiotisk Fornemmelse af, at han var en stor Kursliste, i hvilken en glødende Pen ridsede et flammende Minus ud for hver Kurs: Minus! Minus! Minus! Kampen var haardere end han havde troet. Dimensionerne vældigere end han havde drømt om. Havde det drejet sig om en enkelt Baissist-Gruppe i et af de mindre Selskaber — saa havde hans Plan om at klemme Baissen inde været fortræffelig men her viste den sig at være umulig. Han var bare en

Mand, der stædigen havde spændt sin smertende Ryg mod en bristende Dæmning, bag hvilken Vandet steg og steg men han skulde vise, at *hans Ryg alene* var stærk nok til at holde Vandet ude! Hans nervøse Trods var lige saa sejrssikker som hans sangvinske Ro. Den skulde faa Kløerne klippet lige til Neglerødderne, den Baisse. Var han allerede gennem Midt dagen? Hvad havde han da spist? Ganske ligegyldigt. Hvad var Klokken? Otte! Hvad skulde han faa Aftenen til at gaa med? Han kunde ikke tænke sig at sidde hjemme en eneste Aften. Der var kommet en utæmmelig Rastløshed over ham. Han maatte ud — ligegyldigt *hvor* — Teater — Varieté — Restaurant — bare ud! Han kunde jo ringe til Miller og faa ham med paa Cabaret. Der var saadan en dejlig dulmende Belysning i det Lokale — og han kunde sidde ganske stille med sin Whisky og lade al den ligegyldige Kunst deroppe fra Tribunen stryge henover Hovedet paa sig.

NIENDE KAPITEL

Da var det, at William Klitten traf Else Weber. Else Weber var Cabaret-Sangerinde.

Kunstarten var en af Krigens Fortæelser. Da en forskreget Visesangerske aabnede »Flagermusen«, var det landflygtige Russere og tyske Jøder, der hang over deres Whisky omkring den lille trekantede Tribune og drømte om *la bonbonnière* i München og Berlins Über-Brett'ler.

Københavnerne frøs, naar de fik larmende Komikere og neurastenske Dansere og svedende Koleratur-Sangerinder stukket lige op i Ansigtet uden en barmhjertig Lamperække — og frøs, naar den polske Pianist saa ud over dem med sine jagede Dyreøjne, i hvilke al Krigens Rædsel og Hjemløshed havde til Huse indtil Else Weber en Dag stod paa Tribunen og med et Smil og en Haandbevægelse forvandlede det forvredne Gøgl til Kunst. Da satte det smokingklædte København sig trygt til Ro under de kælne, gule Lampeskærme: Cabaret'en som en Variation af Cæciliaforeningen med Whisky og Smørrebrød blev vanvittig populær. Kunde man overhovedet tænke sig at fordøje en grand diner eller berede sit Sind og sin Pepsin til Souper'en i mere smagfulde og kunstneriske Omgivelser?

Else Weber stod hjemme foran sit Spejl og klædte sig paa til Aftenforestillingen. Hun var høj og kraftig af Bygning, men hendes kornmodne Blondhed og Ansigtets fine, nervøse Træk gjorde hele Skikkelsen blid og kvindelig.

— Igen! sukkede hun og stampede med Foden i Gulvtæppet og vendte sig mod Døren med en forbitret Lytten. Det er ikke til at holde ud. Der lød en dump Jamren et Sted i Lejligheden — et Dyrs hjernetomme Hylen. Dersom Moder ikke opgiver denne nye Galsskab, saa maa jeg opgive hende — ellers bliver jeg selv gal.

Else Weber boede hos sin Moder. Fru Weber havde været gift med en af Byens store Grundejere. Nu levede hun som fraskilt i en Seksværelses Lejlighed paa Østerbro af Renterne af en mindelig Overenskomst — denne københavnske Kvinders ædlestes Indtægtskilde.

I sin Dagligstue, der var møbleret med 80'ernes klod-

sede Pudemøbler, sad Fru Weber sammen med fire andre midaldrende Damer og en færdigsyet ung Mand med et robust Ansigt og store arbejdsgrøve Hænder.

Foran dem stod en lile Kvinde i en slidt, blaa Cheviotskjole. En mager Haand løftede en pjaltet Evangeliebog over et hvidt fanatisk Ansigt, og en tung blaasort Haarbølge rullede ned over den hvide Nakke.

— Se, raabte hun med en Stemme, der var ren og kold som Sne: Jeg har udlagt Jer alle Bogens Tegn, og Brudgommen kommer snart — han kommer snart! Den Tid er nær, da I skal raabe til Klipperne: skjul os! Og til Bjergene: Falder over os! Alle Tings Ende er nær! Dommens — Livets og Dødens — Dag gryer i Østen, kom, kom!

De sidste Ord sang hun ud i en svimlende høj Tone og saa sank hun i Knæ og huggede den pjaltede Evangeliebog mod den hvide Pande med en dyb Stønnen.

—Vé! Vé! — jamrede Tilhørerne og vred sig i Ekstase paa Knæ ned fra Pudemøblerne.

Annie Trautner hed Kvinden, der knælede foran dem. Engang havde hun været Byens dejligste Skuespillerinde. I 10 Aar havde hun lært Københavnerne at elske og hade, at tro og fortvivle — indtil hun en Nat brød sammen paa en Bodsbenk foran en blændende smuk, norsk-amerikansk Vækkelses-Prædikant. Hun rejste sig som en flammende Forkynder af hans Religion — en forunderligt æggende babelsk Blanding af kødelig Askese og aandelig Ekstase. Hun flygtede i Rædsel fra Scenen og drog Sommer efter Sommer rundt til Kystens Badesteder i et gammelt Cirkustelt og svang en blodig Svøbe over det København, der elskede og hadede og troede og fortvivlede i Klitter og Plantager og sommerlige Bølger. Vinteren igennem levede hun stille og

ene i Bøn og Faste for at være rede i sin Aand til næste Badesæson.

Da saa Krigen kom — midt i en Sæson — og hendes dejlige brændende Øjne saa, at den paa en Time kunde piske baade Klitter og Plantager og Bølger tomme, mens hun havde skreget for døve Øren i Aarevis, da sank hun ned i Tilbedelse af den store Molok. Den var Guds egen Svøbe, hans sidste grumme Straffedom over denne syndige Jord, før han selv kom i Himlens Skyer. I et Lyn stod denne mægtige Sandhed klar for hende: Den yderste Dag var oprundet! Dette Evangelium blev al hendes Lidenskab og Forkyndelse, og hvad der ikke var lykkedes hende paa hendes Korstog mod Flirten, Letsindigheden og de grove Synder langs Kysten, det skete nu: Hun fik en stor og troende Menighed. Især var det de fattige og fortrykte Kvinder, der samledes om hende. Naar Kartoffelmel kostede 2 Kr. Kiloet, naar man maatte vandre til det yderste Lygtekvarter og staa i Kø i fire Timer for at faa et halvt Pund Margarine, naar man maatte brænde de hakkede Køkkenstole og de lasede Madrasser for at de udmarvede Unger ikke skulde hoste deres smaa blaafrøse Sjæle ud under syge Skrig efter Mad, da maatte de sidste Tider vel være nær, da maatte de stakkels smaa Kvinder vel have Lov til at haabe paa den sidste store Forløsning. Derfor velsignede de Annie Trautner, der kom til dem som Forkynderen af det store Budskab, og hver Aften trængtes de i hendes Forsamlingssal og ventede hensunkne i hulkende Bøn paa det Øjeblik, da en Engel skulde stige ned gennem Loftets Gibsroser og med en yndig Palmegren vise dem Vej ind til en Himmel, hvor der hverken var Smuds eller Graad eller Trappevask eller Kulde eller Dyrtdid — og hvor den gode Gud selv sad paa sin Trone

mellem store Dynger af gyldne Kartofler og stjernefunktende Kul og delte ud med kærlig Haand til alle sine Børn.

Men foruden de fattige i Kødet og Aanden, der med hele deres Sjæl klyngede sig i Fryd og Bæven til dette Krigens store Evangelium, var der ogsaa en Del Bourgeoisi-Damer, som — dødtrætte af Varietéens og Livets Looping-the-Loop — søgte ny Pirring i den Tilintgørelsens Rædsel og Kildren, som den Annie Trautnerske Lære bød paa. Til disse Damer hørte Fru Hilde Weber.

I Dag havde hun inviteret Annie Trautner og nogle af Menighedens Medlemmer — tre Enker og en omvendt Snedker — til Té før Aftenmødet. Efter at Kopperne var baaret ud, havde hun bedt Annie Trautner om at sige et Par Ord. Dette Vidnesbyrd var det, der havde bevæget dem saa dybt, at de nu laa opløst i Graad foran Pudemøblerne.

Autoet, der skulde køre Else Weber til Cabaret'en, tudede utaalmodigt nedenfor hendes Vinduer. Hun kastede hurtigt en Aftenkaabe om sig og løb over i Salonen for at hente nogle Noder, hun havde glemt inde paa Flygelet. Væmmelsen kom op i hende ved Tanken om, at hun skulde gennem Dagligstuen, hvorfra hun stadig hørte denne dyriske Jamren, men hun pansrede sig med al sin Haardhudethed og traadte ind. Moderen laa paa Knæ ved Siden af den omvendte Snedker med sin slatne Arm slynget om hans faste Tyrenakke og sin blaarøde, sminkehærgede Kind presset mod hans Kamgarns-Skulder — jamrende sig monotont i Takt med Annie Trautners epileptiske Rokken.

Else Weber trak Kjolen tæt sammen om sig og vilde gaa ind i Salonen, da Moderen saa op.

— Gaar du allerede, Else? spurgte hun snøftende uden at skifte Stilling.

— Ja, svarede hun kort, jeg har travlt.

Annie Trautner havde rejst sig og stod og saa fast paa den unge Kvinde. Else Weber lod, som om hun ikke mærkede det. Moderen løftede Hovedet fra Kamgarns-Skulderen:

— Maa jeg ikke præsentere: min Datter Else — Søster Annie Trautner.

Annie Trautner rakte langsomt og højtideligt Haanden frem. Else Weber oversaa den.

— Ogsaa jeg — begyndte Annie Trautner i sin høje forkyndende Tone, saa engang den højeste Lykke og Tilfredsstillelse i Udøvelse af Kunsten.

De tre Enker skelede op fra deres fromme Knælen. De vejrede en Omvendelse.

— Lad Dem endelig ikke forstyrre i Deres Møde, Frøken, afbrød Else Weber hende koldt — jeg gaar nu.

— Lov mig at bede for hende, hviskede Fru Weber til Annie Trautner, da Datteren havde lukket Døren haardt bag sig. Og Hovedet sank atter ned paa Kamgarns-Skulderen og Armen blev skubbet opefter, saa Snedkerens sorte, krøllede Haar laa udover den.

— Broder Theodor, sagde hun, De er saa stærk — vil De ogsaa bede for hende?

— Sæfølgelig! svarede Broder Theodor og skuttede sin svære Krop i animalsk Velvære.

Else Weber sad i Autoet med Nodeheftet krammet i Hænderne og fulgte gennem Frontruden, hvorledes den regnblanke Bys Lyshav slog sammen om Vognen i gylden Brænding.

Hun var fyldt med en Følelse af haabløs Skam. Det var rigtignok, at hun ikke havde nogen Del i det latter-

lige religiøse Orgie, hun lige var dumpet ned i, men denne Moder, der laa paa Gulvet jamrende som et Dyr med Armen vellystigt slynget om Halsen paa en eller anden Proletar af et Mandfolk, trak hende med sig ned i Skarnet, stænkede hende til med sit Smuds. Hun famlede med Haanden ud i Autoets Mørke efter Noget, der kunde trække hende op af denne kvalme Sump. Hendes Kunst? Kunst! Var Cabaret'en ikke lige saa unaturlig, latterlig og sjofel som de Annie Trautnerske Orgier. — En pervers Parasit paa den ægte Kunst og intet som helst andet. Hun blev stukket ud paa Scenen mellem en jodlende Revue-Sangerinde og en maniéret tysk *Dis-seur*, skulde blotte sin inderste Attraa for et Par Hundrede ligegyldige Mennesker, der var kommet uden nogen som helst Andagt eller Forventning, bare optaget af Tanken om at faa *de to* Timer behageligt aflivede, som hele Herligheden varede. Hun følte dybt sit Lege-mes Pragt og sit Ansigts Skønhed og sit Talents Styrke, og hun bed sig forbitret i Læben ved Tanken om, at hendes Evner havde udleveret hende til den ligegyldigste af alle Kunstarter, til det ligegyldigste af alt Publikum. Hendes Hjem og hendes Arbejde var hende lige modbydelige, og hun vidste intet andet i hele Verden, der kunde fylde hendes Hjerte. Hun var moden for en stor Kærlighed.

Eller er det nok at sige en alvorlig Forelskelse?

TIENDE KAPITEL

Else Weber havde Garderobe sammen med Revue-Sangerinden. Hun sad i smaa Silkebukser og en forførende Chemise og sminkede sig, da Else Weber traadte ind.

— God Aften, lo hun inde i Spejlet og satte en Klat rødt i Krogen af de straalende sorte Øjne Denne Maaned skal jeg ind før Dem, Frøken Weber, saa maa jeg være først paa Pinden.

— Ja, det maa De nok, svarede hun træt og sank ned paa Rørstolen foran sit Sminkebord.

— Nu er De ked af det igen, sagde Revue-Sangerinden og snurrede om imod hende. Hvor er det Synd, De, der er saa god og smuk, og som alle beundrer saa meget Men nu skal De faa noget, der kan kvikke Dem op. Unge From, De kender ham nok, han er saa sød, han stak Hovedet indenfor med en Flaske Champagne Petersen! To Glas!

Madam Petersen, der var den levendegjorte Bekymring, kom med Glassene og hældte op med Hovedet tungsindigt paa Skakke.

— Se her, Frøken Weber, det er skam et fint Mærke — *Cordon rouge* — det er nok fra den gamle Froms Kælder Skaal!

— Skaal, Fru Marker!

Else Weber smilede til den lille Revue-Sangerinde til Tak for al hendes naturlige Venlighed.

— Jeg er ellers ikke saa glad for min nye Plads paa Programmet, pludrede hun videre — for nu kniber det for mig at faa Bitten lagt i Seng. Jeg maa starte

en halv Time før, og det tager Damen mig jo ikke saa naadigt op.

Bitten var Karen Markers fireaarige Datter, Resultatet af et lykkeligt opløst Ægteskab med en billedskøn Statist, der med samme Regelmæssighed havde taget hendes Gage og gennembanket hendes smukke Ryg.

Men som hun sad der, var hendes Sind og hendes Krop lige ubeskadigede — og Else Weber fyldtes af en undrende Misundelse paa alt dette gode Humør, der straaledede hende i Møde Aften efter Aften.

— Hvor kan De dog holde Dem saa glad, Fru Marker? spurgte hun — i denne forbandede Metier? —

— Aa, lo hun, hun var allerede begravet i Sminkekassen igen — det er ingen Kunst — slet ingen. Jeg har nu én Gang faaet det Talang at faa Folk til at le og være glade, og det betaler Filmsselskaberne og Teaterdirektørerne og Konen her mig mange Penge for om Maaneden, saa baade Bitten og jeg kan være fine og have det godt, og saa ler vi ogsaa og er glade Den er da meget simpel, ikke? De skulde bare se, Frøken Weber — hvis De hver Aften, naar De kom hjem, træet og opkørt, kunde bøje Dem over et lille Væsen, der sov saa sødt og var saa rund og rød, saa vilde De føle Dem — herinde i Hjertet — saadan rigtig stolt over, at det var et Barn, De havde født, og saa blev der slet ikke noget, der hed Spleen eller Tomhed. Nej, saa var det bare om at faa saa mange Knapper som muligt hjem til Bitten — saadan føler jeg det i alt Fald — og jeg vil slet ikke tale om Dem, Frøken Weber, der er saa stor en Kunstnerinde og har *det* at leve for ved Siden af.

Karen Marker var blevet helt varm ved sine egne Ord.

— De maa skam undskylde, Frøken Weber, sagde hun undseligt, at jeg er saa rædsom vigtig af Bitten men saa brast hun i Latter og løftede Pegefingeren:

— Vil De bare høre — nu er *han* derinde aa' græde igen.

Hun pegede paa Døren, der førte ind til Cabaret'ens Herregarderobe. Det var en ganske tynd Fyrretræsdør, som man kunde høre alt igennem. Direkticens Mand, en lokal Filmsgreve, sad derinde og beklagede sig til Konferencieren, en lidt fugtig Lyriker med et menneskekærligt Temperament.

— Vil De tænke Dem det er ikke nok med, at hun faar hysteriske Anfald regelmæssigt ti Gange om Aftenen og slaar itu af Møblementet, nu er hun ogsaa begyndt at slaa paa mig.

— Det er dog for galt, kære Ven, sukkede Lyrikeren og blandede sig en Whisky.

— Ja, ikke sandt men vil De selv se her lige under Øjet helt blodunderløbet ikke sandt? naar De ser godt til, kan De finde alle Fru Hepes Knoer der. Det har været meget værre, men raadt Kød og Eddike kan udrette Vidundere.

— Hvor kan De holde det ud, kære Ven, sukkede Lyrikeren videre i omtaaget Medfølelse.

— Ja, men det er ikke alt — vil De bare høre — Filmsgreven trak en Skrivelse op af Inderlommen. Det er en regulær Lægeattest Dags Dato undersøgt o. s. v. fundet fire store blaa Mærker under venstre Skulderblad, aabenbart tilføjet med et ret tungt Instrument de fire Pletter er meget ømme, men dog uden Indflydelse paa Patientens almene Befindende A. Thorsen, Læge. Hvad gi'r De mig? fire

blaa Pletter under Skulderbladet. Kan De sætte Dem ind i min og Fru Heppes Idyl?

Lyrikeren rystede opgivende paa Hovedet.

— Kære Ven, sagde han bare — saa fortsatte Fil-møren:

— Og alt dette skulde jeg tilgive hende, men at hun gaar rundt og udbasunerer vort ulykkelige Ægteskab for al Verden — *det* tilgiver jeg hende aldrig. —

Den tyske Diseur var kommet ind og havde faaet anbragt sin Pels paa Stumtjeneren.

— Komm 'mal hier, vinkede Hr. Heppe ad ham og viste ham Lægeattesten. Nun soll Sie 'was hören, Herrn Jacques Marki ein reguläres Artz-Attest heute habe ich han begyndte at oversætte Attesten for ham.

Karen Marker lo overgivent:

— Aa Gud, hvor det minder mig om min og Charles' Idyl. Men Lægeattester det drev vi det dog aldrig til Gud, er Klokken saa mange. Petersen — Petersen, De maa op paa et højere Gi'r — De maa *ile* hen til Knagerækken aa' hente mig mine Klude. Gud, hvor ser de ud! — Husk at Magasin faar dem ind til Op-friskning i Morgen — og Parykken, Petersen, Paryk-ken — nu maa De huske, at Platau faar dem ind. Jeg kan ikke være den bekendt mere. Jeg ligner en Kryds-ning af en Høstak og en Violinvirtuos.

— Ak Gud ja, man er jo glemsom paa Grund af Alderen, stammede Madam Petersen, og Taarerne løb ned ad det ubevægelige, træede Ansigt. Man duer snart ikke til noget mere.

Madam Petersen greb med Begærlighed enhver An-ledning til at svælge i sin Fornedrelse.

— Saa, saa — lille Petersen — Karen Marker klap-

pede hende paa Kinden — det var jo ikke min Mening at skænde. Jeg er saamænd fin nok til det Rak Saa, nu min Skæve, min Bisam og min Radikule, som Kameliadamen sagde »Tykke« klimprer allerede paa mit Forspil.

Hun forsvandt med et koket Hop ud af Døren.

Else Weber saa langt efter hende. Karen Markers lille Tale om Bitten havde gjort hende eftertænsom. Hendes Lede ved alt — hendes smertelige Skamfølelse — hendes utilfredsstillende Higen, var det kun en Slags Hysteri? Var det en Kvindes naturlige Længsel efter at blive Moder? Hun var 25 Aar!

Hun gik fra den indelukkede Garderobe ud i den lille Gaard bag Cabaret'en. Den raa Luft, der hvirvlede ned i Skakten til hende med Storbyens Janitchar-Symfoni i sin klamme Favn og med sit hidsige Skær af fjerne Buelamper, der svingede i deres høje Galger for den bitre Blæst, fyldte hende med den nervøse Ro, som hun ikke kunde undvære, naar hun skulde op paa Tribunen.

Hun vendte tilbage, nikkede til Karen Marker, som hun mødte for Nedadgaaende og til Pianisten, der kølede sig med et gulnet Lommetørklæde og en Hof. De Øjeblikke, for hvis Skyld hun levede Døgnet igennem, kom. Det drapfarvede Tæppe med den blodrøde Bort ringlede til Side. Hun saa ikke det mulme Lokale foran sig, med Ansigterne og de hvide Skjortebryster lysende som udslukte Kloder i Skæret af en fjern Sol. Hun hørte bare en mat Afklang af Pianistens stive Akompanement og sang ud af et Indre, hun ikke kendte, ud i et Rum, der ikke havde Maal og ikke havde Grænser.

Hun følte sig saa dejligt tom og træt, da hun igen sad paa sin Stol i Garderoben.

— Joseph Miller var herinde, mens De var oppe, sagde Karen Marker, der næsten var færdig med sin Omklædning.

— Aa, den lille Journalist fra »Dagen«.

— Ja, han vilde skrive en Artikel om min nye Film, og saa har jeg inviteret ham hjem til et Par Klemmer efter Forestillingen, for at han kan se paa mine Billeder. Han har en Ven med sig, en Veksellerer Klitten, der skal være en vældig flink Fyr Ved De, hvad De skulde, Frøken Weber? Hendes Stemme blev øm og undseelig, som da hun talte om »Bitten« — De skulde køre med hjem og se mine tre Striber — det vilde glæde mig saadan. —

Else Weber gav efter. — Hun var ellers ingen Ynder af denne københavnske Natte-Turen med tilfældige Mandfolk, men i Aften vilde hun for enhver Pris slippe for at komme hjem før henad Morgenstunden — og et Besøg i Karen Markers tre Striber kunde vel være lige saa godt som ethvert andet Middel. Saa gjorde hun oven i Købet den søde, lille Dame en Glæde.

— Ja, jeg vil forfærdelig gerne se, hvordan De bor, sagde hun.

— Det bliver morsomt men De maa love mig ikke at vente Dem noget — det er bare tre Striber — og jeg har ikke andet end Klemmer i Huset.

— Det er storartet, er jeg sikker paa!

Da Forestillingen var forbi, blev de to Herrer, der ventede i den vaade Kulde paa Gaden med Ulsterkraverne oppe om Ørerne, præsenterede for Else Weber, og hele Selskabet tog en Vogn til Karen Markers Lejlighed paa Frederiksberg.

ELLEVTE KAPITEL

— Gaa stille gennem Gangen, saa vi ikke vækker »Bitten«, hviskede Karen Marker, da hun havde faaet Entrédøren lirket op. Naar vi først er inde i Spisestuen, kan vi lave al den Ballade, vi vil

Hun drejede op for Lyset, og de stod i en borgerlig Stue med kunstfærdigt ophængte Gardiner og pæne Gift-Dem-aldrig-Møbler. Henne mellem Buffeten og den broderede Kakkellovnsskærm var der en Rode-Krog med et muntert Kaos af Byggeklodser, og Dukker og Vogne og brogede Klude og gamle Julelys-Æsker og alle de andre Herligheder, som Barnet skaber en Verden af.

— Ja, dér er aldrig anderledes, lo Karen Marker og pegede hen i Rodet. Dér er »Bitten« Herskerinde, og hverken jeg eller Jane tør saa meget som røre en Klud.

Dørene stod aabne ind til en presset Plyds-Dagligstue med Smyrnatæppe og opretstaaende Klaver og forstørrede Familie-Portrætter: En Fader med ærværdigt Skæg, en gammel Moder med Hundrede milde Rynker, »Bitten« nøgen paa Maven paa et Isbjørneskind og en Broder med en firkantet Underkæbe, der tydeligt nok var foreviget i Chicago.

Else Weber var fortryllet. Hun havde aldrig set noget saa hjemligt.

— Man kan rigtignok se, at De er en ægte lille Husmoder, Fru Marker, sagde hun — det er et Par ganske dejlige Stuer.

— Sig ikke det — det er bare Striber, sagde Karen Marker paastaaeligt og forsvandt i Køkkenet for at sætte Maden frem.

— Hvor man kan mærke et lille Barns Aandedrag i disse Stuer, sagde Klitten ærbødigt, og fængslede med disse Ord i ét Tag Else Webers Opmærksomhed. Hun saa paa sin nye Bekendt.

— Hvor han dog ligner mig, tænkte hun forundret.

Den samme Tanke fo'r igennem Klittens Hjerne i samme Nu, deres Øjne mødtes.

Deres Blondhed var af samme Skær. De bar deres kraftige Skuldre paa samme Maade. Selv mellem Else Webers runde Hoster og Klittens smalle, benede Midje var der noget ejendommeligt beslægtet — men hvad der især ligesom i et Strejf understregede Ligheden, var et graat, skiftende Farvespil i de blaa Øjne. De greb hinanden i denne forbavsende Tagen Maal — og kom til at le begge to.

— Vi tænkte nok paa det samme, sagde Klitten.

— Det gjorde vi nok men er det ikke ogsaa mærkeligt?

— Jo, ved De hvad, Frøken jeg havde et Øjeblik en ubehagelig Fornemmelse af at være en Slags Dublet.

Klitten havde kendt mange Kvinder. De var kommet i hans Soveværelse og gaaet igen. Han havde altid luftet godt ud efter dem og glemt dem. Som han stod der var han en fri og proper Mand med fuld Ret til at elske, og han fyldtes til sin stille Glæde af en inderlig Vished om, at denne blonde Kvinde elskede han, som han kun vilde elske denne ene Gang. Om dette Møde mellem to ypperlige Legemer vakte den samme Følelse i hende, skænkede han ikke en Tanke. Kærligheden overvældede ham saa mægtigt, at den blev uden Tvivl og Bekymring, men ejede al Besiddelsens Vished i samme Nu, den opstod.

— Lad os prøve, hvem af os to der er højest, lo han.

— Ja, lad os prøve.

De stillede sig op med Ryggen imod hinanden.

— Miller, De maa være Dommer.

Miller lagde sin Tommelfinger paa Else Webers Haar og skrævede med Pegefingeren, til den kom i Højde med Klittens stride Hvirvel.

— De er saa meget mindre, Frøken, sagde han og holdt Maalet hen foran hende.

— Og saa er jeg endda paa høje Hæle, smilede hun.

— Det begriber jeg ikke, erklærede Klitten. De er saa saa grandvoksen, at jeg synes, De nødvendigvis maa være større end jeg.

— Saa, saa, gør mig nu ikke til en hel Kæmpekvinde, sagde hun og lo. Hun følte et sprudlende Humør vælde op i Øjne og Mund. Hun nægtede ikke overfor sig selv, at det var dette stærke, naturlige Mandfolk, der havde gjort hende glad. Hun havde formelig følt Marven i hans Rygrad, da de maalttes — men hun gav ikke Følelsen noget Navn.

Karen Marker smuttede ind og ud, raslede Bordet færdigt og kom bærende med Klemmerne i Triumf.

— Værsaagod, sagde hun og smækkede Fadet ned paa Maagedugen. Tredive Stykker med forskelligt!

— Hjælp, raabte Miller. Vil De myrde os med Smørrebrød?

— Nej, men man har fortalt mig, at Hr. Klitten hungrer svarligen.

— Ja, som en Ulv, lo han og førte Else Weber til Bords. Jeg gik nemlig hen og spiste min Middag i Tanker, og saa er det utroligt, saa lidt den fylder men nu tager jeg Revanche.

Vi deler, ikke sandt, Hr. Klitten? sagde Else Weber. De skal ikke være bange — jeg drikker ikke ret meget

Karen Marker fik sine Filmbilleder frem, og hun og Journalisten fordybede sig sagkyndigt i dem. Else Weber og Klitten talte ivrigt sammen. De havde en Mængde fælles Interesser baade i Kunsten og Sporten. De havde begge to rejst meget og været paa de samme Steder. Der var ingen af dem, der prøvede paa at forcere Samtalen. De talte jævnt og muntert som to Mennesker, der interesserer sig for hinandens smaa Oplevelser. William Klitten blev mere og mere henrevet af Else Weber, men han talte ikke om Kærlighed med et Ord eller et Blik. I Øjeblikket var det ham fuldt ud nok at sidde der og lade sig fylde af hendes Væsen.

— Velbekomme, sagde Karen Marker og nu kunde I gerne lade Miller og mig være med, vi er færdige for længe siden er det Meningen, at vi skal helt ekskluderes? Og ved De, hvad De skulde, Hr. Klitten? De skulde vende Deres Øjne mod den lille Klynge Sodavand'er, som Miller har grupperet saa pænt om Mr. Dewar.

— Fru Marker, sagde Else Weber sagte, vil De gøre mig en stor Glæde?

Karen Marker nikkede.

— Vil De vise mig »Bitten«.

Karen Markers Øjne straaledede. Hun vinkede stille ad Else Weber, og de to Damer gik paa Taaspidserne over Gangen ind i et lille, hvidt Soveværelse, hvor en maaneblaa Natlampe drømmende brændte.

— Her, hviskede Karen Marker og greb Else Webers Haand og førte hende hen til en lille Himmelseng, der

frygtsomt søgte Ly hos den store, amerikanske Messingseng.

De to Damer bøjede sig sammen: En Duft af vilde Æbler, en rød og buttet Kind, fugtig af drømmeløs Søvn, to spæde Læber, der aabnede sig for smaa hvide, spidse Tænder, en lille koket Blondekrave om en kløftet Hage, og en bitte Haand, der laa knyttet saa pudsig energisk paa Pudevaarets Terner. —

— Det er »Bitten«, hviskede Karen Marker aandeløst.

Else Weber sagde intet. Hun trykkede bare et Kys paa den lille Revue-Sangerindes Kind.

— Vi maa ikke vække »Bitten«, hviskede hun nænsomt, og med hinanden om Livet vendte de to Damer tilbage til Herrerne.

Klitten tvang dem til at drikke en Whisky med.

— Det bliver Skandale, erklærede han — hvis vi kommer i mere løftet Stemning end Damerne.

Karen Marker dansede spansk Dans til Klittens Akkompagnement og med et svedent Strygestykke som Drapperi. Miller deklamerede et Digt, han havde skrevet til »Vore Herrer«, og Klitten sagde Stuckenbergske Vers. Damerne klappede i Hænderne og sagde, at de var store Talenter begge to.

— Men nu skal De sætte Dem her, sagde Karen Marker og anbragte Else Weber foran det Opretstaaende og saa slukker vi Kronen her i Loftet og nøjes med Lyset fra Spisestuen og sidder lige saa stille som Mus i Mørket.

Else Weber lod sine stærke Fingre løbe hen over Tangenterne. Hun sang ingen Sang — hun spillede ingen Melodi — hun vævede som i Drømme Visestumper og Strofer af lys Musik ind i hinanden, Ord og Toner, der sprang frem af hendes fulde Indre. Gennem

Klangen af den Musik, hun elskede, hørte hun for første Gang den Kildes Rislen, af hvilken hendes Væsen udsprang — og hun var fuldendt lykkelig.

I den røde pressede Plydssofa sad tre Mennesker blege af Betagelse og lod dette underfulde Tonevæv glide forbi sig. Som Else Weber sad der rank og lys og med et Smil over sit Ansigt i det fjerne Skær af Spisestuelampen blev hun en Aabenbaring, og de holdt deres Aandedrag tilbage, for at Spindet for deres Øjne ikke skulde briste.

Ingen af dem vidste, hvor længe hun havde spillet.

— Hvad er Klokken? spurgte hun og vendte sig om.

— Lige ved seks, sagde Klitten.

— Det er en Skandale, lo hun — saa er det jo Morgen.

— Skal jeg ringe efter en Vogn? spurgte Miller og gik stift hen over Gulvet og gabede. Jeg er saa fræk uden videre at tage Deres Telefon, Fru Marker.

Begge Herrerne kørte Else Weber hjem og rullede videre i Morgenens Mørke.

— Jeg ringer til Dem en Dag, saa kan vi drikke Te sammen, havde Klitten sagt, da hun rakte ham Haanden til Farvel.

— Ja, gør det — ring snart.

Andet sagde de ikke til hinanden.

Da hun hængte sit Overtøj fra sig i Entréen, fik hun Lyst til at gaa ind til Flygelet og nynne sin nye Sang igennem. Nu kunde hun synge den helt anderledes end i Aftes i Kabaret'en. Hun aabnede Døren til Dagligstuen. Der brændte Lys inde i Salonen. Var Pigen allerede staaet op? Hun gik derind. Der stod en Mand bøjet over Flygelet, og Stuen var fuld af den stærke Lugt af teknisk Sprit. —

— Hvad er det her? sagde hun forbavset.

Manden saa op. Hun kendte ham straks. Det var ham, der havde knælet sammen med Moderen i Gaar.

— Hvad vil De her? spurgte hun og rynkede Panden.

— Mit Navn er Theodor Sørensen, Snedker, sagde han og bukkede belevent med et fripostigt Smil. Deres Fru Moder har bedt mig om at polere Flygelet her.

— Hm — det trængte ellers ikke — sagde hun halvt til sig selv — halvt til Manden. Hun forstod øjeblikkeligt, at Moderen kun brugte Poleringen som et Paaskud til at have den krøllede Snedker om sig til Stadighed. Saa skal De maaske ogsaa polere andet.

— Ja, her er vist en Del at polere, svarede han gemytligt — men det faar jeg nok Besked paa efterhaanden. Jeg kender Deres Fru Moder fra *Samfundet*, begyndte han paa en lang Forklaring — og saa har hun været saa venlig

— Ja, Tak — det kan være det samme!

Else Weber vendte sig kort om og gik hurtigt ind i sit Soveværelse.

Hvor hun trængte til noget stærkt at klynge sig til.

TOLVTE KAPITEL

Fru Dekorationsmaler Müller sad i Dagligstuen ved sit *Filé Gepuir* — en springende Kronhjort mellem Bregner — da Legationssekretær di Muzzo blev meldt.

— Hvad kan han ville mig saa tidligt paa Formiddagen? spurgte hun sig selv — og fandt kun et eneste

Svar. Kærligheden til hendes yndige Vera var selvfølgelig blevet ham saa stærk, at han ikke kunde modstaa længere — og nu kom han, den kære, for at anholde om hendes Haand, og alle hendes Drømme skulde opfyldes endnu midt i Vinterens Hjerte, mens Oktoberplanen gjaldt paa Hornbækbanen og Magasin averterede med billigt Mouselin paa Onsdagssalgene.

— Vis Legationssekretæren herind, Frederikke, sagde hun med grødet Værdighed i Stemmen. Hun syntes, at det var mest passende, om hendes tilkommende Svigersøn fandt hende som *Husmoder*.

Di Muzzo gjorde en fortunlet Entré, og Fru Dekorationsmaler Müller hilste ham med sød Forventning i de svømmende Øjne.

— Det var en behageligt overraskende Visit, Hr. di Muzzo. . . . Ja, De træffer mig alene hjemme. Irene er vist i Ulvedalene, og Vera passer sit Kursus i Batik.

— Det var ogsaa Dem, jeg gerne vilde tale med, Fru Müller, sagde han og sank sammen paa en Stol med Sveden trillende paa Flipkanten. Der var noget haardtpumpet og overvældende ved Fru Dekorationsmaler Müller, der altid tog Vejret fra ham. I Dag knuste hun ham fuldstændigt under sin Vælde.

— Jeg jeg

Aa, Herregud, tænkte Fru Dekorationsmaler Müller — hvor har han dog svært ved det. Hun blev fyldt med saa megen moderlig Ømhed ved Synet af den lille, forpjuskede Argentiner, der var i saadan en Vaande med at bekende sin Kærlighed. Han fortjente at blive hjulpet paa Gled:

— Ja, jeg kan næsten gætte, hvad Deres Ærinde er . . .
Da knustes de sidste Ben i di Muzzo. Fru Dekora-

tionsmaler Müller var mere end overvældende. Hun var overnaturlig. Hun havde den sjette Sans.

— Og alligevel tager De saadan imod mig?

— Ja, det vil blive svært for mig at undvære

Di Muzzo sprang stammende ind i Sætningen:

— Ja, men — De faar selvfølgelig tilbage — med Renter —

O, den Skælm! Det klukkede i Fru Dekorationsmaler Müller. Sad han ikke der og lovede hende en lille di Muzzo — en Slags Renter af hendes Vera — det var virkelig vittigt fundet paa

— Men saa maa De ogsaa holde Deres Ord, sagde hun og løftede spøgende Filérpinden imod ham.

— Ja ja naturligvis Mand af Ære, rødmede di Muzzo.

— Ak ja, sukkede Fru Müller og holdt den springende Hest op mod sin Mave — jeg har jo længe set, hvor det bar hen, kære Hr. di Muzzo. Jeg er en erfaren Dame, skal jeg sige Dem. Jeg havde bare ikke ventet det saa snart. ... Ja, jeg har jo saa at sige paa Forhaand sagt Ja til Deres Anmodning — saa nu er De vel ikke mere bange for at fremsætte den — vel?

— Nej. Di Muzzo samlede sig sammen og satte af: Vil De laane mig 1200 Kroner, Fru Müller?

Kloden styrtede sammen i et Brag under Fru Dekorationsmaler Müller, og den springende Hjort trillede sanseløs hen ad Gulvet med en busket Hale af Filérgarn efter sig. Hun forstod ikke et Ord af det hele. Var Manden blevet gal? Vil De laane mig 1200 Kroner? Vil De laane mig 1200 Kroner? mimrede hendes Læber. Forholdet maatte jo være det, at det slog Sludder for ham af bare Bevægelse.

— Vil De laane mig 1200 Kroner? gentog hun højt er det *alt*, hvad De har at sige?

— Ja, jeg forstaar ikke De sagde jo at paa Forhaand di Muzzo forsvandt i en Labyrint af idiotiske Tilløb. —

Men da rejste Fru Dekorationsmaler Müller sig i Vrede fra Lænestolen. Naa, saa Hr. di Muzzo troede, hun var et Laanekontor. Han, en Legationssekretær, kom her til hende for at laane Penge 1200 Kroner! Dette ene Tal slukkede i et Nu den Glorie, hun i mange Aar havde holdt brændende om Diplomatiets tyndhaarede Isse. Illusionen brast med et Knald. Legationssekretærer var altsaa Herrer, der rendte rundt hos ældre Damer for at laane 1200 Kroner. Ja, saa skulde hun ikke have hverken sin Vera eller sin Irene anbragt i de Kredse og di Muzzo stod for hende i al sin Nøgenhed. Den attraaede Legationssekretær var forvandlet til et skeløjet Kryb af en svindlende Mestits:

— Hr. di Muzzo! sagde hun med Stemmen fuld af Grødis — De skal ikke ulejlige Dem med nogen Forklaring. De skal i det hele taget ikke ulejlige Dem mere!

Et Minut senere smækkede Entrédøren i bag ham. Senere var det ham umuligt at huske, hvordan han var kommet ud — men ude var han. Fru Dekorationsmaler Müller havde én Gang for alle gjort sig færdig med Diplomatiets. Hermed var di Muzzos Skæbne beseglet. Det var han fuldstændig enig med sig selv om, da han mismodig sneg sig op gennem Bredgade. Han saa kun én Udvej fra Inspektør David. Og denne Udvej var Inspektør David selv.

Inspektøren modtog ham venligt:

— De kommer i god Tid, Hr. di Muzzo. Klokken er kun halv Tolv.

— Ja, men jeg kommer uden Penge.

— Det vil sige, at De indvilger —

— Ja. Der er jo ikke andet for mig at gøre. Men jeg vil have 1200 Kroner — altsaa Kvittering for de Tusind og 200 Kroner kontant.

Det er utroligt, saa fræk man bliver, naar først man har taget Springet ind i Forbrydelsen. Di Muzzo vilde anvende disse 200 Kroner til et ganske særligt Formaål, og saa kunde han jo ligesaa gerne prøve paa at rejse dem med det samme.

Inspektøren gad ikke tinge:

— Godt, De skal faa de 1200 Kroner kommer De til Te paa Hotellet i Overmorgen?

— I Overmorgen — ja!

Saa skal De faa Pakkerne og de 200 Kroner.

— Jeg skal bruge de 200 Kroner i Dag.

— Saa faar De dem ogsaa i Dag, Hr. di Muzzo — Værsgod.

Han rakte ham to Sedler. Det var en vidunderlig Verden, den lille Argentiner var kommet ind i — fuld af Smil og Venlighed og Hundredkronesedler.

— Og det er et ganske neutralt Ærinde, jeg besørger, ikkesandt?

— Selvfølgelig. Jeg vilde jo ogsaa løbe min Risiko, hvis det drejede sig om noget egentligt kriminelt og det kan jeg forsikre Dem, jeg ikke har Lyst til.

— Det stoler jeg paa saa i Overmorgen.

— I Overmorgen

Er Samvittigheden mon det sarte, fintfølende Instrument, som man i længere Tid har gaaet og anta-

get den for? Di Muzzo var i alt Fald fuldkommen beroliget af Inspektørens Forsikring, da han forlod Hottellet og tog Bredgade med oprejst Hoved. Han spadserede lige hjem til sin tre Værelsers Lejlighed paa Østerbro med de to Hundrede Kroner i Lommen. Nu havde han den nødvendige Sum. Nu skulde *hun* faa det Spark, han havde drømt om saa længe. Han havde ovenikøbet lige gennemgaaet et Kursus i, hvordan man smider besværlige Gæster paa Døren. Det skulde blive gjort *mindst* lige saa propert. Men da Damen kom han i Møde med den Barm, der engang havde sat ham i Knæ, skudt frem for sig og en Cigaret vippende dovent mellem de talentfuldt malede Læber, følte han alligevel Trang til at udsætte den ublide Ceremoni. Vera og Irene var han jo sikkert færdig med, og han kunde næppe regne med andet kvindeligt Selskab i den nærmeste Fremtid. Det var maaske alligevel bedst ikke at forløbe sig.

— Heloise — er det ikke morsomt? sagde han og lod hende svulme i et Favntag jeg har faaet Penge fra London, og i Aften gaar vi i Operaen og hos Nimb bagefter!

TRETTENDE KAPITEL

Lady Larsen havde endelig besluttet at lade sig male af Penny Root. Det var i sidste Øjeblik, for der var kun to Dage til hans Afrejse til U. S. A., og han var allerede ved at pakke Malerifabrikken ned i sine store messingbeslaaede *trunks*. Oprindeligt havde hun

ogsaa tænkt at spare denne Udgift til et morsommere Formaal, men efter at Lady Ralph, den engelske Gesandts Frue, var blevet malet, blev Operationen uundgaaelig, og Penny Root mente nok, at han kunde faa en Legemsstørrelse færdig, før Damperen gik.

Maleren havde opslaaet sit Staffeli i den Larsenske Salon paa Angleterre. Den vendte mod Nord og havde høje brede Vinduer, saa den var et Ideal af et Atelier — og her stod nu Penny Root og pacede sit Kul hen over Lærredet, mens Lady Larsen stod opad Marmorkaminen med de buttede Messingengle og det sachsiske Porcellæn. Napoleon lod sig male til Hest — Lady Larsen i stort Selskabstoilette med Balkort og Vifte. Det var hendes Feltherre-Kostume og Vaaben. Havde hun skullet døbe Billedet til et Bond-Street-Katalog, vilde hun have kaldt det: »Den sejrende Værtinde«.

En Tjener var i Færd med at dække Dejeuner-Bordet i Stuen ved Siden af. Skulde Billedet naa at blive færdigt, maatte der arbejdes lige til Mørket kom over Byen, og Penny Root skulde derfor spise sammen med Lady Larsen. Der blev dækket til fire. De to andre Gæster var Charley og Miss Marguerite Armand, der midlertidig havde indtaget Veksellerer Klittens Plads ved Morgen-Tennis'en.

— Hvad er der for Blomster? spurgte Lady Larsen uden at forandre Stilling.

— Røde Tulipaner, Frue.

— Det gaar ikke, sagde hun. Røde Tulipaner var saadanne triste Blomster. De mindede hende altid om den tre Værelsers Lejlighed i Kallundborg. Desuden stod de meget daarligt til hendes *Brokades*. Hun vilde hellere vælge en af Miss Marguerites Yndlingsblomster. Men, Thomsen, tror De ikke, De kunde skaffe

mig nogle Teroser ovre fra Løwes eller et andet Sted fra? Gaar det fremad, Mr. Root?

Mr. Root vendte ikke Øjnene fra Lærredet. Hans lille, forbavsede Barneansigt havde et forpint og forslidt Udtryk som han stod der og arbejdede med sit Kul — det Præg af Industriens Forbandelse, der hviler over Fabriksarbejdere, der vogter den forhadte Maskine:

— Tegningen bliver færdig inden 1, svarede han og arbejdede tavst og sammenbidt videre.

— — Charley Larsen sendte Marguerite en haard, flad Bold, der brummede arrigt i hendes Ketcher — og fik den tilbage i en koket Bue.

— Den tog jeg!

Han var en Smule aandeløs, og Kødet under hans Øjne var fugtigt.

— Værsgod — pareret!

Det passerede ham aldrig, naar han spillede med Klitten, der dog var en langt bedre Spiller end Marguerite.

— Den gik i Nettet!

Midt i Spillet Iver spekulerede han febrilsk over, hvorfor det var saaledes. Overfor Klitten var han lutter sportslig Ro og Vagtsomhed, men nu var han ophidset — ude af sig selv — ikke af Spillet, for det klarede han halvt i Drømme, men han havde hele Tiden en uklar Fornemmelse af, at de Bolde, han sendte over Nettet, skulde noget andet og mere end bare fanges af Marguerites Ketcher. De skulde fange hende selv, knuge hende, kryste hende, slaa hende, knuse hende — han vidste ikke hvad

— De er nok onskabsfuld, Mr. Larsen!

Charley Larsen havde levet et Aar i Mura Bays

Sumpe og et Aar i Flanderns Mudder, kun i Selskab med Mænd og deres Død. Han havde glemt, hvad Kvinder var. Derfor overvældede denne Tennismatch med den første Kvinde, han traf bag Fronten, ham helt.

— Nej, De skal serve fra venstre!

Hun spandt alle sine lokkende Nerver om ham med disse legende Kast med de faste Bolde. Hun slog lige ind til Køn-Instinktet bag al Krigens træge Mandighed. Den halvt ubevidste Længsel fra Palmehaven blev i Løbet over Tennisbanens kridtede Felter til maalbevidst Begær.

— Hop! Den var der!

Marguerite von Kurder var en stor Kunstnerinde.

— Værsgod!

Hun greb det ligegyldige Spil, Manden og Kvinden, der løb frem og tilbage paa hver sin Side af det svajende Net, og forvandlede det til det udødelige Spil mellem Kvinde og Mand — og da hun havde tabt sit Parti, havde han vundet.

— Jeg nedlægger Vaabnene som uværdig til at spille med en saadan Mester, lo hun og snoede sig omkring Enden af Nettet med Ketcheren i den ene Haand og en Bylt Bolde i den anden.

De stod overfor hinanden — straalende af Spillet. I samme Nu, han havde gjort det, var Charley klar over, hvad det var, der havde Skylden: Det var disse unaturligt skønne, lange Fingre, der var strakt over Evne i deres krampagtige Greb om Tennis-Boldene, saa der lyste en lille, kridhvid Plet under hver af Knoerne. Han gled tæt op til hende og kyssede hende. Tennisboldene trillede ud af hendes Haand og spredtes forvildet over Banen. Hun følte ingen Kærlighed til ham, men Glæde over, at hendes Opgave var lykkedes, og

Behag — som enhver varmblodig Kvinde vilde have følt det — ved at en stærk og smuk Mand kyssede hende. Derfor var der ogsaa Hengivelse i hendes Læber, og young Mr. Larsen stønnede af Nydelse.

— Marguerite, hviskede han.

— Charley, svarede hun og lagde den Haand, der var Skyld i det hele, paa hans Pande — og da var det, at Mr. Larsen sagde til sig selv, at han aldrig kunde miste hende.

— Marguerite, sagde han ømt, du har kun været min et Sekund — men nu siger jeg dig, at jeg kun vil lære Døden tage dig fra mig!

Marguerite elskede ham ikke — men hun lo ikke af disse gamle Ord. I to Aar havde hun arbejdet blandt Mænd, der havde den Vane altid at spise deres Souper, drikke deres Vin og tage deres Kys med en vemodig Forsikring om, at det maaske var deres sidste. Hun saa en Skyttegrav, da han hviskede sin Kærlighedserklæring til hende, og hun knugede ham angst ind til sig. Hun havde ingen Kærlighed at give ham til Gengæld, men hun fyldtes af Ængstelse for Døden og Krigens Skæbne, og det bandt hende fast til ham i dette lange Favntag.

— Og *saa*, lo hun stille og gjorde sig fri af hans Arme skynder vi os ind og klæder os om, ellers er der to unge og meget lykkelige Mennesker, der kommer for sent til Frokost hos Lady Larsen, som maaske ikke engang finder, at *saa* megen Lykke er tilstrækkelig Undskyldning.

Marguerite von Kurder var ganske sikker paa, hvad der nu vilde ske — og derfor blev hun ikke Spor af overrasket, da Charley i Autoet paa Vej til Hotellet sagde:

— Marguerite?

— Ja

— Var det virkelig saa stor en Skuffelse for dig, at den Yachtudflugt ikke blev til noget?

— Det er maaske lidt barnligt af mig men det var det.

— Og det vilde stadig være dig en stor Glæde, dersom den kom i Stand?

— Jeg vilde blive henrykt. Du forstaar, jeg havde udmalet mig det hele saa smukt paa Forhaand — og saa *det*, at det slet ikke blev til noget

— Ja, jeg har det altid paa selv samme Maade. Men ser du nu, Marguerite jeg vilde saa gerne gøre dig en eller anden stor Glæde netop i Dag og jeg ved ikke Smykker og den Slags gider jeg ikke tænke paa men saa vilde jeg gerne foreslaa dig, at du tog den Tur til Norge i vores Yacht. — Ja, det er jo ikke det samme som Turen fra Holland, men det kan dog altid blive et fint *trip* — og det var en Ting, som vi kunde dele med hinanden og glæde os over sammen.

— Charley, du ved ikke, hvor du har gjort mig glad du kunde aldrig have fundet paa noget smukkere.

— Ja, saa er det *mig*, der er glad, sagde han og bøjede sig ned og kyssede den Haand, der var Skyld i det hele.

Det blev en storartet Frokost.

Thomsen havde skaffet Teroserne, og Stemningen var ypperlig. Den pudsige Modsætning mellem Lady Larsens straalende Aftentoilette og de andres sportlige Dragter tvang ganske naturligt Tonen over i det barokke. Young Mr. Larsen talte Londonslang med Mr. Penny Root, saa Lady Larsen og Marguerite var ved at kvæles

af Latter i Rødvin Nr. 11 — og den lille Maler svarede i det allerhøjtideligste Ny-England-Sprog. De to Damer snakkede Mode, saa der bruste Skyer af Fichuer og Kniplinger og Paradisfjer og *pussywillow* omkring dem. Lady Larsens Øjne hvilede med moderlig Tilfredshed paa Charley. Saa livlig og utvungen havde hun ikke set ham nogen Dag, siden han kom fra Fronten. Han har jo formelig faaet Mudderet skyllet af sig, tænkte hun, og hun var ikke blind for, at det var Marguerite, hun kunde takke for denne glædelige Forandring. Det var udmærket, hvis den indtagende unge Dame vilde blive ved med at træne ham lidt op — og selv om det skulde blive til noget alvorligere, saa Lady Larsen ikke nogen Ulykke i det. Hun kunde ikke tænke sig nogen Dame inden for sin Bekendtskabskreds, der kunde staa ved Siden af Marguerite Armand i verdensmæssig Verve og repræsentativ Skønhed

— Lady Larsen, sagde Miss Armand.

— Ja, kære Frøken.

— Ved De, at Deres Søn staar i Begreb med at begaa en stor Dumhed?

— Jeg kan næppe tro det, lo Lady Larsen — det er ellers ikke hans Fag!

— Miss Armand sigter til, sagde Charley, at jeg har lovet at sejle hende op til Hoppet i vores Yacht.

Lady Larsen var overvældet. Det var en storslaaet Idé. Den Larsen-esquireske Yacht paa Vintertogt. Det var simpelthen en Fuldtræffer, der som Konversations-emne vilde blive en haard Konkurrent til selve Hoppet. Denne Vinterspurt op mod Midnatssolens Land vilde aande som et koldt Pust fra den store Verden ind over de Herrer og Damer i den kgl. Yachtklub, der nu sejlede rundt i den nationale Lummerhede med deres elen-

dige Flotvejs-Sejlere ude af sig selv af Angst for at komme en illoyal Længde foran H. M. K.'s »Rita«. Idéen laa saa snublende nær. Vejret var jo dejligt, og Turen nem, men alligevel var Charley den, der havde sat Ægget paa Spidsen. Det skulde hun aldrig glemme ham!

— Det er jo storartet, Charley, sagde hun. Hvem skal ellers med? For jeg tænker da ikke, at du har i Sinde at bortføre Miss Armand helt alene

— Ja, hvem skal med? gentog young Mr. Larsen. Det havde han slet ikke tænkt over.

— Min Broder, ikke sandt, faldt Miss Armand ind — og Mr. Duval kan vi jo heller ikke forbigaa

— Saa synes jeg ogsaa, vi skulde tage Klitten med — De ved, min gamle Tennis-Partner. For De har vel ikke Lyst til at gynge med i det vaade Tov? spurgte han Mr. Penny Root i sin gamle Slangtone.

— Nej, svarede Maleren gravalvorlig — min Vej gaar allerede i Morgen mod større Vande.

— Jeg maa sætte mig i Bevægelse allerede i Dag for at faa Yachten klar til Turen. Deres Broder, Miss Armand, og Duval træffer vi jo nok i Eftermiddag, og ser jeg ikke Klitten i Dag, kan jeg telefonere til ham i Morgen

— — —

Moses Waltz stod foran sit store Spejl paa Nr. 216 og var alvorligt optaget af at binde sit hvide Slips. Mens hans trinde Fingre syslede med Løkke-Spidserne for at give dem den rette sommerfuglelette Flugt, gjorde han roligt og sagligt op med sig selv de Grunde, han havde til at være inderlig tilfreds og i straalende Humør. Han havde for det første været saa heldig i et Strøgvindue at faa Øje paa dette hvide Slips, der havde

nøjagtigt samme Stribe som Skjortebrystet. Denne Stribe havde han nu været paa Jagt efter i over et Aar uden at finde den. Saadanne Vanskeligheder kunde kun Smaatingene berede et Menneske — men nu snoede den sig om hans Hals, og hans Sans for Helhedsvirkningen følte sig mere end tilfredsstillet for det andet havde han i Løbet af Eftermiddagen modtaget Meddelelse om, at baade den argentinske Legationssekretær og den Larsenske Yacht var parate til Afbenyttelse. Allerede i Overmorgen vilde han kunne faa baade Miltbrand-Bacillerne og Helvedes-Maskinerne fra Haanden, og han kunde tage sig en velfortjent Ferie, før han begyndte at tænke paa nye Opgaver for sin Virketrang. Baade David og Marguerite — den henrivende Marguerite — havde virkelig præsteret et Første-Klasses Arbejde. Han skulde dog tænke alvorligt paa, hvordan han kunde vise dem en lille Opmærksomhed — naa, foreløbig vilde han vise sig selv en lille Erkendtlighed og invitere sig paa en lille udsøgt Souper i sin Yndlingsrestaurant: »Nimb«. Som sædvanlig skulde han være ene Mand ved Bordet. Men det var han ikke ked af. Havde han tværtimod ikke al Grund til at være tilfreds med, at hans Virksomhed tvang ham til at være saa meget alene? Han kedede sig aldrig. Omkring ham var der jo, hvor han gik og stod, mere Stof til Iagttagelse og Overvejelse end han nogen Sinde kunde fordøje. Hvad fik man i det hele taget ud af det højt priste *Selskab*? En Række dumme Svar paa en Række aandrige Bemærkninger.

Nej, Moses Waltz var tilfreds — tilfreds med sit Slips, sit Arbejde, sin ensomme Souper og med sig selv i det hele taget — og hans inderlige Tilfredshed svulmede op og favnede hele Tiden. Hvad var det ikke for

en herlig, fantasirig Tid, en gunstig Skæbne havde placeret ham i paa hans Middagshøjde. Franske Koffardikaptajner stod paa den synkende Skanse og svang den guldtressede Kasket og raabte *Vive la France*, mens Bølgerne slikkede dem om Fødderne. Russiske Dødsbatailloner marcherede fra deres vemodige Stepper ind i Evigheden, mens de sang »Livet for Czaren«. Kaptajn König stak sit barske Skipperhovede op af det oliede Vand i Baltimores Havn foran tusinde lamslaaede Kodaks. Hvilke Tableau'er! Fiskerne bad i deres Aftenbøn, at de maatte fange Fisk og ikke blege Lig med knyttede Hænder i deres Garn, og de bedre Restauranter havde strøget Makrellen, der dog aldrig havde været federe og hvidere, af Menuen, fordi man kunde smage det sødlige Menneskekød gennem Hollandaisen og Citronen. Var der mon nogen Sinde blevet ødslet saadan med Fantasi i denne Verden? Og var det ikke det mest fantastiske af alt, at han, Moses Waltz, der i tredive Aar havde rejst i tre forskellige Verdensdele med Patentmediciner og Vidunderlikører, nu havde faaet sine slidte, vederheftigt udseende Prøvekasser fyldt med Helvedesmaskiner og Miltbrand-Baciller. Overfladisk set var det maaske en samvittighedsløs Trafik, men set i Sammenhæng med Tidens hele, storslaaede Fantasi var den ganske naturlig.

Naa, hvad var desuden til syvende og sidst det skadeligste: Miltbrand-Bacillerne og Helvedesmaskinerne eller Vidunderlikørerne og Patentmedicinen?

FJORTENDE KAPITEL

Saa sejlede den Larsenske Yacht da af Sted til det store Hop med Mr. Larsen jun. og Marguerite von Kurder, med Armand og Duval, med de to faste Mænd og Kokken og *le Valet de Chambre*, med Kærlighed og Helvedesmaskiner ombord.

Og Lady Larsen fik Ret! Turen blev en Sensation, der slog haardt. Den slog helt op til Amalienborg, hvor man netop var i Færd med at danne Komitéen til Forberedelse af den store Slots-Basar under Hendes Majestæts allernaadigste Protektion. Den Larsenske Yacht sejlede Lady Larsen indenfor Maallinjen. Man tog hende op til Drøftelse. Man anstillede Undersøgelser angaaende hende. Man fik at vide, at hun kom i det engelske Gesandtskab. Man fandt det passende, at hun fik en Plads i den forberedende Komité, og hun fik den.

Hun vilde knapt tro sine egne, hvasse Øjne, da den lille zirlige Skrivelse en Morgen laa foran hende paa Lagenets venetianske Kniplinger med hendes eget Navn nævnt i samme Aandedrag som *Hendes Majestæts*. Hendes Livs stolteste Drøm stod foran sin Opfyldelse. Trylleformularen paa det hollandske Bøttepapir, hun holdt i sin Haand, havde med ét Slag aabnet den Dør, hun i Aarevis standhaftigt havde løbet Panden imod. Den var en herlig Forjættelse om et helt nyt Millieu, som for Fremtiden skulde være det Larsenske. I et Blink saa hun sig som Centrum for en Kreds af Landets ypperste, og hun sank svimmel tilbage i Puderne.

Hendes Øjne søgte Penny Roots Maleri, der hang lige overfor hendes Seng. Det var blevet færdigt i sidste Øjeblik. Kl. 1 gik Damperen, Kl. 12,36 anbragte Penny Root det sidste Haar over Lady Larsens venstre

Øje, klappede Malerifabrikken sammen, fo'r ned med Elevatoren til en Auto og gik ombord til 3. Ringnings Klokkespil. Men Billedet hang der altsaa, glinsende af frisk Fernis, og Lady Larsen kunde med Stolthed sige til sig selv: Jeg tog ikke fejl, da jeg købte det! »Den sejrende Værtinde!« — Det bærer sit Navn med Rette.

— — —

Klittens Navn savnedes i Listen over Yachtens Passagerer. Han havde været tvunget til at sige Nej Tak til Charleys Invitation. Situationen paa Børsen forbød ham at forlade København. Kampen mellem Hausse og Baisse rasede stadig, men der var alligevel indtraadt en Ændring i Situationen. Udbuddet var blevet mindre voldsomt — Kursfaldet langsommere — kun nogle faa Procent om Dagen. Han fik en frydefuld Fornemmelse af, at Dæmningens Pres mod hans Rygstykker blev svagere. Og han mærkede tillige, hvorledes hans Nervøsitet fortog sig. Hans Væsen blev roligt. Han kunde igen tage Børsen ud af sin Hjerne, naar han gik ned over Rampen og være helt fri og sorgløs Eftermiddagen og Aftenen igennem.

Var det Heldet, der var Skyld i denne Forandring? spurgte han sig selv. Eller var det Else Weber.

De saas hver eneste Dag. Frokoster paa Langelinje med Spadsereture ud ad Verdens friskeste Asfalt, smaa fornøjelige Teapartys, og lystige Souper'en med Karen Marker og unge From, der stadig var jourhavende Tilbeder, afløste hinanden saa hurtigt som Dagene gik.

— Hvordan staar saa Ø. K. i Dag?

— Fik De de Noder, De talte om?

Det var Højden af, hvad de betroede hinanden af deres personlige Forhold. Ellers holdt de sig helt igennem til de samme Konversationsemner som ved deres første

Møde: Kunst — Rejser — Københavnerliv, men ganske umærkeligt blev dette Kammeratskab fortroligere: Det fik sin faste Form — de skiltes aldrig uden at have aftalt det næste Møde, og Klitten betragtede det som en Selvfølge, at Else skænkede Teen for ham, naar den blev serveret i Palmehaven.

Hans Kærlighed til hende var den samme, som da han saa hende for første Gang, men han var stadig tilfreds med dette spøgende Venskabsforhold. Han var saa angst for at ødelæge eller forspilde noget ved pludseligt at sige, at han elskede hende. — Han vilde vente roligt paa en Situation, hvor Ordene voksede ganske naturligt ud af Øjeblikket — og han troede i hendes Haandtryk at modtage en Forsikring om det samme.

Selv spurgte hun sig mange Gange, om hun elskede William Klitten? Hun vidste det mindre end den Aften, da hun havde spillet for ham paa Karen Markers Klaver. Den Times Stemning var brust bort fra hendes Hjerter — og var ikke mere vendt tilbage.

Hjemme gik den omvendte Snedker stadig om og pudrede Møblerne. Hun kunde ikke komme hjem paa nogen Tid af Dagen uden at træffe ham et eller andet Sted i Lejligheden med det krøllede Haar, Spritten og Twistklumpen, — og Moderen vimsende sminket og himlende i Hælene paa ham.

Tribunen var hende mere modbydelig end nogen Sinde. Der var blevet engageret en wiensk Soubrette-Sangerinde, hvis Slutningseffekt: at tage sig til sit fyldige Bryst og sige: Klein aber mein! gjorde stormende Lykke hver Aften. Else Webers Nummer fulgte umiddelbart efter dette lille fine Point. Det svimlede for hende af Væmmelse. Og bedre blev det ikke, da Fru Heppes kastede sin Kærlighed paa hende og gjorde hende

til sin Fortrolige i sit ulykkelige Forhold til Filmsgreven.

Han var den rette til at gaa omkring og vise Lægeattester frem. Næh, Frøken Weber skulde se de Attester, som *hun* havde i sin Ridicule — det var nok ikke blaa Pletter, der optraadte i dem — men *regulære* Læsioner

Om Else Weber elskede Klitten eller ej — saa blev han hendes Glemsel og Adspredelse, og mere forlangte hun ikke af deres Samvær.

— — —

Et Par Dage havde de smaa Aftenselskaber haft en femte Deltager: Søren Klitten.

En Aften, William Klitten sad ved sin Middag, ringede det paa Entréklodden, og Tjeneren viste Søren ind i Spisestuen. Han havde Overtøjet paa og holdt en lille Citytaske i den ene Haand.

— Hvad Pokker vil du? fo'r William forbavset op. Broderen havde aldrig før besøgt ham. Og lige midt i din Arbejdstid —

— En venlig Velkomst, sagde Søren sagtmødigt.

— Hæng Tøjet ud har du spist?

— Ikke siden i Gaar.

— Olsen, vil De øjeblikkelig dække til den Herre. Maa jeg *saa* faa en Forklaring?

Søren Klitten sad og legede tungsindigt med et Saltkar.

— Egentlig kommer jeg for at blive.

— Det vil sige, at du har fulgt mit Raad og skilt dig fra Ellen?

— Ikke helt men jeg er i alt Fald gaaet hjemmefra, og vil meget nødigt tilbage

— Det skal du heller ikke. Hvordan skete det?

— Ja, det er ikke saa let at forklare. Du er jo ikke gift, men hvis du var det, saa vilde du forstaa, hvordan saadan noget kan begynde med en Mugplet paa »De Dødes Ø« og ende med, at jeg pakkede mine Ting sammen og gik. Jeg sov paa Bladet i Nat, men Sofaen er saa kort. Den kan kun lige tage Knæerne med.

— Hvorfor tog du ikke ind paa et Hotel?

— Det ved jeg ikke — det fandt jeg ikke paa.

— Men du har dog været tilstrækkelig praktisk til at komme til mig nu.

— Ja.

— Du er hjertelig velkommen, kære Søren. Men du maa give mig Lov til at sige dig et Par Ord.

— Jeg kan ikke nægte dig det.

— Du ser rædsom ud. Du ser ud, som om der ikke var en Gade mellem dig og Professor Friedenreichs Privat-Konsultation. Du er helt igennem et Vrag, der trænger til at komme i Tørdok. Nu lader du mig sørge helt for dig i fjorten Dage. Jeg skal nok tage mig af Fru Ellen. Du ringer op til Bladet og melder dig syg. Om Formiddagen gaar du lange Ture. Til Middag stiller du til Parade her hos mig. For dine Aftener sørger jeg helt og holdent. Ingen Politik — ingen Litteratur — ingen Spekulation — bare Gøgl — Restaurant og Fjedermadras! Er du med?

William Klitten fik sin Vilje, og i otte Dage fulgte Søren Klittens vemodige Smil det muntre Trekløver henover det aftenlige København — men pludselig en Middag sad William Klitten alene. Søren var ikke kommet. Klokken otte ringede han oppe fra Bladet: William maatte undskylde mange Gange — han var paa Bladet nu igen — og han var ogsaa flyttet hjem.

Hvad i Alverden der gik af ham?

Ja, det var ikke saa nemt at forklare. Det hele var begyndt med, at han om Formiddagen havde staaet ude i Frederiksberg Have og set paa Frederik den Sjettes Statue. Saa var han kommet i Tanker om noget, der stod i en Bog. Bogen stod hjemme. Han maatte absolut have det Sted slaaet efter — og saa var der jo ikke andet at gøre end at gaa hjem — og saa var han blevet — og nu var han begyndt forfra.

— Du er haabløs, havde William Klitten sagt — og saa var den Episode forbi.

— — —

Det var sket et Par Aftener, at Klitten havde truffet Hallberg og Fru Henny Schmidt ude omkring. Skuespillerinden og Prokuristen sad altid intimt tête à tête og saa hinanden betaget ind i Øjnene tværs over Champagnen og de flækkede Hummere. Henny Schmidt havde aabenbart erobret Hallbergs anæmiske Hjerte den Dag, hun aflagde sin Visit paa Kontoret. Det var ikke til at holde ud.

— Da Klitten tredje Gang havde iagttaget den gensidige Betagelse, kunde han ikke dy sig længere, men næste Formiddag modtog han Hallberg med disse Ord:

— Er hun virkelig saa indtagende?

— Hvem? spurgte Hallberg i forløren Undren.

— Vor fælles Veninde, Fru Henny Schmidt — jeg mener, nu har jeg tre Aftener i Træk set Dem sidde og fortære hende langsomt, men sikkert med Øjnene.

— Fru Schmidt er virkelig en meget charmerende Dame, erklærede Hallberg vægtigt, hvis Bekendtskab jeg er *meget* glad over at have gjort.

— Jeg vil ikke haabe for Dem, at hvert lille Stævne-

møde er Dem lige saa kostbart som det første — var det ikke 10,000 Kr., det stod os i hver?

— Hun er virkelig en helt anden Kvinde, end jeg troede den Gang. Det var en af de Drengestreger, som jeg selv indrømmer kommer ind under Begrebet *Gullasch*. Hun er virkelig en betydelig og aandfuld Kvinde vi har i saa mange Henseender den samme Mening om Teater og Kunst — hun har spurgt mig meget til Raads med Hensyn til Apollo-Teatrets Repertoire.

— Er det et godt lønnet Embede at være Fru Schmidts litterære Konsulent saa tror jeg, jeg vil optræde som Konkurrent til Dem, Hallberg — hvis det skulde komme saa vidt, at man kom til at trænge til en fast Indtægt.

— Naa, nu synes jeg ikke, der er nogen Udsigt til, at det skulde gaa galt for Dem, Klitten.

— Hallberg! De er en fuldendt Gentleman. Deres Vink er fint og godt. Det er ikke om Apollo-Teatret, men om Firmaet W. Klitten, vi to skulde diskutere. Altsaa, lad os sammenfatte vort Syn paa Situationen paa denne Lap Papir. Vor lille Kampagne har nu varet 12 Børsdage — ikke sandt?

— Jo.

— Vi har paa disse 12 Dage opkøbt 3 Mill. Ø. K. og 2 Mill. D. F. D. S. — dog saaledes, at vort daglige Indkøb er dalet fra 500,000 til 300,000 for Ø. K.s og fra 450,000 til 225,000 for D. F. D. S.s Vedkommende — har jeg Ret?

— Fuldkommen korrekt.

— Kursen stod, da vi begyndte, saaledes: Ø. K. 698 og D. F. D. S. 402. I Løbet af otte Dage dalede den henholdsvis 685 og 388, men synes nu ikke at have Til-

bøjelighed til at gaa længere ned, idet den de sidste fire Dage kun er dalet 4, respektive 3 Procent.

— Rigtigt. — Og hvad har vi da uden at være altfor optimistiske Lov til at slutte os til efter dette Skema.

— At vi klarer den.

— Netop! Vi kan uden at foræde os holde ud en rum Stund endnu for Fru Schmidt har vel ikke taget for haardt paa Dem?

— Aldeles ikke.

— Godt! Hvis Baissen altsaa ikke pludselig svulmer op til en uanet Styrke, kan vi roligt se Fremtiden i Møde — og saa bliver det *vores* Tur.

— Der er vist ingen Fare. Jeg tror ikke, at Baissen efter de sidste Dages Begivenheder kan vente forøget Tilslutning til Foreningen — og selv kan den saa smaat begynde at tænke paa det ubehagelige Problem at dække ind.

— Og saa kan De, Hallberg, begynde at tænke paa nye Statuer skønt det bliver vel paa Apollo-Teatret, at Deres fremtidige Mæcen-Gerning skal udøves — det glæder mig, at det omsider lysner for dansk dramatisk Kunst Lykke til, Hallberg!

FEMTENDE KAPITEL

En skønne Dag brast Dæmningen bag William Klitten.

Det kom over ham som et Slagtilfælde den sidste Dag i Januar ved den ordinære Notering. Han var gaaet alene paa Børsen. Hallberg var blevet paa Kontoret for

at tilse Ultimo-Reguleringen. Obligationerne var blevet noterede — Banker og Dampere ligeledes. Han havde uden Vanskelighed ædt 250,000 Forenede. Det var alt, hvad der var blevet kastet paa Markedet den Dag, og Kursen var kun faldet 2 Procent.

— Dansk-Russisk Dampskibsselskab, lød Sekretærens knirkende Stemme.

— 380!

— 379!

— 381! lød nogle spredte Raab fra Veksellererbænkene.

— Jeg sælger 4000 til 381!

Klitten slappede sin Opmærksomhed. Han havde ingen Forretninger før Turen kom til Ø. K. Saa saa det alligevel ud til, at han skulde sejre. Paniken havde han aabenbart standset. Denne Støvregn af Smaaspekulanternes Aktier mærkede han ikke mere, og den regulære Baisse var ogsaa ved at løbe tør. Det var nu fjerde Dag, at Salget indskrænkede sig til et Par Hundrede Tusinde — den Dag kunde ikke være fjern, da Baissisterne skulde til at dække ind — og saa var det *ham*, der bestemte Kursen, saa skulde alt det Guld, der under Kampen var rundet bort mellem hans Fingre, vende tilbage med Renter. Noget *corner*, nogen fuldstændig Katastrofe for Baissen kunde der ikke blive Tale om, men den skulde faa sig en saadan Forskrækkelse, at den ikke skulde glemme William Klitten i lange Tider. Det var ogsaa paa høje Tid, at Lykken begyndte at vende sig. Han saa allerede den bare grinende Bund i sine Resourcer — een Uge til — og han havde været færdig.

Oppe i Spekulanternes Svedekasse begyndte man allerede at drøfte Baissens Nederlag.

— Gu' ved, hvem det egentlig er, der bliver klippet?
 — Det er godt, man ikke er med paa den Galaj.
 — Ja, revner den, slipper vi ikke under fire Fallit'er her paa Børsen.

— Det er nok nogle Outsidere, der har lavet den fra først af.

— Hvad mon egentlig Klitten tjener paa den Affære?

— Med den Aktiemasse, han efterhaanden har købt, maa han næsten have hele Kagen lige ind til de faste Aktier. I skal se, han *scorer* de første tre Millioner.

— Han er en Knop!

— Men det er frækt gjort!

— Maaske man allerede skal begynde at købe paa Efterbørsen

Ude i den mørke Forhal stod »Atlanterhavet« og trippede æggesygt ved Indgangen til de reserverede Staa-pladser. Hanefjeren var forpjusket af bare Bevægelse, og hun klemte gispende Voksdugsbogen og Biskuitposen op mod det flade Bryst.

— Lille Ven, sagde hun ængsteligt til en Veksellerer-dreng, der kom daskende inde fra Noteringssalen, er de begyndt paa Ø. K.? jeg kan ikke rigtigt høre.

— Ikke endnu. Den unge Mand standsede grinende. Hvad mon »Atlanterhavet« nu kunde finde paa?

— Men de gaar ikke ned, unge Mand — de gaar ikke ned mere vel?

— Det kan jeg ikke tro. Etatsraaden sidder nemlig selv derinde mellem lille Trier og Klitten, og man siger, at han vil købe for de første 10 Millioner. Han har Pengene med i en Pose.

— Aa, Gudskelov ja, jeg vidste jo nok, at han vilde høre min Bøn til sidst. Jeg beder nemlig til Etatsraaden hver Aften, inden jeg gaar i Seng. Kære

Hr. Etatsraad, siger jeg, frels Ø. K., før det bliver for sent og nu vil han frelse. Her skal De se et Billede, jeg har tegnet af ham.

Hun bladede i Voksdugsbogen og viste Kontoristen en naiv Tegning af en Mand med et ærværdigt Skæg. Han var iført en hvid Kappe og mindede i al sin Ubehjælpssomhed om Vorherre i Billedbibelen. I den ene Haand holdt han et Hjerte, paa hvilket der stod skrevet: »Hundrede Tusinde Kroner, Hr. Etatsraad« — og i den anden bar han en Damper, paa hvis Side hun havde skrevet: »Maa ikke torpederes«. Og neden under Tegningen havde hun med zirlig Skønskrift — Louise Stremmes System — skrevet: »Frels Ø. K.! — Frels Ø. K.!«

— Det er Etatsraaden, smilede hun lykkeligt og pegede paa Tegningen.

— Ved De hvad, sagde Kontoristen De skulde tage aa' forære Etatsraaden den Tegning, han vilde blive morderlig glad for den.

— Tror De? spurgte hun frygtsomt.

— Selvfølgelig.

— Men hvordan skal han faa den. Jeg tør ikke gaa derind — og naar Herrerne skal ind i den store Sal, bliver der altid saadan en Trængsel, at jeg faar saa ondt i Hovedet.

— Jeg skal give ham den.

— Nej, vil De? De er en god ung Mand. Hun rev forsigtigt Bladet ud af Bogen og gav ham det. — Men nu maa De hilse Etatsraaden og sige, at det er fra Frøken Boldt — og at jeg nok skal takke ham paa mine Knæ i Aften, fordi han vil frelse Ø. K.

— Skal ske, lo Veksellererdrengen og løb videre over mod Telefonskabene. Den er fin! Den stikker baade

Moritz' ægte »Kyhne« og Josefs »Thaulow« — en ægte »Atlantehavet« — det kalder jeg Kunst!

— Vil De have en lille Kage? raabte »Atlantehavet« og rakte Posen med Mariekiksene ud efter ham.

— Nej Tak — jeg har ikke Tid Etatsraaden har bedt mig ringe, at han hellere maa faa et Par Millioner her hen til — for alle Tilfældes Skyld. Han vil nødig tage paa Kredit, forstaar De, Frøken Boldt

.... Ø. K. aabnede i 652 — det var en Procent højere end Gaarsdagens Slutkurs. Alle Veksellerernes Øjne vendte sig mod Klitten, der nød sin Triumf. Det første Par Hundrede Tusinde blev omsat i jævnt Tempo. Der var adskillige Købere i Markedet foruden Klitten. Hver Gang et nyt Parti Aktier blev raabt op, ventede han for at høre, om der var andre Lysthavere — først efter et Par Sekunders Tavshed slog han ned over Partiet med sin haarde Stemme:

— Jeg køber

Og Sekretæren gentog monotont:

— Melchior & Søn til W. Klitten, 4000 Ø. K. 651.

Op mod de to Hundrede Tusinde faldt de andre Købere fra. Klitten blev alene i Markedet. Tempoet steg. Budene og Akcepten faldt lynsnart.

— 8000!

— Jeg køber

— R. Salomon til W. Klitten

— 4000!

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

Der var nu omsat 250,000, og Kursen var 649. Den havde altsaa givet sig 2 Procent. Det var pænt klaret. Det var ikke mere end hvad der kunde indvindes paa Efterbørsen ...

— 4000!

— Jeg køber

— Ploug & Horse til W. Klitten

Saa! Der blev en Pause. Der kom intet nyt Tilbud. Sladderer i Svedekassen blussede op som altid foran et nyt Papir.

— Kun 264,000!

— Saa er Baissen ogsaa ked af Ø. K.!

— Hvad sluttede vi i?

— 649.

Klitten aandede lettet. Dagens store Kamp var overstaaet. Nu var der kun Industripapirerne tilbage. Sekretæren raslede med nogle Papirer.

— 8000!

Tallet skar som en Dolk gennem Luften. Hele Salen studsede. Det var Melchior & Søn, der havde raabt.

Et Høgeøje havde oppe fra Svedekassen set, at Melchior & Søn et Sekund i Forvejen havde faaet en Telefonbesked.

Klitten fo'r forvirret sammen. Hvad var det? Var Ø. K. ikke færdig? Var der nye Ubehageligheder i Vente, eller var det kun en Post, som Melchior & Søn havde glemt? Umuligt at sige. I alt Fald var der ingen Tid at spille.

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

— 8000!

Nej, det var aabenbart en ny Krig paa Kniven.

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

— 8000!

Akcept.

— 8000!

Der blev dødsstille i Kursnoteringssalen. Veksellerne lagde deres Notesbøger fra sig og vendte sig mod de to Mænd — den lille, mørke Melchior og den høje, lyse Klitten, der sad paa hver sin Yderplads paa samme Bænk. Kursnoteringens Formand purrede op i sit røde Haar, løftede sig i Sædet og rømmede sig forbavset. Hele Svedekassen hældte sig forover som een bugnende Krop. Det var ikke Børs, dette her, det var simpelthen en Boksekamp, hvor hvert Stød var værd sine 50,000 Kroner. Hvad var Meningen? Melchior & Søn havde dog ellers ikke spillet nogen særlig fremtrædende Rolle i dette Kæmpeopgør mellem Hausse og Baisse og nu dette pludselige Overfald! Hvem stod bagved det? Det var uhyre spændende.

— 8000!

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

Melchiors kolde Gal — Klittens faste Stemme og Sekretærens uforstyrrelige Snerren krydsedes lynsnart i den fordærvede Luft, der stod stille over Bænkene. Klitten havde samme Fornemmelse som en Bokser, der svømmer for et Kæbestød. Men det var et Stød bagfra, dette her. Hvem var det, der vilde slaa ham i Gulvet, netop som han troede, at sidste Omgang var lykkeligt til Ende? Han forstod det ikke. Han forstod intet. Grunden gled bort under ham. Den Ro, der havde været over ham de sidste Dage, dampede bort i en febrilsk Sved, og Nervøsiteten steg i alle Porer.

Han jog trodsigt sit:

— Jeg køber ud af den tørre Strube, men stadig svarede Moses Melchior & Søns ubarmhjertige Gal:

— 8000!

— 8000! Det var som en Mur, han løb Panden til

Blods imod, dette idiotiske Tal. Vilde man da tage Livet af ham i et Kværk? Var der ikke en Sjæl, der havde Interesse i at intervenere? Det var til at blive gal over.

— 8000!

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

Hans Blyant jog henover Papiret. I et Lyn opgjorde han de Værdier, han overhovedet raadede over. Dette »8000« var lige ved at skrabe Bunden. Og hvad havde Hallberg? Vilde han overhovedet være med i denne Slutkamp, der aabenbart skulde drives lige til den raa knock-out. Satans ogsaa, at han netop i Dag skulde være hjemme. Hans hemmelighedsfulde Fjende kunde ikke have valgt noget heldigere Tidspunkt til sit Overfald.

— 8000!

Han maatte have fat i Hallberg. Det kunde ikke blive ved med at gaa som det gik. Han vinkede ad en Lærling.

— Ring Hallberg op. Forklar ham Stillingen. Spørg, hvor meget jeg kan købe for hans Regning.

— Javell

— 8000!

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten

Lærlingen kom tilbage.

— Intet! Der skulde intet købes for Hr. Hallbergs Regning. Beskeden var *definitiv*.

Klitten knugede Tænderne sammen. Det var selvfølgelig denne forbandede Fru Schmidt, der havde suget Hallberg ud, saa han var tør netop i det kritiske Øjeblik. Og Hallberg laa med 2 Millioner Ø. K. Han vilde faa et ordentligt Smæk, hvis dette gik galt.

— 8000!

Han saa op et Øjeblik. Hele Salen vogtede paa ham med opsparet Aande. Spændingens Vellyst glimtede i alle de stirrende Øjne. D'Herrer maatte holde Vejret en lille Tid endnu. Det var ikke endnu afgjort, hvem der var den stærkeste — han eller den hemmelighedsfulde Fjende, der skreg sit Ondskab ud gennem Melchior & Søn.

— Jeg køber

— Melchior & Søn til W. Klitten.

Melchior & Søn havde nu solgt uafbrudt i en halv Time. Der var omsat 450,000, hvad der svarede til en Værdi af 2,925,000 — og Klitten havde taget hele Partiet. Kursen stod stadig paa 649.

— 8000!

Spændingen drev Sveden ned over alle Ansigter. Selv gamle Melchiors Pande var vaad som trøsket Træ i Regn.

— Det er raat, dette her! var der en der sagde oppe i Svedekassen, og Ordet kløvede den svampede Luft som et Hug: *Raat!*

Klitten lod sin Blyant falde ned i Kursbogen med et Smæld og tav. Han havde naaet Bunden. Han havde ikke en Klink tilbage. Det Faktum stod for ham i al sin skarpe Nøgenhed — men ellers var alt taaget. Det hele var kommet saa pludseligt, saa uforstaaeligt og overvældende, at hans Forstand nægtede at fatte det. Netop som han havde troet, at Paraden var fuldendt, var en Næve gaaet igennem den med knusende Vægt og han var *knocked-out* — Tableau!

Et uendeligt Øjeblik ventede alle Aandedrag paa Klittens Stemme — saa brød der en hviskende Halsen løs af alle Struber:

— Han er færdig!

Veksellerere og Spekulanter stirrede hinanden i Møde i tavs Forfærdelse. De havde sat sig tilrette for at nyde en Boksekamp, og i Stedet blev der begaaet et simpelt Mord. Spekulanternes fælles Skæbne var ganske usentimentalt blevet fuldbyrdet for deres Øjne.

Moses Melchior & Søn sad i stille Andagt. De forstod ikke mere af det hele end Klitten. Det historiske Øjeblik var kommet fuldstændig bag paa Firmaet.

— Jeg sælger 8.000 til 649! lød det henover Klittens Lig, men det var som om Stemmen havde mistet sit kry Gal og slog død mod de mørke Paneler. Der kom intet Svar. 645 — 40 — 35. Kursen faldt hastigt og i Stilhed. Da den naaede 28, blev der omsat et Par Tusinde, saa faldt den igen til 20 — lille Trier købte 4.000 — 15 — 10 — 5. Og saa tav Moses Melchior & Søn.

— Crome & Goldschmidt, snerrede Sekretæren.

Slaget var endt.

Svedekassen og Veksellerer-Bænkene var desorienterede. Nu var der jo slet ingen Mening i det hele. Skulde Kursen ikke længere ned? Et Fald paa smaa 50 % — hvad var det under en saadan Situation? Havde Melchior & Søn da slet ikke handlet paa Baissens Vegne? Var det en ganske almindelig Realisation? Havde Klitten begaaet en Kæmpedumhed ved at foræde sig i Ø. K.?

Klitten selv var som lamslaaet. Han havde en uklar Fornemmelse af, at der laa noget enestaaende gement og idiotisk bag denne Affære. Men hvad? *Hvad?* Det var han ikke i Stand til at sige. Han vidste bare, at han ganske unødvendigt havde blottet sig fuldstændigt og forspildt alle Chancer i sin Kamp mod Baissen.

Han havde rendt sin Stage mod en Vejrmølle, og nu var den knækket. Det var *for* latterligt

Saa snart den ordinære Notering var til Ende, gav han sine unge Mennesker Ordre til at passe Efterbørsen alene. Han maatte op paa Kontoret og have fat i Hallberg. Der skulde holdes Krigsraad med det samme.

I Garderoben løb han paa »Atlanterhavet«, der stod og græd hysterisk og tørrede Taarerne rundt i Ansigtet med Biskuitposen, saa der kom brede Striber af den blaa Mølle.

— Etatsraaden, hulkede hun, var derinde, men han frelste ikke Ø. K. — Hører De — han frelste det ikke. Ø. K. gik til Grunde — og saa maa vi gaa til Grunde allesammen!

Han skubbede hende brutalt til Side og skyndte sig ned over Børsrampen — ad en Sidegade bag Nikolaj Taarn op paa Kontoret.

— Hallberg er her vel? spurgte han en af Damerne paa Hovedkontoret.

— Ja, han er inde hos sig selv der er en Dame inde hos ham.

— Vil De gaa ind og sige til ham, at jeg maa tale med ham med det samme. Jeg er inde hos mig selv.

Han gik videre ind paa sit Privatkantor og smækkede Døren i bag sig og faldt ned i en af de store Lænestole med Benene strakt vidt ud fra sig. Han var dødtræt og mørbanket over hele Kroppen.

— Farvel, søde Henry ja, det forstaar jeg saa godt men ring saa til mig, saa snart du kan.

Var det ikke Fru Schmidts Stemme, han hørte ude i Hovedkontoret?

Hallberg kom dinglede paa sin sædvanlige non-

chalente Manér og blev staaende med Ryggen opad Døren.

— Jeg syntes, det var Fru Schmidt, der gik

— Det var det ogsaa. Hvad Nyt?

— *Hvad Nyt?* Ø. K. faldt 50 % — men først forspiste jeg mig til 650 *that's the news.*

— Det var som Satan!

— Unægtelig! Det betyder, at jeg er bundet paa Hænder og Fødder, og at De ligger med et pænt Tab paa Deres Aktier.

— Den er gal

— Mildest talt men der *maa* kunne gøres noget. Lad os regne vore Poster igennem nu med det samme og se, hvordan Stillingen er i al dens Elendighed. Hent Deres sidste Opgørelse, Hallberg.

— Er det nødvendigt?

— Hvad mener De?

— Jeg mener, kan det nytte noget?

— Vil De i det hele taget ikke mere være med?

Ja, jeg mener, Deres lille Telefonbesked i Dag *forbedrede* just ikke Stillingen.

— Hvad skulde jeg svare andet? Jeg *er* oprigtig talt løbet tør.

— Fru Schmidt?

— Maaske.

— Lige meget lad os se den Opgørelse.

— Jeg ved ikke, hvorfor De absolut vil se den Opgørelse Har De Mistanke til mig?

Klitten saa hastigt op. I et Blink forstod han.

— *Det var Deres Aktier, jeg købte i Dag, Hallberg,* sagde han ganske roligt.

Hallberg tav, ramt i Centrum.

Klitten rejste sig langsomt:

— Ikke sandt?

— Muligvis hvem købte De af?

— Melchior & Søn.

— Ja, ham har jeg brugt i en Maanedes Tid

Klitten behøvede ikke at spørge om mere. Alle Sagens Detailler lyste for ham. Det var endnu mere idiotisk og endnu mere gement end han havde drømt om henne paa Veksellerer-Bænken. Udviklingen var ganske naturlig. Hallberg var blevet mere og mere — var det ikke varm paa, det hed? — Jo, *varm* paa Fru Schmidt. Hun havde efterhaanden som hans Temperatur steg, klemte ham haardere og haardere for Penge. Havde han ikke set i et Blad forleden Dag, at Købesummen for Apolloteatret skulde udbetales først i næste Uge? Hvem skulde rykke ud med de to Hundrede Tusind andre end Hallberg? Han havde alt hvad der kunde krybe og gaa engageret i den store Kamp paa Børsen: Kære Henny, du forstaar, jeg *kan* ikke. — Henny, du elsker mig ikke mere. — Det vil sige, jeg har nogle Ø. K.! — Sælg dem, og gør mig lykkelig! — Telefon til Melchior & Søn: Sælg bedst muligt — dog ikke under 50 % under Dagskursen. Hvor det var oplagt — hvor var det forklarligt — hvor var det undskyldeligt — og hvor var det sjofelt!

Klitten gav sig til at le ubehersket.

Hallberg hamrede uhyggeligt berørt med den lake-rede Walk-Over's Hæl mod Dørkarmen.

Sagen havde sandelig sin forsmædelige Komik. Det var jo ham selv, der havde sendt Hallberg ind til Fru Henny Schmidt. Som en kaad, daarlig Vits havde han skudt ham ind ad Døren den Dag, hun besøgte Kontoret paa sin polske Tiggergang for Apollo-Teatret. Denne latterlige Tilfældighed havde smadret hele

hans Forretning med et Næveslag og gjort den til Gødning for den dramatiske Kunst i København — Tanken var ophøjet

Telefonen ringede paa Klittens Bord.

— Saa vil jeg hellere gaa Telefon i Ro og Fred, mumlede Hallberg og begyndte at famle ved det cicelerede Bronzahaandtag.

— Nej hov, raabte Klitten brutalt — bliv staaende der!

Saa let skulde han ikke slippe — og Hallberg voksede lamslaaet fast til det persiske Tæppe.

— Hallo! Ja, William Klitten her.

Det var hans Broder, der var i Telefonen.

— Naa, er du allerede blevet ked af den hjemlige Ørken og vender tilbage til de broderlige Kødgryder Ja, jeg vil betro dig, de bliver lidt magrere for Fremtiden

— Nej, det er ikke det. Selv under Elektricitetens Slør lød Søren Klittens Stemme ophidset men der er sket noget meget alvorligt.

— Hvad er det?

— Jeg har fra en absolut paalidelig Kilde faaet Besked om, at der i Aften fra Berlin vil blive udsendt en Blokade-Erklæring, der vil gøre al dansk Skibsfart umulig dersom der da ikke sker det der er værre. Jeg har ikke Forstand paa og ikke Sympathi for dine Børsforretninger, men jeg er klar over, at det vil medføre store Omvæltninger, derfor ringer jeg straks til dig, for at du kan træffe dine Dispositioner i Tide

— Tak du jeg maa ringe af nu kan jeg ringe til dig noget Steds, hvis jeg vil have mere at vide?

— Ja, jeg er hjemme!

— Godt.

Klitten lod tøvende Telefonen falde og saa tomt og stift paa Hallberg, der ludede sky under det sære Blik.

Klitten blev ubændig vred paa Hallberg. Nu da denne begsorte, bristende Uvejrssky trak op ikke alene over hans Forretning, men over hele Børsen, og man maatte være stærk ind til Rygraden for at kunne staa imod, saa havde denne ligegyldige Prokurist i sit kælnе Greb efter en forhutlet Teater-Donna pustet Marven ud af hans Firma, saa at det vel sagtens blev det første, der faldt sammen som en Skabelon. Nederlaget i Dag havde det maaske kunnet overleve, men han saa ikke, hvordan det, blæst kemisk fri for alle Reserver, kunde gaa op mod Lynilden. Han havde Ret til at straffe denne Slyngel, der havde forraadt ham paa den afgørende Dag, men saa latterlig var det hele, at han ikke kunde andet end give ham en god Dragt Prygl — en lidt barsk Motion, der stod i et skyskrabende Misforhold til hans lumpne Forseelse. Men den Dragt Prygl skulde han ogsaa faa, og det med det samme og saa grundigt som en Dragt Prygl nogen Sinde var blevet udleveret i København.

— Hallberg, sagde han, De skal have Klø!

Han kom ikke med nogen Forklaring. Gjorde ham kun ganske koldblodigt opmærksomt paa, hvad der kom.

Hallberg svarede ikke og rørte sig ikke.

— De faar de Klø, Hallberg, fordi De er en Sjover. Det nytter Dem ikke, De skriger op eller gør Vrøvl, De gør bedst i at forholde Dem ganske rolig, for faar De ikke alle de Klø, De skal have *nu*, begynder jeg helt forfra en anden Dag.

Hallberg rørte sig stadig ikke.

Klitten gik ganske rolig ud i Hovedkontoret.

— Hvad er Klokken, Frøken Hansen?

— Halvfem, Hr. Klitten.

— Godt, jeg vil helst være alene paa Kontoret nu, saa De og Frøken Schmidt kan gaa med det samme. Saa kan De gøre Ultimo-Reguleringen færdig i Morgen tidlig.

Han bed Spidsen af en Cigar og tændte den og blev staaende med Hænderne i Bukselommerne, til Damerne havde faaet deres Jaketter paa og taget deres Taft-hatte paa foran Spejlet over Vaskekummen. Saa lukkede han dem selv ud, satte Sikkerhedskæden paa og vendte tilbage til sit Kontor.

Hallberg stod, hvor han havde forladt ham.

— Det er helt mørkt, sagde Klitten.

— Ja, sagde Hallberg.

— Jeg tror, jeg vil rulle ned og tænde

Han trak det olivenfarvede Gardin ned og skruede op for Loftskronen.

— Saa, sagde han og gik frem imod Hallberg. Som han stod der stiv og voksgul paa Tæppet, mindede han ham saa levende om en Mannequin, han havde set om Formiddagen i Brødrene Andersens Vindue.

Klitten tog omhyggeligt Maal af ham og drejede sin venstre Næve bagud til Slag. Hallberg rørte sig ikke ud af Flækken, han var klar over, at det var kommet dertil, at han ikke havde andet at gøre end at staa stille og *tage imod*. Det blev under alle Omstændigheder det billigste. Klittens Knoer gik ind mellem anden og tredje Vesteknap — lige løs paa *solar plexus*. Det gav et Gylp i Hallberg af kvælende Smerte, og Øjnene vred det hvide frem. Som et Lyn fo'r Klittens højre Haand ind i Overarmens Smertemuskel — saa kom venstre Næve med en Baghaands Kindhest, der

klaskede metallisk mod den magre Overkæbe, og nu et Jag ind i Nyrestykket! Ganske roligt og metodisk laggede han ham alle de mest smertende Stød ud, han kunde huske fra Bokseskolen. Hallberg skreg ikke. Tænderne klaprede bare af Smerte, og der lød en dæmpet Jamren oppe under Ganesejlet: U-vuv-vuv-vuv, U-vuv-vuv-vuv. Klitten holdt Næverne i Ro et Øjeblik og betragtede Hallberg. Det gule Ansigt var blevet hvidt som Kridt. De tynde Øjenlaag var faldet til, og Haanden med Guldælken hang slap og død.

— Nu skal han have det, mumlede han og huggede venstre Næve op under Kæben, saa han svømmede og mens han stod der og slog løs af al sin Muskelkraft, blev han i et saa inderlig godt Humør. Det var saa længe siden, han havde følt sin egen Styrke. Nu han mærkede den, blev han glad. Var det ikke bare Hysteri at tage det hele saa tragisk? Hvad betød, naar alt kom til alt, det, der var sket? Var han blevet en anden og ringere Mand — havde hans Vægt svunget et Kilo, fordi Ø. K. var gaaet 50 % ned? Vilde han ikke være lige saa rask og ung og stærk, om saa D. F. D. S. og hele Aktietabellen og hans Forretning og de andres og hele Børsen røg ad Helvede til? Var det ikke komplet ligegyldigt, om der stod et Par Tal eller ej foran Nullerne paa de Lapper Papir, han havde leget med de sidste Par Aar? For andet end *Papir* havde det dog aldrig været for ham — skrøbelige Jettons i et spændende Spil. Var hans Sorg ikke akkurat lige saa latterlig som »Atlantehavet«, der aldrig havde ejet andre Aktier end dem, hun sad hjemme paa sin Kvist og skrev ud paa Køkkenpapir til 3 Øre Arket? Gjorde det nogen som helst Forskel, om det var »Atlantehavet« eller Etatsraaden selv der skrev under?

Selvfølgelig ikke Mange andre Tanker myldrede frem hos ham, mens han stod og slog. Det var kolossal, saa det satte Hjernen i Sving. Det var dumt, han ikke havde benyttet sig af det før Han var en lige god Mand, enten han blev ruineret eller ej — og han var stærk nok til at bygge sig en ny Bane i Stedet for den, der nu skred sammen og der var noget der var vigtigere end Ø. K. Det var Else Weber! Hun var Fremtiden! Han havde kun kendt hende et Par Uger, og de havde ikke vekslet et Ord om deres Følelser overfor hinanden, men nu i Dag, ja, netop i Dag vilde han gaa til hende — og han vidste, at hendes Ord vilde blive Ja. Havde han ikke hele Tiden ventet paa en passende Situation til at sige, at han elskede hende? En Situation som denne fik han næppe nogen Sinde Magen til. Naar fjorten Dage havde været nok til at ruinere ham, maatte de vel ogsaa være tilstrækkelige til at gøre ham lykkelig. Klokken var fire. Det var Else Webers Té-Tid. Han vilde tage en Vogn med det samme.

Han slap sit Tag i Hallberg. Prokuristen faldt sammen som en sprængt Ballon paa Gulvtæppet.

Klitten gik ud i det store Kontor, vaskede sine Hænder, gik Skilningen omhyggeligt efter med en Lommekam og tog sit Overtøj paa. Han vendte tilbage til sit Værelse for at slukke Lyset og Hallberg! Ham havde han helt glemt. Han laa stadig bevidstløs paa Gulvet med det blege Ansigt hvilende paa Haandleddet med Guldlænken.

Han tog ham i Nakken og slæbte ham hen i den brede Chesterfield-Sofa og lagde ham udstrakt paa Ryggen. Han tog Whisky-Flasken frem af sit Skrive-

bord og skubbede den hen til ham sammen med Vandraften og et Glas.

— Det kan han nok trænge til, naar han vaagner, sagde han og lo stille ved Tanken om det komiske i Situationen.

Saa løb han ned paa Gaden for at jage et Auto op.

SEKSTENDE KAPITEL

Søren Klitten lagde Telefonen fra sig med en Følelse af bitter Triumf.

Det var alligevel ham, der havde faaet Ret. Nu var den store Katastrofe over Landet. I Morgen vilde hele Byen vaagne op i Rædsel — alle de trygge og glade vilde svirre om mellem hinanden, aandssvage af Panik og Forvirring. Han saa dem i Aanden hjule af paa deres trinde Ben, alle disse geskæftige Kræmmere og Spekulanter med Angstens Sved skummende over hele Kroppen, vilde af Iver efter at redde et Par Stumper af deres svulmende Rigdomme ned i de sikre underjordiske Kældere, før Uvejrsskyen brast. Kun han, Pessimisten, Baissisten blandt Politikere, kunde være ganske rolig! For ham kom Blokaden ikke som en grufuld Overraskelse, men som en uafvendelig Konsekvens af de mægtige Begivenheder, som de andre ikke havde villet tage Lære af, men som han havde stirret sig udmattet paa Aar igennem.

Og for ham frembød Situationen et stort Lyspunkt. Nu maatte Nationen da endelig forstaa, hvad det gjaldt.

Ansvarsfølelsen vilde vaagne, og Rigsdagen vilde se, at det ikke kunde nytte at tilbringe de ubehagelige Aar med Hovedet gemt i den blomstrende lille Busk, der hed Neutraliteten for enhver Pris. Nu oprandt den Maalbevidsthedens, Modets og Rankhedens Tid, som han havde drømt om. Den Nation, der ikke rejste sig som een Mand mod dette uhorste Overgreb, vilde simpelthen være dødsdømt. Men Danmark *maatte* rejse sig, og saa havde denne Ulykke i Virkeligheden været meget mere værd end alle disse blodklæbrige Millioner, der i Aarevis havde besudlet Landet. Han rejste sig begejstret fra sit Skrivebord og begyndte at gaa i Marchetempo op og ned i Værelset. Han saa i Aanden, hvorledes »Dagen« med hans Artikler i Spidsen nu skulde blive det selvlysende Banner, der førte Nationen gennem Mørket. Overskrifter og glødende Sentenser drejede som Sole i hans Hjerne. Han vilde øjeblikkelig faa en Konference i Stand med Bladets Rigsdagsforbindelse for snarest muligt at faa at vide, paa hvilken Maade, man vilde proklamere Faren og manifestere Nationens Værdighed. For Rigsdagen var selvfølgelig sammenkaldt! Det var givet!

Han tumlede i sit Overtøj, løb ned paa Gaden og sprang ind i en Vogn.

— Til Rigsdagen! raabte han til Chaufføren og lænede sig tilbage med en bankende Fornemmelse af, at det var en historisk Tur, han kørte.

Vognen holdt. Han sprang ud. Rigsdagen var fuldt oplyst. Han syntes formelig han kunde fornemme Situationens Feberpuls fra den lysende Bygning ud i den stille, mørke Aften. Han havde raset mod denne Samling Mænd i Aarevis, men nu var alt forandret. Hvad han ikke havde kunnet udrette, *maatte* være

sket ved Begivenhedernes Magt. Nu vilde Aanden fra de svundne Dage igen tage Bolig i det gamle Hus. Løftningens, Begejstringens Tid var inde.

Han gik ind ad Døren i Fredericiagade og over Gaarden til Indgangen. Døren var lukket — men der var lyst indenfor, og han kunde høre slæbende Trin langt borte — og nu en Række taktfaste Dunk: Det var ganske sikkert Alfred Christensens Træben! Hvor det klang ophidset! Og denne lukkede Dør! Var Mødet virkelig saa hemmeligt, at der var truffet strenge Afspærringsforanstaltninger? Stod man overfor skæbnesvangre Beslutninger?

Han ringede paa. Der kom ingen. Han kimedede med Fingeren maset mod Knappen. De slæbende Trin nærmede sig. Det var det ældste Landstingsbud. Han aabnede modvilligt og omstændeligt Døren.

— Hvad vil De? spurgte han vrangent. Han kendte ikke Manden, der stod ude i Gaardens Mørke.

— Mit Navn er Redaktør Klitten fra »Dagen«. Maa jeg have Lov at spørge: Er Mødet hemmeligt?

— Mødet? Hvad for et Møde? Her er ikke noget Møde.

Klitten saa uforstaaende paa ham:

— Er Rigsdagen heller ikke indkaldt til Møde senere paa Aftenen?

— Nej.

— Men alle disse Lys der er jo tændt over det hele.

— Her bliver gjort rent!

Det sank dybt i Klitten.

— Men denne Lyd? Han løftede Fingeren. Det var igen disse Dunk, som han kendte saa godt fra Københavns Anden.

— Denne Lyd? gentog det gamle Landstingsbud. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke er en Gulvskruppe, der er gaaet løs og bliver banket fast paa Skaftet.

— Ja, saa maa De undskylde, at jeg har gjort Dem Ulejlighed.

Han gik forvirret tilbage over Gaarden. I Porten mødte han Rigsdagsforbindelsen.

— Næ, skal jeg træffe Dem her, Hr. Redaktør Klitten Det er ellers helt tilfældigt, jeg er her Jeg har glemt min Paraply herinde, og nu ser det ud til Regn.

— Hvad skal der ske i Anledning af Blokaden? spurgte Klitten direkte.

— Tja — i Anledning af Blokaden? Hvad skal der ske? Hvad kan vi overhovedet gøre? Ministrene har været samlede. De har haft en Konference med Parti-formændene, men er blevet enige om, at der ikke er andet at gøre end at tage Blokade-Noten til Efterretning. Og saa vil man opfordre Grossererersocietetet til at lukke Børsen, for at der ikke skal komme for mange Krak. Det er vistnok alt, hvad man kan foretage sig .. Ja, saa har man udstedt en Opfordring til Pressen om, ikke at kommentere Noten. Det kunde irritere, forstaar De.

Klitten sprang ind i Vognen, gav Chaufføren Ordre til at køre hjem og smækkede Døren haardt i.

Han havde igen været Idiot. Som sædvanlig havde han i sin naive Ensomhed skabt sig en Situation, der var en helt anden end den derude i den myldrende By. Selvfølgelig. En Katastrofe som Blokaden var ikke noget Vaagnop til denne By. Den var simpelthen et Sovvidere — og o, hvor var det ikke typisk, at det eneste der kunde opflamme til Daad, det var *Børsen*.

Naar bare d'Herrer Pladespillere dernede blev skaanet, saa var Nationen og Nationens Ære reddet.

Han tumlede ophidset opad Trappen og fo'r ind gennem Stuerne.

— Hvordan er det, du kommer farende? spurgte hans Hustru spidst. Ved du ikke, at Klokken er over syv?

— Jeg er ophidset, sagde han ærligt.

— Er det en Grund til at vække Dengsemand? Har du maaske Lyst til at vugge ham i Søvn igen eller synge: »Der kommer et lille Bælam« hundrede Gange — for jeg har ikke. —

— Jeg har en Grund til at være ophidset, sagde han roligere og blev staaende i Døren mellem Spisestuen og Dagligstuen Hele vor Skibsfart er bleven lammet af en forfærdelig Katastrofe, Eksporten til England er blevet standset, og Regeringen tænker ikke paa at røre en Haand.

— Det er jo udmærket, sagde Fru Klitten eftertænksomt, saa bliver Smørret vel billigere?

— Det er naturligvis ogsaa et Synspunkt.

— Aa, vær elskværdig ikke at prøve paa at være ironisk, min Ven. Det klæder dig ikke rigtig godt. Det er du altfor idiotisk til — og hun satte begge Hænderne i Siden, lænede sig tilbage og begyndte at haane ham. Hun trevlede ham op som en gammel Strømpe, krængede alle hans Latterligheder ud — hans Naivitet — hans Menneskeskyhed — hans upraktiske Politik — og mens hun haanede ham, syntes han, hun blev saa hæslig — i sin meningsløse Ondskab blottede hun rigtigt sit oppustede Ansigt, sit spaltede Haar, sin udflydende Figur. Han havde aldrig set hende saa nøgen. Han hørte ikke, hvad hun sagde. Han følte kun en

krybende Væmmelse ved at være gift med denne ondskabsfulde Klump Kød — og midt i hendes Ordstrøm drejede han sig om og gik ind paa sit Værelse.

— Ja, det er rigtigt, raabte hun efter ham — det ligner dig. Naar du ikke kan klare dig, saa gaar du. Du er ogsaa fejj!

Han satte sig ned ved sit Skrivebord. Han følte bare et stort, tomt Rum indeni sig. Han ringede op til Bladet: Han kom ikke i Aften. Det var maaske ogsaa bedst for en Gangs Skyld at rette sig efter Ministeriet og ikke knytte nogen Kommentar til Blokade-Noten. Bare tage den *ex tenso*, skudt, fed Korpus, dobbeltspaltet Overskrift med Kortet over Blokade-Zonen vedføjet — ikke andet, med mindre der var nogen regulær Reportage om Børsens Lukning o. l. — —

Saa, nu var han færdig. Nu havde han Fred. Ikke flere Pligter. Ikke noget Ansvar. Bare det store tomme Rum derinde. I al sin Trøstesløshed var det den lifligste Fornemmelse han havde haft i lange Tider. Dette tomme Rum maatte aldrig mere forsvinde — han rejste sig — med Bevægelser som en Gliedermann og gik hen og drejede Nøglen om i Døren

— — —

Fru Ellen Klitten gjorde morgenrent i Dagligstuen — iført den kanelbrune Hjemmekjole og det rødternede Bomuldsforklæde. Hun flyttede Støvet paa Klavertangenterne. Hun bankede tre Gange med Klædebørsten i Gyngestolen — magisk og eftertænksomt, som om hun ventede, at de tre Slag skulde faa en eller anden Aand til at stige frem af Støvskyerne. Hun gned arrigt med en vaad Støveklud paa »De Dødes Ø«, lige paa den højeste af den smertelige Glemsels Toppe, der, hvor den famøse Fugtplet havde siddet. Hendes

Mand skulde aldrig triumfere over hende i falsk Retfærdighed. Da hun var naaet saa vidt i Rengøringen, smækkede hun et Vindue op, og det hvirvlende Støv begyndte en aandig Pilegrimsvandring mod den klare Vintermorgen. Hun skottede til Døren ind til Klittens Værelse. Hun var en plaget Kvinde. Nu havde han benyttet den lille Scene i Aftes, som hun ved Gud var fuldkommen uskyldig i, til at mure sig inde hos sig selv uden et Ords Varsel. Uden videre havde han ladet hende og Dengsemand alene. Og saa tillod han sig oven i Købet at sove godt! Klokken var over ti, og han havde ikke ladet høre fra sig. Det maatte han selv om, hun havde intet Bud efter ham saa, nu græd Dengsemand igen. Aldrig havde man Ro. Aldrig kunde man gøre en Ting færdig. Mandfolk skulde bare vide, hvordan en Kvinde havde det.

Hun løb ind og fik Drengen tilfredsstillet. Saa vendte hun tilbage til Dagligstuen. Manden lod stadig ikke høre fra sig han snorkede vist oven i Købet nej, hvad var det for en underlig Lyd, der kom derinde fra en sær, rallende Gurglen A-ra-ra-ra, A-ra-ra-ra

— Det lød dog uhyggeligt.

— Søren, lad dog være med den væmmelige Lyd, raabte hun.

— Nej, han blev ved — A-ra-ra-ra — A-ra-ra-ra. —

— Hvad er det for noget? Vaagn dog op, Søren.

Hun løb hen og bankede med Møbelbørsten paa Døren.

— Søren! Søren!

Men hun fik det samme stereotype Svar:

— A-ra-ra-ra — A-ra-ra-ra. —

Angsten fo'r vildt op i hende.

— Søren! skreg hun og greb med begge Hænder i Dørens Haandtag og sled til. Den var laaset, men Tappen var ikke skudt i Gulvet, saa Fyldingen vældede ud imod hende, Kammen slap sit Tag i Staalet med et Brag, og Døren fløj op.

Hun stod et Øjeblik aandeløs paa Tærskelen, støttet til de to Dørfløje. Der var trukket tæt for Vinduerne, saa der var mørkt i Værelset, men det støvede Lys fra Dagligstuen faldt i en mudret Stribe henover Divanen ved den modsatte Væg, og der laa Søren Klitten ubevægelig med Hagen lige i Vejret og udstødte sit ustandselige:

— A-ra-ra-ra — A-ra-ra-ra. —

— Søren! Søren! —

Han gav slet ikke noget Livstegn fra sig. Ansigtet var helt graat — og denne Rallen og al denne Fraade — det var uappetitligt. Hun løb hen til Skrivebordet og ringede Familiens Huslæge op:

— Min Mand er meget syg, De maa komme med det samme.

Lægen lovede at tage af Sted straks.

Hun satte sig ned ved Skrivebordet med Ryggen til Manden henne ved Divanen.

Hvad kunde der være sket? Hvor var det væmmeligt. Hun havde mest Lyst til at gaa ind i Dagligstuen og lukke Døren, men hun syntes, det var hendes Pligt som Hustru at blive siddende. Saa sad hun da og trommede med Fingrene paa Klatpapiret, til Lægen ringede paa.

Hun gik værdigt ud og lukkede op.

— Det er herinde, sagde hun dæmpet og viste Lægen ind paa Klittens Kontor.

— Træk fra Vinduerne, var det første han sagde.

Hun udførte Ordren. Han gik hen og bøjede sig over Klitten.

— Hvorfor har De ikke vasket Fraaden af ham, Frue?

— Det var saa uhyggeligt — og uappetitligt Hvad fejler han?

— Han kunde være blevet kvalt, mens De ventede paa mig Skaf mig en Svamp og et Vandfad.

Hun hentede Dengsemands Vaskeredskaber, og Lægen rensede Klitten omhyggeligt.

— Hvad fejler han? gentog Fru Klitten.

— Hvor længe har han ligget her? spurgte Lægen.

— Siden i Aftes, tænker jeg. Han gik ind til sig selv ved Ottetiden. Jeg troede, han vilde arbejde og tænkte ikke paa noget før i Morges

— Jeg vil give ham en Kamferindsprøjtning med det samme — vil De være god at ringe til Falck imens.

— Skal han paa Hospitalet?

— Ja, snarest.

— Hvad fejler han? gentog hun stereotypet.

— *Morbus Hafniensis*, sagde Lægen stille — *Veronall!*

— Hm. Det var alt, hun kunde sige. Hun forstod ikke et Ord af det hele.

Lægen gav ham Kamferindsprøjtningen, Fru Klitten telefonerede, og et Øjeblik efter rasede hele det klaprende Maskineri, som København kan stille paa Benene for ved Arme og Ben at hale en Medborger, der absolut vil over i den tilkommende Verden, tilbage til den nærværende.

Falck hvæsedede op foran Huset — Klitten blev baaret ned — som en Torpedo skød Autoen ind i Kommunehospitalets Side — Et Minut efter blev Klitten skol-

det i hedt Vand, banket med Staalbørster under Fødderne og fik Haaret revet ud med Rode ved Ørene. Ved saadanne Midler forstaar Videnskaben at fængsle den flygtende Sjæl i dens skrøbelige Hylster — og heller ikke Klittens Sjæl formaaede helt at løsrive sig fra deres Trylleri.

— Han kommer over det, sagde den vagthavende Læge til Fru Klitten, der var fulgt med Redningskorpsets Vogn og nu stod stiv og stum og saa til, stadig i den kanelfarvede og det rødternede Nu bærer vi ham over i Seng, saa maa Naturen gøre Resten.

Klitten blev bragt over i et Eneværelse, og Fru Ellen tog med en krænket Hustrumine Plads paa Stolen ved Siden af Sengen.

Imens fyldtes det tomme Rum i Klittens Hjerne med vage Forestillinger. Han kæmpede forgæves mod Livets smertelige Tilbagevenden. Det tomme Rum blev mindre og mindre — Indtrykkene flere og flere. Der havde været helt mørkt bag hans Øjenlaag. Nu kom der ligesom lysende Udslet paa den rolige Nattehimmel — og nu pressede det paa Øjenlaagene inde fra. Han maatte aabne dem. Han vaagnede — og der ved Sengens Fodende sad alt det, han var flygtet fra, det rødternede Bomuldsforklæde, den kanelbrune Hjemmekjole, det spaltede Haar, det simple Ansigt — al Livets modbydelige Hverdag

Han sagde bare tre Ord:

— Føj for Satan, sagde han. Saa vendte han sig om paa den anden Side og sov ind igen.

SYTTENDE KAPITEL

Det store Hop var overstaaet. Det mondæne København havde faaet Holmenkollen ombyttet med Kongens Nytorv, og Snestrømperne med de gennembrudte og Ruskindet. Den Larsenske Yacht var atter trukket paa Land i Hellerup.

Armand havde været inde paa Nr. 216 og aflagt Rapport om Turen. Den gik i al Korthed ud paa, at Helvedsmaskinerne var blevne afleverede til de rigtige Adresser, og at Marguerite von Kurder skulde forloves med Charles Larsen. Moses Waltz udtrykte sin Tilfredshed med første Halvdel af Rapporten, men rynkede sin milde Pande en Ubetydelighed til den sidste og erklærede, at Armand skulde høre nærmere fra ham. Foreløbig skulde han og Duval slet ikke tænke paa noget — og her var deres Maanedscheck paa 3600 Mark.

— Farvel.

— Farvel.

Naa, saa Marguerite von Kurder skulde forloves med Charles Larsen Han kunde dog have Lyst til at tale et Par Ord med hende først det var jo paa Nr. 112 hun boede Hallo, Frøken Ja, vil De give mig Nr. 112 Det er Moses Waltz, Frøken. Det var godt, jeg traf Dem. Er De alene? Jeg har noget vigtigt at tale med Dem om, kære Frøken De maa være saa elskværdig at komme op til mig med det samme. Det er lige i Diner-Tiden, saa naar De bruger Trappen, er der saamænd ingen, der ser Dem Nej, det kan daarligt opsættes det var pænt af Dem.

Han lagde Røret og saa sig omkring i Salonen. Jo,

alt var i Orden — Gardinerne ud mod Kongens Nytorv trukket for — Døren ind til Soveværelset lukket — friske Blomster paa Bordet — Atmosfæren i Stuen passende aromatisk — Temperaturen 18 Celsuis. Moses Waltz' ridderlige Natur forbød ham at tage mod en Dame, selv om hun stod i et Afhængighedsforhold til ham, i en Salon, der ikke kunde staa for den strengeste Kritik — og hvor omhyggelig maatte han saa ikke være, naar det gjaldt en Marguerite von Kurder.

Han gik med spænstige Skridt hen og lukkede op.

— Velkommen, kære Frøken von Kurder. Fortryllende som altid Det Diner-Toilette er blomstret ved Varmen af Seinestadens Hjerter sæt Dem dér i den gode Stol maa jeg hjælpe Dem saaledes vil De ryge?

— Tusind Tak.

Moses Waltz raslede hende ved Skrivebordet:

— Her skal De se. Jeg har endnu en Box af Deres Yndlingscigaretter tilbage *de Retzke* Navnet er en Digt og Duften en Drøm Saa, nu bare Staniolet til Side Kan De huske sidst, vi nød den? Det var hos *Ambassadeurs* i Paris maa jeg tænde for Dem? De rosafarvede Duge, de gule Lampeskærme, de grønne Kopper og de sorte *Piccaninis* i deres dybrøde Uniformer *— ak, Verden er blevet graa, siden vi er flygtet mod Nord til Cementens og de hvide Duges triste Land Disse elektriske Cigartændere er noget Stads Men Gud være lovet, at Farverne lever saa rigt og varmt i Mindet!

Marguerite von Kurder sad ganske stille og røg, let tilbagelænet mod Stolens røde Atlask og med Øjnene halvt lukkede.

Moses Waltz tændte sig en Cigaret og satte sig paa

en spinkel Salonstol med forgyldte Ben overfor hende. De sad i det dæmpede Skær af en fjern Skrivebordslampe med en nøddebrun Skærm — og Moses Waltz var lutter Begejstring over den sjældne Belysning:

— Som De sidder der, bliver min Galde hed, Frøken von Kurder, af Harme over, at jeg ikke er Billedhugger. De giver mig jo Idéen til en helt ny Kunst-art. Deres hvide Ansigt — de sorte Øjne og den vinrøde Stol — hvilket pragtfuldt Skulpturarbejde, udført i Marmor, Ibenholt og Koral og saa dette hemmelighedsfulde Skær, denne Glans af modne Fyrrekogler fra Lampen, hvordan

— Er det for at anstille æstetiske Betragtninger, at De har bedt mig om at komme herop paa anden Sal? spurgte Marguerite von Kurder venligt.

— Nej, det ved De meget godt, det ikke er, Frøken von Kurder, svarede Moses Waltz med rolig Velvilje — det er kun saa længe siden jeg har set Dem, at jeg maatte have Luft for min Beundring — men nu, da De direkte opfordrer mig dertil, skal jeg gaa lige til Sagen.

— Tak!

— Armand har lige været her og aflagt Rapport om den fortrinligt tilendebragte Norgesrejse, og han antydede da, at De muligvis skulde forloves med Mr. Larsen jun.

— Der er intet muligvis. Kortene bliver sendte ud i Morgen.

— Jeg kan altsaa tage Forlovelsen som et Faktum?

— Ja.

— Men hvordan bliver saa vort Forhold i Fremtiden, Frøken von Kurder? Kan jeg stadig regne med Deres Assistance i forskellige smaa Affærer?

— Kære Moses Waltz, er Deres Fantasi saa frem-

ragende, at De kan tænke Dem mig som en engelsk Officers Forlovede og Deres Assistent?

— Jeg maa altsaa regne vort Samarbejde for op-
hørt?

— Der er vist ikke andet for.

— Frøken von Kurder har De nu ogsaa over-
vejet, hvad De gør?

— Selvfølgelig.

— Nej, hør paa mig. Moses Waltz' Stemme blev mild og indtrængende. Kan De huske, da jeg traf Dem? De var af god Familie. De havde gjort en Dumhed. De henslæbte Deres Liv som Lærerinde hos en Proletar af en Brüssel-Sagfører. Havde De ikke truffet mig, vilde De have været der den Dag i Dag. Familien vilde stjæle Deres Brødkort, og De vilde ikke have kendt et Aftentoilette eller en Brillant, men bare Sirtskjoler og Maanestene

— Det er rigtigt, Moses Waltz.

— Jeg klædte Dem paa, jeg sendte Dem ud i Verden. De blev en af de store Brikker, De blev *Madame* i det Spil, der trækkes bag Kulisserne. Hvor mange Gange har De ikke sendt mig henrykte Breve, hvori De i Deres charmerende Stil skildrede mig Deres Glæde over at være med i dette Spil. Naar jeg læste dem, kunde jeg næsten høre Deres rislende Latter skylle hen over Hovedet paa Legationssekretærer og Attachéer, som De bare med et Knips af Deres Lillefinger satte ud af Spillet Jeg er ellers meget forsigtig med det skrevne Ord, men *de* Breve har jeg aldrig kunnet nænne at tilintetgøre. Jeg har dem endnu.

— Og nu vil De bruge dem imod mig, sagde Marguerite von Kurder roligt.

Moses Waltz rystede sørgmodigt paa Hovedet.

— Hvorfor saarer De mig med den Slags Bemærkninger? Bruge dem imod Dem? *Det vil De aldrig tvinge mig till!* Nej, jeg vil bare sige Dem, at naar jeg tænker paa disse Breve, forstaar jeg ikke, at De vil trække Dem ud af dette Spil for en Mr. Larsens Skyld. Elsker De ham, Frøken von Kurder?

— De er ikke diskret, Hr. Moses Waltz.

— Nej, men jeg synes, jeg har en lille Ret til at være indiskret — næsten en faderlig Ret.

— Maaske. Jeg elsker ham ikke, men jeg har ikke noget imod ham. Han er en pæn Fyr. Rig. Næsten berømt i London. Kan De finde en eneste Grund til at sige Nej, naar han frier til en i en Kælke 800 Meter over Havfladen?

— Deres Logik er lige saa fuldendt som Deres Ydre, Frøken von Kurder. — Og jeg vil tilstaa, at jeg føler mig slaaet af Marken. Men naar *jeg* nu giver Dem Ret, saa ved jeg, at *De* ikke vil sige Nej til det, jeg nu vil sige Dem. Det er aldrig svært for mig at smide en daarlig Medarbejder ud — han faar et Spark — *et fini!* Men det smerter mig altid at skilles fra en dygtig Medhjælper — og er hun fuld af Charme og Skønhed og Esprit, som De, Frøken von Kurder, bliver Smerten dobbelt dyb. Derfor vil De heller ikke nægte mig den Glæde stadig at have Dem staaende paa min Liste, — hvor De har Nr. et, — selv om De rejser til London og bliver lykkelig med Deres pæne, rige, næsten berømte Officer. Og skulde det saa ske, at der kom en Situation, hvor De kunde gøre mig en lille Tjeneste *derovre*, saa ved jeg, at De vil gøre det, naar De faar Besked gennem en Ven, jeg har i London. Og naar De saa — som sædvanlig — har løst Deres Opgave med Mesterskab, vil De fra mig modtage en

lille Pakke lavendelfarvede Breve, og De vil fordybe Dem i Minderne fra den Tid, da De var med i det store Spil — før De lader de smaa Billetter flagre ind over de flammende Bøgeknuder i den hyggelige engelske Kamin, hvor de brænder til Aske og forgaar, som vi selv og vore Forhaabninger engang skal forgaa. Har jeg ikke Ret?

— De har Ret, Moses Waltz — og jeg har aldrig truffet nogen Slyngel, jeg beundrede mere end jeg beundrer Dem.

— Tak, Frøken von Kurder, jeg er en beskeden Mand, men jeg tillader mig at lægge en Kompliment i Deres Ord og nu vil jeg ikke opholde Dem mere. Deres Toilette fortæller mig, at De længes efter Dineren. De behøver ikke at sende mig Deres London-Adresse. Jeg skal nok finde Dem.

— Farvel, Moses Waltz og Tak for godt Samarbejde.

— Farvel, Frøken Marguerite von Kurder.

— — —

Lady Larsen blev mindst lige saa eftertænksom som Moses Waltz, da Charley rødmende betroede hende, at han havde friet til Marguerite Armand og faaet Ja.

Der var nemlig sket store Omvæltninger i Familiens Forhold de sidste Dage. De skønne Forjættelser, som Lady Larsens Indtræden i Slots-Bazar-Komitéen havde givet, var blevet indfriet i rigeste Maal. Hun havde været til Frokost hos den fineste Lensgrevinde i Landet. Hun havde efter et af Komitéens Møder drukket Chokolade hos Otto med en Hofdame og to Komtesser med Forbindelser i det gule Palæ. Hun havde selv holdt en lille *reception* hjemme i Suiten, hvor det blaaeste Blod i Landet havde funklet som

Safirer i Skæret af Kaminens Kandelabre. Mr. Larsen esq. var blevet fjerde Mand i en Bridge af Stamhusbesiddere. En Staldgreve og to Prinser af Blodet havde indtaget deres Te ved det Larsenske Bord i Palmehaven, og Lady Larsen havde tillagt sig et Hilse-Nik, der fik baade Baronesse Kaufmann og den franske og unge From til at fryse helt ind i deres halvaristokratiske Sjæle og finde sig Borde dybt inde i Skjul af skyggende Palmer. Men Kronen var dog blevet sat paa Værket i Gaar, da Lady Larsen paa Bazarens Vegne havde været til five ó clock Te hos — o — selve hendes Majestæt Dronningen — og havde faaet anvist sin Plads i en Bod sammen med to Prinsesser og en svensk Hertug. Hun saa allerede sig selv staa deroppe i det gamle Palæ i en Ramme af friskt Løv og Paryktidens falmede, ærværdige Stuk med en udskaaret Cigarkasse i den ene Haand og en Halvtredsøre i den anden — og hviske med en Stemme, der skælvede af Bevægelse:

— Deres kongelige Højhed har vel ikke en Femøre i Deres Kasse — for mit Kobber er sluppet op.

Og Hendes kongelige Højhed vilde smile over sine Urstativer og uldne Penneviskere og sige med sin allervænligste Stemme:

— Se selv efter i min Kasse jeg er ved at blive flaaet af Kunder!

Spørgsmaalet om en Svigerdatter maatte under saadanne Omstændigheder ganske naturligt vække de alvorligste Bekymringer hos Lady Larsen. Der havde jo — det kunde hun ikke nægte — i de sidste Dage foresvævet hende en vag Drøm om at se Charley gift ind i det nyerebredte Aristokrati, men paa den anden Side maatte hun indrømme, at hun end i ikke i de *allerhøjeste* Sale havde truffet en Dame, der kunde

maale sig med Miss Armand i Skønhed og Elegance. Desuden skulde Charley jo allerede om en lille Maaned tilbage til Fronten, saa hendes Arrangements-Talent vilde alligevel næppe faa den tilstrækkelige Tid til at udfolde sig hun var slet ikke utilbøjelig til at acceptere Tingenes Tilstand. Desuden kunde hun jo benytte Forlovelsen som en Førsteanledning til at mønstre de nye Bekendtskaber *in pleno* — et lille Aftenselskab vilde slet ikke være af Vejen. Hendes Moderhjerne havde truffet sin Bestemmelse og modtaget Marguerite som sin Datter. Altsaa sendte hun Bud efter Mr. Larsen esq. og sagde til ham:

— Mr. Larsen. Charley er som en god Dreng kommet til mig, sin Moder, og har fortalt mig, at han har friet til Miss Armand, og at hun har givet ham sit Ja. Vi har jo begge været charmeret i Miss Armand fra vort første Møde med hende, og jeg synes ikke, vi har andet at gøre end at ønske de to unge en lykkelig Fremtid vel?

Mr. Larsen esq. havde i den sidste Tid følt sig sin Frue en Smule underlegen. Det var jo hendes Indtræden i Slots-Bazar-Komitéen, der havde aabnet den nye selskabelige Æra, saa selv om han havde haft en Indvending, var den næppe kommet over hans smalle Læber.

— De har fuldkommen Ret, sagde han og trykkede Charleys raske Haand med et Blik, der skulde sige saa meget som:

— Bliv lige saa lykkelig som jeg, min Dreng. Og det psykologiske Øjeblik var nu kommet, da Marguerite kunde gøre sin Entré og blive modtaget med et Kys paa Panden af Lady Larsen og med en faderlig Hilsen af Mr. Larsen esq.

Lady Larsen var straks meget ivrigt optaget af Spørgsmaalet om Forlovelseskortene.

— I maa endelig tage dem hos Tryde. Der bestilte Komtesse Irene Løvenskjold sine de var af Elfenbenspapir med skraveret Tryk. Uden Guldkant, selvfølgelig Skal jeg ordne det for Dem, Miss Armand? *Trods alt* er jeg dog mere indfødt end De.

— Det er meget venligt af Dem, Lady Larsen.

— Og hvornaar er det, din Orlov udløber, min Dreng?

— Der er lige en Maaned til men jeg maa jo rejse en Uges Tid før for at ordne mine Ting i London.

— Ja, saa har jeg tænkt, at jeg om en Uges Tid vil indbyde til et lille Aften-party, hvor jeg kunde præsentere min Søn og min Svigerdatter for vor Bekendtskabskreds.

— Nej, lad være, Moder er det morsomt?

— Morsomt, min Dreng — det er passende!

Han kom ikke med flere Indvendinger. Hans Moder havde taget saa nydeligt mod Marguerite, at han kvalte sin Uvilje. Han kendte hendes Lidenskab for den Slags smaa Tableau'er, og desuden var han saa lykkelig, at han var ligeglad, om hans Mo'r saa trak ham op paa Slottet og præsenterede ham med Splint og Kors og det hele for Slots-Bazarens høje Protektrice.

Lady Larsen havde allerede lagt Pegefingeren paa Næsen og var i Færd med at udarbejde Listen over Gæsterne.

— Deres Bro'r skal selvfølgelig med, Miss Armand, og hans Ven Duval har De ellers nogen, De kunde have Lyst til at se?

— Nej, jeg kender slet ingen

— Ja, saa synes jeg, Charley, vi skulde indbyde Komtesse Vind, Greve og Grevinde Alving, Lensbaron von Hoehn, Grevinde Trane

— Dem kender jeg slet ikke — skal I ikke have nogle af de gamle Bekendte med. Grev Bjørn, Kaufmanns, Edward Lorne

— Nej, Hofdame Frøken Randøll — Lady Larsen svælgede i Aristokrati alle dem, du kalder de gamle Bekendte, de har saamænd allerede længe nok tæret paa vor Gæstfrihed — vi behøver da ikke at være forpligtet overfor dem til evig Tid.

— Men Klitten skal da med?

— Klitten, nej ved du hvad!

— Ja, ham holder jeg nu fast ved. Han er min eneste Ven her i København.

— Jeg synes oprigtigt talt ikke, han er nogen Akkvisition: En Mand, der i den Grad er Forgrundsfigur i Bladenes Børsreferater. Det er ikke rigtig fint.

— Det kan ikke nytte. Han er en flink Fyr. Og Gentleman helt igennem. Ham maa du finde dig i, Mo'r — og saa maa du for øvrigt raade enevældigt for Resten.

Lady Larsen var en klog Dame. Hun gav efter paa de rigtige Steder. Derfor tav hun, og det lille Familie-raad skiltes i den bedste Forstaaelse. De unge gik i Operaen. Mr. Larsen esq. skulde til Bridge med sine Stamhusbesiddere, og Lady Larsen gik ind i sin lille Salon for at gøre yderligere Udkast til Indbydelseslisten. Der hvilede et roligt Smil om hendes svulmende Læber. Hun var en lille Smule rørt. Hun var kommet til at tænke paa, hvor meget hun trods alt havde at være taknemmelig over — hvor lykkelig en

Kvinde hun egentlig var. Hun havde en berømt og kærlig Søn — en henrivende Svigerdatter — en Mand, der spillede Bridge med tre Stamhusbesiddere — og foran hende laa Vejen i Solskin og Smil til det danske Aristokratis Allerhelligste. Skæbnen var dog ikke altid saa uretfærdig, som den fik Skyld for. Den havde sine Udvalgte, som den behandlede efter Fortjeneste.

ATTENDE KAPITEL

Else Weber sad paa en Taburet foran sin gamle Mahogni-Chiffonière og var ved at finde en Silkebluse frem. Det var hen paa Eftermiddagen, men hun var endnu ikke klædt paa. Da hun havde drukket sin Morgenkaffe, var hun blevet fængslet af nogle gamle Nodehæfter, som hendes Øjne havde strejftet henne paa den amerikanske Drejehylde, og hun havde fordybet sig i de gamle Toner, halvt henvejrede Minder fra de glade Dage paa Musikkonservatoriet, uden at lægge Mærke til, hvorledes Dagen gik.

Hun fo'r først op, da det lille Granit-Ur paa Chiffonieren slog tre.

— Du gode Gud, udbrød hun forskrækket, skubbede Nodehæfterne ind paa Hylden og gik ind i Badeværelset — og nu sad hun og ledte efter denne Bluse, morgenfrisk i sin Kimono, endnu med lidt af Badets Granduft aandende køligt ud af alle Porer og med en Cigaret vippende velbhageligt i Mundvigen.

Skulde hun tage den enkle engelske Bluse med Perlemorsknapperne eller den franske med det gamle Mellemværk?

Moderen havde som sædvanlig *Samfundet* til Kaffe. De sang inde i Spisestuen, skingrende og fanatisk:

Han er Liljen i Dalen for mig,
 Han er Liljen i Dalen for mig,
 Han den skønneste er for mit Hjerte,
 Han er Liljen i Dalen for mig.

Hun kunde tydeligt skelne Annie Trautners rene, kolde Stemme, der var en Ubetydelighed foran de andres.

Hun følte slet ikke sin sædvanlige Ophidselse mod sin Moders Venner. Herregud, naar det nu morede hende. Hun begyndte endogsaa rent tankeløst at nynne med paa den iørefaldende Valsemelodi:

Han er Liljen i Dalen for mig,
 Han er Liljen i Dalen for mig.

Skulde hun bestemme sig for den engelske. Den var en Smule krøllet, saa hun skulde først have fat i et Jern og glatte den ud, hvis hun vilde have den paa. Det var næsten for megen Ulejlighed.

Hun var helt igennem rolig og tilfreds. Denne Sindsstemning havde hun været i de sidste Dage. Hun spurgte ikke sig selv, om det var Omgangen med Klitten eller Karen Marker, der var Skyld deri, eller om det var hendes eget sunde Legeme, der endelig havde faaet Krammet paa hendes oprevne Nerver. Hendes Ro var fuldstændig umiddelbar og lykkelig. Og som hun sad der og lod Duften fra Violpakkerne mellem Bluserne

stryge sig om Næsen, syntes hun ikke, der var den Ting i Verden, der kunde puffe hende ned fra hendes Piedestal.

Nu holdt de op at synge derinde. Og hun kunde høre Moderen gaa og rumstere i Køkkenet. Pigen havde fri, saa Fru Weber maatte selv lave Kaffen til Samfundet.

Hun vilde alligevel tage den engelske paa. Saa maatte hun have fat i det elektriske Strygejern ude i Køkkenet — og med det samme kunde hun jo bede Moderen om at lade hende faa en Kop Kaffe og et Par Kager ind til sig.

Hun hængte den engelske op paa Toiletspejlet og gik ud gennem Korridoren, der førte forbi Spisestuen til Køkkenet. Døren stod aaben — og paa Tærskelen standsede Else Weber med et Gisp af Rædsel. Der stod Moderen og skar en hjemmebagt Julekage i Stykker, og ved Siden af hende stod Broder Theodor og arrangerede det københavnske Porcellæn paa en Bakke, og for hver Gang, Kniven gik mod Smørebrædtet med et muntert Smæld, fik Broder Theodor et lille, flygtigt Smækkys paa sin fyldige Mund — akkurat saadan som Moderen havde kysset Else, da hun var lille — Sommerfuglekys, havde de døbt disse Kærtegn. De stod fuldstændig som et Par fjantede Kærestefolk og søgte i den yndefulde Kærlighedsleg Trøst mod den hastigt tilstundende Annie Trautnerske Tilintetgørelse. Else Weber fik en overvældende Modbydelighedsfølelse, og med et Hvin styrtede hun tilbage gennem Gangen ind paa sit Værelse og smækkede Døren i.

Fru Weber og Snedkeren fo'r forskrækket sammen. Broder Theodor var den, der først blev klar over, hvad der var sket.

— Den er ikke saa god, sagde han med et forlegent Grin.

— Nej, sagde Fru Weber bare og bøjede sig blaarød under Sinken over den halvt opskaarne Julekage.

Men inde paa sit Værelse sad Else Weber med Kinden presset ned mod Toiletbordets Glasplade og græd, som hendes Hjerter skulde briste.

Hvor havde det ikke været let at puffe hende ned af hendes Piedestal. Hun laa allerede i Stumper og Stykker paa Gulvet. Hun holdt saa meget af sin Moder. Hun var blevet hos hende efter Skilsmissen. Hun havde baaret over med hende, selv naar hendes letfærdige Excentricitet gik langt, langt over Stregen. Hun syntes, det var Synd, at Hjemmet helt skulde opløses — og hun vilde blive saa uendelig ensom, hvis hun brød med Moderen. Derfor havde hun holdt ud til i Dag — men *dette* var for meget. Det Kys, som Moderen altid havde lagt hende til Sengs med som en lille Pige, det havde hun lige for hendes Øjne tilkastet denne skinhellige Snedkersvend. Hun forstod slet ikke, hvordan hun skulde holde ud at leve med dette modbydelige Billede sviende paa sin Nethinde.

Entréklokken ringede.

Det er nok en af *Samfundet*, tænkte hun ligegyldigt. Men et Øjeblik efter bankede Moderen paa hendes Dør.

— Det er en Hr. Klitten, der vil tale med dig, Else, sagde hun forlegen. Kan jeg vise ham ind til dig?

— Klitten? Hvad i Alverden vilde han her? Han havde jo aldrig besøgt hende før. Naa, i al Fald maatte han ikke træffe hende saadan. Hun rejste sig træt.

— Vis Hr. Klitten herind og bed ham vente et Øjeblik, sagde hun til Moderen og gik ind i Badeværelset.

Klitten blev vist ind og satte sig paa den lille Taburet, der nu stod og flød midt ude i Værelset. Han saa sig interesseret omkring. Selv havde han ikke Sans for Møbler. Hans eget Møblement var leveret færdigbygget fra Haslund, hver Stue i sin traditionelle Stilart, men det glædede ham, at Else Webers Værelse passede saa godt til hende selv. Alle Møblerne var stærke og lyse og de stod ikke boudoiragtigt sammenstuvet. Der var god Plads imellem dem, saa hendes Legeme kunde udfolde sig i frie Bevægelser.

Else Weber traadte ind. Hun havde kvalt sin Graad og pudret Ansigtet op.

— Men God Dag, Hr. Klitten.

— God Dag, sagde Klitten og rejste sig Hvor De bor dejligt, fortsatte han sine Tanker. Men pludselig slog det ned i ham, at hun jo maatte spørge sig selv, hvad han i al Verden vilde her — og han styrtede lige hen til hende og greb hendes Haand:

— Jeg elsker Dem, sagde han og al hans Beundring og Ømhed fyldte den kraftige Stemme.

Else Weber maatte le — og de Taarer, der lige var standset, brød frem igen:

— Det er vist den underligste Kærlighedserklæring, nogen Kvinde har modtaget, sagde hun og dunkede sig med Lommetørklædet i Øjenkrogene, for at Taarerne ikke skulde løbe ned i det friske Pudder: Hvor De bor dejligt — jeg elsker Dem — og saa blev hun ved med at le.

Klitten lo med.

— Ja, det er en underlig Kærlighedserklæring, men De vil maaske synes, at Grunden til, at jeg siger det til Dem netop nu, er endnu underligere. Jeg er gaaet fallit!

— Fallit! gentog hun med et Befrielsens Suk. Klit-

ten havde truffet hendes inderste Følelse i Centrum. Det er jeg ogsaa jeg kan ikke holde ud at leve alene længere.

Han tog hende i sine Arme og kyssede hende.

— Else, hvor jeg elsker dig.

Hun svarede ham med et nyt Kys.

— Hvor længe har du elsket mig? spurgte han og krystede hende i sine Arme.

— Jeg ved det ikke, svarede hun. Maaske hele Tiden — maaske bare et Minut.

Pludselig slap han hende og sagde alvorligt:

— Men det var Alvor, hvad jeg talte om med den Fallit. Der er faktisk tilstødt min Forretning en Katastrofe, og det er mere end tvivlsomt, om jeg slipper hel-skindet igennem den.

— Hvad vil du da gøre? spurgte Else Weber roligt, hun tog øjeblikkelig Sagen praktisk.

— Ja, hvad vil jeg gøre? gentog Klitten og satte sig igen ned paa den lille Taburet. Jeg har to Ting at vælge imellem. Enten at overlade min Forretning til andre, og jeg tror alligevel, at jeg kunde faa en mindre Sum Penge for Kundelisten og saa begynde et eller andet i et fremmed Land — eller ogsaa *blive* i Forretningen og se at slide mig igennem. Det vilde blive et nervest og opslidende Arbejde at køre videre uden Kapital, og det er lidt af et Mirakel, dersom det lykkes.

— Kort sagt, du har Valget mellem at rejse til U. S. A. med en lille Sum Penge — eller at tage Chancen endnu engang.

— Fuldstændig rigtigt hvad skal jeg gøre?

— Hvad tiltaler dig mest?

— At blive.

— Saa bliv!

— Men det kunde ende med en Skandale.

— Er du *bange* for Skandalen?

— Nej, men du

— Jeg blander mig ikke i dine Forretninger. Jeg vil bare have mig frabedt, at du laver Skandale i Privatlivet.

— Der er ogsaa en anden Ting. Hvis jeg bliver, er det jo ikke Formuer, jeg kan disponere over til mig selv det første Par Aar, saa naar vi nu gifter os, vil det jo blive paa en forholdsvis beskeden Fod, vi kommer til at leve. Jeg mener Møbler Toiletter

— Ja, men kære, du glemmer helt mine Indtægter.

— Men jeg mener: Naar du nu ogsaa mister dem.

— Hvorfor i al Verden skulde jeg det?

— Du tror da ikke, jeg gifter mig med dig for at sidde paa Kontor hele Dagen og saa komme hjem og hjælpe dig Tøjet paa, naar du skal paa Cabareten: Farvel, søde Else, gør nu Lykke i Aften Og naar jeg saa ellers fik Lyst til at se og beundre dig, kunde jeg løse en Billet til 3 Kroner plus Skat og Garderobe. — Nej Tak!

— Du agter altsaa uden videre at fjerne mig fra Cabareten?

— Noget lignende har jeg i Sinde.

— Og tænker slet ikke paa min Kunst?

— Aa, jeg synes, det er saa inderlig ligegyldigt, om du synger dine Sange for de gispende Middagsherrer eller ej.

Else Weber lo:

— Du lader til at nære høje Tanker om mit Kald — hvad vilde du sige, om jeg tog din Virksomhed paa samme Maade?

— For det første, kære — er en Veksellererforretning en meget vigtigere Institution end en Cabaret, og for

det andet synes jeg ikke, at den lige i Øjeblikket kan forlange at blive taget det bitterste mere højtideligt Hvad har jeg gjort indtil i Dag andet end at *spille*? Nu er det først, synes jeg, at jeg skal til at drive Forretning.

— Min Afsked med Kunsten er altsaa uigenkaldelig besluttet?

— Ja.

— Men hvad tror du egentlig jeg siger til, at du saadan vil begynde at herske over mig?

— Hvad jeg tror? Jeg tror, at du er saa stærk, at det er dig en Fornøjelse at mærke, at der er en, der er stærkere. —

— Du er væmmelig lumsk. Nu vil du bilde dig selv ind, at det er dig, der har tvunget mig væk fra Cabaret'en, men jeg kan fortælle dig, at der kun er en eneste Grund til at jeg gifter mig med dig. Jeg vil væk fra Cabaret'en. Du skal være min Cabaret for Fremtiden.

— Mig en Ære.

— Men lad os ikke strides om Magten.

— Nej, vi har et langt Liv for os til det samme.

— Du skulde hellere vise dig galant og indbyde din tilkommende Hustru til Middag. Hun er ikke *engagé* i Dag.

— Du er inviteret.

— Saa skynd dig hjem og klæd dig om. Ogsaa jeg har som du ser, den alvorligste Del af Toilettet tilbage. Om en Time tuder min Vogn nedenfor dine Vinduer. Saa maa du imidlertid have bestemt, hvor vi skal tage hen.

— *Allright*, sagde han. Jeg har allerede en ube-

hagelig Følelse af Magtfordelingen i vort tilkommende Ægteskab Farvel Else.

Han kyssede hende inderligt.

Hun fulgte ham gennem Gangen ud til Entrédøren og aabnede den.

— Farvel William. Hun vilde ikke slippe hans Haand. Hun syntes, hendes Hjerte var saa fuldt af Kærlighed til ham, men hun vidste ikke, hvordan hun skulde sige ham det helt ud.

Han er Liljen i Dalen for mig, lød det inde fra Dagligstuen.

Han er Liljen i Dalen for mig,
Han den skønneste er for mit Hjerte,
Han er Liljen i Dalen for mig.

Hun knugede hans Haand.

— Hør, sagde Klitten og lo, de Elskende forenes under Kor af himmelske Aander, kan det forlanges smukkere?

— William, raabte hun og kastede sig ind til ham med begge Arme slyngede om hans Hals. Jeg elsker dig — jeg har altid elsket dig — jeg vil altid elske dig.

— — —

Da Klitten var naaet til det hvide Slips i sit Toilette, ringede det paa hans Entréklokke, og Tjeneren meldte Mr. Armand.

— Vis ham ind i Herreværelset og sig, jeg kommer straks, sagde han ærgreligt. Det var et højst uheldigt Tidspunkt, hans hollandske Bekendt havde valgt til sin Visit.

— Jeg ved, De staar i Begreb med at gaa ud, sagde

Armand da Klitten kom ind til ham, og jeg skal nok fatte mig i Korthed — saa meget mere, som mit Besøg gælder en Forretning, og jeg derfor kan gaa lige løs paa Sagen.

— Lad os sætte os, sagde Klitten interesseret og tændte i Loftet. De tog Plads ved et lille tyrkisk Rygebord, og efter at Armand havde faaet Ild paa en Cigaret, gik han videre:

— Kan De huske, Hr. Klitten, da vi første Gang traf hinanden?

— Hos Larsens esq., ja.

— Rigtigt. Da var De saa elskværdig at sige, at dersom jeg nogen Sinde tænkte paa at udføre en Forretning under mit Ophold her i Landet, kunde jeg komme til Dem.

— Ja.

— Nuvel. Jeg har en Forretning i Udsigt.

— Undskyld, jeg afbryder Dem. Er De bekendt med den tyske Blokadeerklæring?

— Ja, men den Forretning, jeg har i Udsigt, vil ikke paa nogen Maade berøres deraf — tvertimod!

— Godt. Undskyld.

— Den gaar i al Korthed ud paa følgende: Jeg sidder inde med Oplysninger, der berettiger til en Baisse-Manøvre i en bestemt Række norske Dampskibsselskaber.

— Og saa vilde De have mit Firma til at være Mellemmand overfor den norske Mægler?

— Ja, men mere end det. Desværre er det saa uheldigt, at jeg i Øjeblikket ikke har den fornødne Kapital disponibel. Derfor vil jeg have, at De skal udføre Forretningen og sætte Pengene i den mod at faa Halvdelen af Udbyttet.

Klitten rystede ærgreligt paa Hovedet:

— Pokkers ogsaa. Jeg er selv stillet som De, jeg staar paa et dødt Punkt, og kan ikke frigøre nogen Kapital til nye Forretninger.

Armand opfattede Klittens Ord som en høflig Tilkendegivelse af, at han ikke vilde have med Forretningen at gøre, og bøjede sig ivrigt og indtrængende over imod ham.

— Hr. Klitten, sagde han lavt og langsomt. Det drejer sig om en enestaaende Chance. Sikre 100 % paa et Par Dage i 12 forskellige Dampskibsselskaber.

Klitten fo'r sammen. Det lød utroligt, men han maatte dog tage Armand alvorligt. Han saa fast paa ham. Han kunde ikke lide hans Ansigtsudtryk. Det var vist ikke nogen fin Forretning. Men saa megen større Grund var der til at tro, at der var noget om Sagen.

— 100 %, Hr. Armand, sagde han. Det lyder som et Eventyr. De maa ikke forundre Dem over, at jeg beder om et Par Detailler.

— De vil altsaa være med?

Klitten lænede sig tilbage. Hvis Armands Projekt holdt, hvad det lovede, vilde han med ét Slag være oven paa. Alt, hvad han havde tabt ved Hallbergs Forræderi, kunde tjenes ind igen — men der var kun én Maade, paa hvilken han kunde skaffe Pengene til denne Spekulation. Det var ved at bruge sine Kunders Tilgodehavende som Indskud. Det var et Spring ud i Mørket, men han betænkte sig ikke paa at gøre det, hvis Chancen var *dødssikker*. Men det maatte han have Vished om.

— Hr. Armand, sagde han, jeg var ærlig overfor Dem, da jeg sagde, at jeg ikke havde Kapital disponibel. Men kan De fremlægge Beviser for, at den

Spekulation ikke kan mislykkes, saa kan jeg ogsaa skaffe Pengene.

De to Mænd bøjede sig frem imod hinanden, blege af Spillelidenskab.

— Jeg kan kun sige saa meget, sagde Armand usikkert, og trommede med sin Cigaret paa Rygebordet, at der i Morgen vil blive udsendt en Liste fra Berlin over ødelagte Skibe, blandt andet indeholdende Dampere fra de 12 omtalte Selskaber.

— Det er ikke nok, sagde Klitten haardt. De maa sige mig, hvorfra De ved, at denne Liste bliver udsendt.

— *Det kan jeg ikke.*

— Jo, De kan, sagde Klitten. Sagens Sammenhæng begyndte at dæmre for ham. Var Armand Handels-spion?

— De stoler ikke paa, at jeg er rigtigt underrettet?

— Jeg venter paa et Ord, der giver mig den absolute Overbevisning, at De har Ret.

Der stod Sved paa Armands Pande.

Det betød Liv eller Død for ham, dette her. — Der-som Klitten gik ind paa at spekulere sammen med ham, kunde han om et Par Dage sønderrive de Baand, som Moses Waltz havde snøret ham i. Sagde han nej, saa han intet andet end en kort Bane, der endte med et ubarmhjertigt Valg mellem Fængslet eller Revolver-kuglen.

Han *maatte* have hans Ja, og i sin store Vaande havde han ikke Undseelse eller Skam i Livet. Han kunde sige det ind i hans aabne Øjne: — *Jeg har bragt Helvedesmaskinerne til de 12 Skibe til Norge!* — og Klitten havde faaet de Ord, han krævede — det afgørende Bevis for, at Spekulationen var dødssikker. —

Kun Frygten for Følgerne af denne Bekendelse lammede hans Tunge og han vred vildt febrilsk Cigaretten mellem de fugtige, rystende Fingre, mens han stammede:

— Mit Ord jeg giver Dem mit Ord paa, at det er som jeg har sagt. Ved den levende Gud, jeg kan ikke andet. Driv mig ikke videre

Klitten stirrede tavs paa den Skikkelse, der sad i Opløsning af skælvende Nervøsitet. Det strømmede ud af ham, at han var Mand i Kval — en synkende i den sidste Kamp for Vandskorpen. Naar Mænd kommer dertil, holder de op med at løbe efter Lygtemænd.

Klitten var saare nær ved det samme Punkt, og en voldsom Intuition sagde ham, at her havde Skæbnen jaget to Mænd i Armene paa hinanden for at de skulde tage en stor Chance sammen. Saa vilde han ogsaa tage den.

Klitten vilde kun ikke være med til at svine sine Hænder til med en Forbrydelse.

— Godt, sagde han roligt. Lad mig da spørge Dem saaledes: Er Forholdet simpelthen det, at De ved en Indiskretion har faaet Kendskab til en Torpederingsliste, før den er udsendt.

Armand sukkede:

— Ja, sagde han dybt og smed sig tilbage i Lænestolen.

— Det er altsaa ikke nogen Slyngelstreg, De tvinger mig ind paa De er *ganske sikker* paa, at det er Skibe, der er torpederet, det her drejer sig om.

— Ganske sikker!

— Menneskelig Magt kan ikke gøre noget for at redde dem?

— Umuligt. De ligger paa Havets Bund.

— Jeg vilde nødig være i Deres Sted, hvis det ikke er sandt.

— Det *er* sandt.

— Godt.

Hvad havde han andet at gøre end at slaa til? Han kunde ikke redde Skibene. Han kunde ikke hindre et Fald paa Christiania Børsen. Det eneste, han kunde gøre, var at lade være med at tage Pengene. I Morgen vilde de 12 Redere vel oven i Købet selv tage fat paa fixe

— Jeg slaar til! sagde han.

Armand spændte sig i Stolen af Lettelse:

— Her er Listen.

Han rakte Klitten et rosafarvet Ark Skrivepapir, paa hvilket de tolv Navne var kradset op med en barnlig Klo.

— Kan De læse mine Kragetær?

— Ja, det gaar.

Han rev det halve Ark af og begyndte at notere et Telegram op.

— Nu sender jeg min Mægler en Depeche, sagde han, og beder ham sælge væk alt, hvad han kan, fra Børsens Begyndelse med Sikkerhed i Landmandsbanken her. Saa lader vi hans Kontor holde Telefonen aaben til mig, saa længe Børsen varer — og giver ham nærmere Ordre efterhaanden — ikke sandt? —

— Udmærket.

— Og saa er det en Aftale, at saa snart jeg faar Afregning, faar De 50 % af Nettobeløbet.

— Allright.

Klitten underskrev Telegrammet.

— Jeg kommer forbi en Telegrafstation om lidt — jeg skal nok selv besørge det, sagde Klitten — og rejste sig. Nede paa Gaden tudede Else Webers Auto.

— Det er min Vogn, saa jeg maa gaa. Skal vi følges ad ned ad Trappen?

De skiltes ved Gadedøren.

— Adjø, sagde Armand. Han var endnu én Skælven af Ophidselse og jog det ud i forceret Lystighed:

— Leve den store Chance!

— Ja, lo Klitten og slog Armand paa Skulderen:

— Leve den store Chance!

Saa steg han ind i Vognen til Else Weber.

NITTENDE KAPITEL

Lady Larsen blev snøret til Dans.

Hun stod i luftige Dessous foran det store Spejl i Paaklædningsværrelset, og Kammerpigen rødmede af Anstrengelse, mens hun spændte Korsettet om hendes kraftige Krop.

— Nu gaar det vist ikke an at tage det strammere, sagde Lady Larsen lad mig prøve!

Lady Larsen var en Dame med Erfaring. Hun vidste, hvilke uselskabelige Fænomener, der kunde opstaa under en Dans, hvis man var snøret for stramt. Derfor gjorde hun et Par brutale Pas foran Spejlet — en — to — tre — nej, det var passende.

— Det er godt, Annie, sagde hun hent mig saa min Refraicheur!

Det var den store Aften. Om et Par Timer vilde Autoerne begynde at duve op foran Hotellet, og den fineste Lensgrevinde, Hofdamen, Komtesserne med Forbindelsen i det gule Palæ, Stamhusbesidderne, Staldgreven og den ene Té-Prins vilde vandre gennem en Allé af dybe Buk ind til *hendes* Selskab.

Det bankede paa Døren.

— Det er mig, Mor, lod Charleys Stemme — kan jeg komme ind?

— Et Øjeblik, min Dreng. Hun gjorde Tegn til Annie, at hun skulde kaste en let fransk Silkeslobrok om hendes Skuldre Se saa! —

Charley kom ind — i fuld *evening dress* med et Stykke skinnende hvidt Silketøj om Tommelfingeren og en mægtig Buket gule Roser i Haanden.

— Du er tidlig færdig, min Dreng — sæt dig ned.

— Ja, Papa og jeg var hundesultne og tog en Bid Brød i Louis XVI-Salen — vi vilde ikke distrahere Damerne. Jeg vilde bare vise dig disse Blomster, som jeg har købt til Marguerite — jeg tænkte, det vilde glæde dig at se dem.

— Ja, de er dejlige, min Dreng.

Charley lagde Blomsterne fra sig paa Toiletbordet.

— Og saa tog jeg Aftenaviserne med til dig du holder jo af at holde dig à jour.

— Det var dejligt. Lady Larsen faldt ned i en af de smaa blomstrede Edward VII's-chairs jeg vil bare se Petit-Rubrikken igennem.

— Du har vel ikke en *gold flake* paa dig, min Dreng du ved, at Sømandstobak er min hemmelige Last.

— Jo, jeg har! Charley bød sin Mor en Virginia-Cigaret af sit Regiments-Etui.

— Tak, min Dreng, sagde hun og slog selv Ild af en lille Elfenbenstænder.

Charley tændte ogsaa en Cigaret.

— Du har aldrig truffet Prinsen før, vel? spurgte Lady Larsen og lod Øjnene svæve ned over Avisens Spalter.

— Nej.

— Saa vil det mere dig. Han er saa ligefrem og saa morsom. Det skulde ikke undre mig, om I blev regu-
lære *chums*

Lady Larsen standsede midt i Sætningen. Hendes rødmende Ansigt blev blegt som Pudder Nr. 1 — og hun sank apatisk tilbage i Lænestolen.

— Charley, hviskede hun med en Stemme, der var tør af Rædsel og rakte Avisen frem imod ham Har du set dette her?

— En stor Artikel om Armand og Duval jeg forstaar det ikke hvad staar der?

Lady Larsen sank en Klump Forfærdelse.

— Charley der staar, at din Svoger Armand og hans Ven Duval i Eftermiddag er blevet anholdt paa Foranledning af det norske Politi — og at de sigtes for at have indsmuglet tyske Helvedesmaskiner i Norge.

Charley sprang op:

— Det er jo forfærdeligt.

— Der staar videre Lady Larsens Øjne glødede gennem Artiklen — at det er et Par tidligere straffede tysk-hollandske Jøder, der har rejst under falske Navne at de har forstaaet at knytte en Mængde glimrende Forbindelser i København og udnytte dem i Spionage-Øjemed og at — Charley — det er det allerforfærdeligste — at Transporten af Helvedesmaskinerne aabenbart er foregaaet paa en kendt Rigmands Yacht, hvis vinterlige Togt for kort Tid siden var det almindelige Samtaleemne i det mondæne København Charley! Du — en engelsk Officer — har sejlet med Helvedesmaskiner for Tyskerne og jeg, din stakkels Mo'r jeg er uhjælpelig kompromitteret og Greven og Prinsen og alle de andre, der kom-

mer om en Time det er værre end Klausul-Æderi, dette her — o, Charley — hvad skal vi dog gøre?

Lady Larsen krummede sig jamrende i Stolen.

Charley stod i stivnet Bleghed ret op og ned paa Gulvet. Bare to Ord kom over hans Læber:

— Men Marguerite? sagde han og greb i Fortvivelse for sig i den tomme Luft.

Men Lady Larsen hørte intet. Hun var gledet bevidstløs ned paa Gulvet, og i Faldet havde hun revet Listen over sine Gæster ned fra Toiletbordet. Knust laa hun foran Indgangen til sin Herlighed. — — —

— — — Pressen kan bringe rigtige Meddelelser.

Armand og Duval var virkelig blevet anholdte. Om Eftermiddagen var Armand kommet raslende i et Auto — straalende af Glæde — med Udbyttet af den norske Spekulation, 450,000 Kr., i Lommen. Han var stormet op til Duval, der laa og blundede paa den japanske Løjbænk — og de to *enfants terribles* havde taget hinanden i Hænderne og var danset rundt paa det maagefarvede Korea-carpet, mens Armand havde sunget:

Gaa ad Helvede til, Moses Waltz,

Gaa ad Helvede til, Moses Waltz —

paa den hollandske Nationalmelodi.

Midt i denne jublende Forbandelse havde det ringet paa Entréklokken, og den sortsmuskede Tjener lukkede op for to Overbetjente i Opdagelsespolitiet, der havde Ordre til at anholde »de to tyskfødte Hollændere, Stralanski og Korsow, kaldet Armand og Duval, og den førstnævntes foregivne Søster, kendt under Navnet Marguerite Armand.«

De to Hollændere rasede i rædselsslagen Vrede.

Der maatte foreligge en Fejltagelse.

Om det danske Politi havde mistet Forstanden.
Hvad Fanden man i det hele taget beskyldte dem
for?

Det vilde blive en alvorlig Historie for Politiet

Men den ældste af de uforstyrrelige Overbetjente
løftede bare sit mahognifarvede Overskæg til denne Re-
plik:

— Wo bist Fräulein Armand, die wir auch verhaf-
tet soll?

Det var et daarligt, men højst generende Tysk, den
Politimand talte.

— Hun er ikke her — hun bor paa Hotel d'Angle-
terre, svarede Armand barskt. Men d'Herrers Fadæse
bliver om muligt endnu vanvittigere, hvis de ogsaa
generer min Søster.

— Kennen wir nicht — habe nur unsere Orden,
svarede den uforstyrrelige mahognifarvede — og ti Mi-
nutter efter blev de to Herrer afleverede paa Domhuset.

Opdagelsespolitiets Souschef, en ung elegant Politi-
assistent af Biografdramaernes traditionelle Detektiv-
type tog imod dem paa sit Kontor.

Han pegede paa to stive Hestehaars-Stole:

— Vær saa god at tage Plads, d'Herrer, sagde han
roligt.

De satte sig skummende.

— Hvor er Damen? spurgte han den mahognifarvede.

— Den ene af Herrerne meddelte, at hun boede paa
Hotel d' Angleterre.

— Godt, jeg vil selv henvende mig der.

Hollænderne fo'r løs paa ham i Munden paa hinan-
den:

— Hvad Meningen var?

— Det eneste, jeg foreløbig har at spørge d'Herrer

om, sagde han uden at bryde sig det bitterste om deres Spørgsmaal, — er, om De indrømmer at være de to Personer, der her i Byen er kendt under Navnene Armand og Duval, og om De den 16. i denne Maaned afsejlede til Kristiania i en Yacht tilhørende den herboende Mr. R. H. Larsen esq.?

— Selvfølgelig er det os, sagde Armand lidt roligere, netop derfor tilla

— Tak, det var alt, hvad jeg ønskede at vide. Vil d'Herrer være saa elskværdige at tømme Deres Lommer her paa mit Bord.

— Det er for galt, skældte Duval. Skal man behandles som almindelige Forbrydere. —

— Det er en Formalitet, som enhver Anholdt her i Landet maa underkaste sig, erklærede Politiassistenten — og d'Herrer staar sig kun ved at gøre det frivilligt.

— Vi vil øjeblikkelig have fat i en Sagfører, erklærede Armand og adlød Befalingen. Det her er dog for galt.

— De kan fremsætte Begæringen overfor den Assessor, hos hvem De vil blive fremstillet i Grundlovsforhør, sagde Politiassistenten og betragtede interesseret den lille Dynge af Guldknive, Cigartændere og Etuier, Negle-Garniturer og firkantede Warshauer-Ure, der dyngede sig op paa Skrivebordet.

— Saa har De ikke mere?

— Nej, svarede Duval hvast.

— De tillader lige, at jeg konstaterer — for Reglementets Skyld. Politiassistentens velplejede Hænder klappede let rundt omkring paa de to Herrers elegante Tøj.

Hollænderne fnøs af Harme.

— Tak, sagde han, saa vil jeg ikke ulejlige Dem

mere. Aa, Knudsen og Skjermlev, vil De være saa god at tage Dem af d'Herrer

Politiassistenten skyndte sig ned gennem Strøget med en stærk Følelse af sin egen Betydning. Det var virkelig en stor, en international, en delikat Affære, der her var overdraget ham. Det kunde ganske vist ikke nægtes, at det var det norske Politi, der havde udført det egentlige Arbejde i Sagen, og at han kun paa-rerede de telegrafiske Ordre, der indløb fra Kristiania. Men hvad — kunde man ikke være Sherlock Holmes selv, saa var Doktor Watsons Stilling heller ikke at foragte. Med skærpet Underkæbe og fast Blik gled han ind gennem Hotellets Svingdør.

— Mit Navn er Politiassistent Løwe, præsenterede han sig i Portnerlogen. Kan jeg faa Hotellets Inspektør i Tale?

Den vagthavende Portier viste ham med alle Tegn paa fjendsk Mistænksomhed over paa Inspektør Davids lille Kontor. Skulde man nu have Politivrøvl her paa Hotellet? Det havde man dog ellers været forskaanet for. Angleterre skulde nødig blive den samme Domhus-Filial som Bristol og Palads.

Inspektør David tog mod Politimanden med et forbindtligt Smil — som mod en Slags Kollega.

— Der bor paa Hotellet en Frøken Marguerite Armand, begyndte Politimanden determineret.

— Jasaa, sagde Inspektøren roligt. Ja, jeg har ikke saadan Rede i Hovedet paa alle Gæsterne.

Han bladede eftertænksomt i Fremmedbogens Kopi — mon Moses Waltz var hjemme? — han maatte straks have fat i ham — det her saa ikke godt ud.

— Er der blevet stjålet noget fra Damen? spurgte han interesseret.

— Nej.

— Aa, Gudskelov. De ved, der er ikke noget, vi Hotelfolk hader mere. Jo, her staar hun: Frøken Marguerite Armand — Nr. 112.

— Tror De, at De paa en diskret Maade kan skaffe mig i Forbindelse med Frøkenen?

— Sikkert jeg skal prøve, om hun er hjemme. Frøken, vil De give mig Nr. 112 Hallo!

— Hallo — Is' Charley? Marguerite von Kurder havde grebet Telefonen.

— Hallo, gentog Inspektøren arrigt.

— Yes, Hallo — I'm here

— Nej, hun er ikke hjemme, erklærede Inspektøren men saa snart hun kommer hjem, kunde jeg jo telefonere til Politiassistenten.

— Tak! Jeg venter. Jeg sætter mig ude i Vestibulen. Vær saa elskværdig at give mig et Vink, saa snart Frøkenen dukker op.

— Saa gerne.

— Jeg behøver vel ikke at sige til Dem, at De ikke skal omtale Sagen til andre af Hotellets Folk.

— Nej.

— Det er jo ogsaa i Hotellets Interesse, at det hele gaar saa stille af som muligt.

— Selvfølgelig.

Politiassistent Løwe valgte sig en Plads i Lobby'en i en af de store Bøffel-Lænestole henne foran den forlørne Kamin. Da han havde tændt sig en Cigaret og lænet sig tilbage i Stolen, fandt han, at han var sat nydeligt i Scene som Opdager. En af hans Teorier var, at en Opdager intel Sekund maa ophøre med at anstille Observationer. Han fulgte derfor med skarpe

Øjne de sene Té-Gæster, der pludrede ud af Palme-haven og hostede den hede Cigaretrøg op, naar de kom ud i Lobby'ens friske Træk.

— Hvad var det for tre Damer, der trykkede sig saa underligt op ad Hof-Michelsens Udstillingsskab, da de fik Øje paa hans populære Profil? Minsandten. Det var jo Bi-ba-bu og Lydia og den falske Asta Nielsen. Hvordan i Alverden kom de her? Det var ganske rigtigt tre Damer af den lykkelige Demimonde, der var paa Vej hen mod Garderoben. Politiassistent Løwe havde begyndt sin Virksomhed i Sædelighedspolitiet, og selv her midt i deres Glans og Herlighed følte de tre Damer Synet af ham som et isnende Pust fra de kolde, angstfulde Nætter i Vesterbros Passage.

— Saa er det s'gu ikke saa underligt, tænkte Op-dageren, at 3. Inspektør forleden klagede over, at hans Folk aldrig kan finde Pigerne mere. Sædeligheds-politiet kommer simpelthen for lidt i Palmehaven

Saa snart Døren var smækket i bag Politiassistentens velbyggede Ryg, snappede Inspektør David igen Telefonen.

— 216 — er det Hr. Waltz? Det er David. Jeg kommer op til Dem med det samme. Det er noget meget vigtigt.

Han smuttede ud i Forhallen. Portieren standsede ham.

— Har De set dette her, Hr. David? Det var vel det, Politiassistenten vilde tale med Dem om?

Han rakte ham Avisen med Armands og Duvals Anholdelse.

— Ja, sagde han — lad mig for Resten faa den med. Saa gik han ind i Elevatoren.

Moses Waltz modtog ham med sit velvilligste Smil.

— Naa, De har noget paa Hjerte, David — forhaabentlig en glædelig Overraskelse.

— Læs bare her, sagde David forpustet og rakte ham Avisen.

Moses Waltz' Hænder skælvede.

— Du gode Gud, sagde han bare.

— Men det er ikke alt, blev David hæsblæsende ved.

.. Chefen for Opdagelsespolitiet er her og spørger efter Marguerite von Kurder. Jeg har sagt, at hun ikke er hjemme. Han sidder i Lobby'en og venter.

Moses Waltz greb efter en Stoleryg for at faa Støtte. Slaget havde faaet ham til at vakle. Det var noget uhørt, dette — et Afbræk paa alle hans Planer, og oven i Købet et, der trueede ham selv paa Livet. Var det et Forræderi? Havde Armand eller Duval eller selve Marguerite opført sig som Idioter? Nej! Som et Lyn slog Forklaringen ned i ham: Han havde regnet med, at det norske Politi var af samme Kaliber som det danske. Det havde fældet ham! Det var ham selv, der var Idiot!

— David, sagde han, vent her et Øjeblik. Jeg maa straks have fat i Marguerite.

Han løb ned til hendes Værelse, bankede hastigt paa og traadte ind.

Hun kom ham i Møde i stort Aftentoilette med et straalende Smil, men da hun saa, hvem det var der kom, fo'r hun sammen i Ubehag.

— Er det Dem? sagde hun koldt — saa var det vel ogsaa Dem, der tillod Dem at holde mig for Nar i Telefonen før? — —

— Frøken von Kurder, sagde Moses Waltz og snap-

pede efter Vejret, der er ikke Tid til Omsvøb. Jeg har noget alvorligt at sige Dem.

Hun veg tilbage. Hun kendte ikke Moses Waltz som han stod der, svedende af Angst og med Øjnene flakkende maalløst rundt i deres Huler.

— Hvad er der? spurgte hun ophidset. De gør mig bange!

— Armand og Duval er blevet anholdt — Politiet er her og spørger efter Dem. De har ti Minutter til at pakke en Haandtaske og tage en Rejsefrakke paa. Inden en halv Time maa vi være ombord i Malmøbaaden. Jeg kan ikke sige mere. Jeg maa selv op og have fat i mit Tøj. Jeg banker paa Deres Dør om ti Minutter. Det gælder Liv og Død.

Han var allerede borte.

Halvt bevidstløs gik hun hen foran det store Spejl i Klædeskabet og stirrede tomt ind paa sit eget Spejlbillede. Hun aabnede Skabet, fandt et Rejseslag frem, tog det paa, gik videre over til Toiletbordet, greb en Haandtaske og begyndte ganske mekanisk — i en bestemt Takt — at lade sit Skildpadde-Garniture falde ned i Tasken: Kam — Børste — Neglepind — Pudderdaase

Det bankede igen.

Kom ind

Hvis det var Politiet, var hun fortabt.

Det var Charley.

Han var forfærdelig i sin Blegthed. Han gik lige frem imod hende. Hun saa ikke paa ham — blev bare ved med at lade de smaa Toiletartikler dumpe ned i Tasken: Sæbe-Etui — Handskeknapper — Tandbørste

....

— Marguerite — sagde han, og saa brast han i Graad.

Han vidste alt.

Det var, som om han først nu fik Øje paa Rejse-
dragten og Tasken.

— Hvad gør du? raabte han i Angst.

— Jeg rejser.

— Hvorfor? Det var ganske meningsløst, dette Ord
— men det var det eneste, han kunde faa over sine
Læber.

— Fordi jeg er en Bedrager

Hans meningsløse Spørgsmaal havde tvunget Sand-
heden ud af hendes inderste Hjerte.

Han greb efter hendes Haand.

— Hvad skal der blive af mig? — Hvad skal der
blive af mig? gentog han hovedrystende.

Hun svarede ikke, slog bare Taskens Staalflige sam-
men med et Smæk.

— Hvem du er og hvad du har gjort, Maguerite,
sagde han stille, saa elsker jeg dig alligevel.

Da brast det for Marguerite von Kurder.

Der var mange Mænd, der havde begaaet Forbry-
delser for hendes Skyld, og hun havde foragtet dem.
Her kom en og begik en Dumhed — og hun elskede
ham.

Hun var ikke mere Madame i det store Spil — hun
var den lille Gouvernante hos Advokatfamilien i Brüs-
sel. Og hun faldt ham om Halsen som en naiv lille
Pige og græd ud ved hans Kjoleopslag.

— Saa bliver du — ikke? hviskede han.

Hun rørte ikke sit trætte Hoved.

— Charley, jeg er vist meget værre end du tror. Po-
litiet er ude efter mig, og jeg maa rejse nu — til
Malmø.

— Jeg kommer over til dig i Morgen, sagde han roligt. I Aften maa jeg blive hos Mo'r.

Moses Waltz gled ind ad Døren. Hvad Satan var dette her? Bare denne engelske Laban ikke lavede Ulykker. Men Marguerite von Kurder gjorde sig fri af Charleys Favntag. Hun var helt rolig nu. Hun tog Tasken paa Toiletbordet og gjorde sig rede til at gaa. Drevet af en pludselig Indskydelse bøjede hun sig ned og kyssede ømt og stille Charleys saarede Haand.

— Kom saa, sagde hun til Moses Waltz — og Døren slog i bag dem.

Charley blev staaende henne ved Toiletbordet med begge Hænder knuget mod sin Pande — men pludselig brød et lyksaligt, triumferende Smil frem paa hans Læber

Han slukkede Lyset og forlod Værelset.

— Jeg begriber ikke, hvor Frøken Armand bliver af, sagde David og bøjede sig dybt ned over Politiassistenten i samme Øjeblik, som Moses Waltz og Frøken von Kurder passerede Lobby'en.

— Jeg venter, erklærede Politimanden med en oplyftende Følelse af at udføre en ubehagelig Pligt paa en behagelig Maade.

— — —

Lady Larsen var bragt til Sengs og laa hen i en Døs. Lægen frygtede for en Hjernebetændelse. Ved Hovedgærdet sad Mr. Larsen esq. og virrede uforstaaende med Hovedet. Ved Telefonen i Forværelset var Kammertjeneren ivrigt optaget af at ringe Il-Afbud til den fineste Lensgrevinde, Hofdamerne, Komtesserne med Forbindelse i det gule Palæ, Stamhusbesidderne, Staldgreven, Prinsen af Blodet og de andre Gæster.

— — —

William Klitten sad paa sit Kontor, i Færd med en

Gang for alle at gøre sig færdig med den norske Spekulation, da Frk. Hansen bragte ham Aftenaviserne med Sensationen.

Først fik han et Choc. Her var altsaa Forklaringen paa Armands nydelige, lille Tip. Det var en *Forbrydelse*, der laa bag ved. Saa var det ikke saa æventyrligt, at Chancen havde været saa dødssiker — og at det var gaaet saa nøjagtigt efter Programmet der foran ham laa endnu Armands hastigt opkradsede Torpederings-Liste. Dette duftende Dame-Papir — denne barnlige Klo — og denne hæslige Forbrydelse — en smagfuld Konstellation! Og Armand selv, dette enfant terrible med Dreng-Smilet og de lidt for kvindagtige Hænder: *Saadan* saa altsaa en Forbryder ud, en af de *rigtige*. Det vilde han dog have forsvoret. Han mindedes tydeligt, hvordan han og Duval havde siddet paa Hug og leget »mit Skib er ladet« med to unge Damer. Jo, mit Skib var ladet! Og *ham* havde disse Slyngler ogsaa trukket ind i Skyggen af deres djævelske Gerling Det var Begivenhedernes Logik, turde han nok sige: Først blev hans Forretning ødelagt af en forbryderisk Tilfældighed og nu var den blevet reddet af en tilfældig Forbrydelse. Glæden over det store Kup var borte. Nu vilde det bare plette hans Hukommelse som et hæsligt Minde, som han vilde dynde al den Glemsel over, han formaaede Og den praktiske Side af Sagen: Kunde han ikke risikere oven i Købet at blive indviklet i Retssagen mod de to Spioner? Han gennemgik meget nøje Spekulations-Affærens Detailler, men fandt ikke, at den paa noget Punkt gav Grund til Ængstelse i den Retning.

Efter at han var kommet til denne beroligende Overbevisning, begyndte han at beskæftige sig med sin Ven Charley Larsen. For ham maatte det være et frygteligt

Slag. Selskabet var selvfølgelig aflyst, men han vilde alligevel tage ind til Angleterre og trykke Charleys Haand og sige:

— Stakkels gamle Dreng!

Han mistede imidlertid enhver Trang til at udtrykke sin Medfølelse, da han saa et Glimt af Charley paa den brede Trappe op til Mezzaninen. Hans Ansigt havde et foruroligende Udtryk af vild Lykke, der lyste langt ud i Lobby'en.

Saa fortsatte han ganske roligt ned i *grill room* for at faa den Middag, som Skandalen havde snydt ham for.

Greve Bjørn sad dernede og kom straks styrtende hen til ham.

— Jeg er ikke skadefro af Fag, sagde han og lo, saa alle Ansigtets spidse Træk skar dybt ind i hinanden, men jeg kunde dog ikke dy mig for at strømme til Aastedet, da jeg læste om d'Herrers Arrestation. Jeg vil sige Dem, Byen er allerede ved at tage sig sammen til det store Grin — og fra i Morgen tror jeg nok, jeg tør love Dem, at Mr. Larsen esq. samt Lady Larsen er de umuligste Personer i Staden København. Baronesse Kaufmann har allerede aflagt fire Visitter, siden Skandalen indtraf, og Mr. Edward og hans franske Ven har reserveret Vogne for hele Aftenen

— Ja, sagde Klitten. *Væ victis!* stakkels Lady Larsen.

— — —

Moses Waltz sad alene foran det bugnende kolde Bord i Malmø-Damperens *Matsalong*. Marguerite von Kurder var, saa snart de var kommet ombord, gaaet til Ro i Damekahytten med en vanvittig Migræne.

Moses Waltz var ivrigt optaget af at fiske de sidste fine, søde Trevler op af en mægtig Hummerklo. Han

var helt igennem sig selv. Angstens Sved var forlængst dampet bort af det runde Ansigt, og Smilets Velvilje var brudt frem i al sin Glans. Jo, nu slap de kære Trevler deres Hylster. Han svælgede dem med et diskret Smæld og løftede sit Blik fra Hummeren og saa ud over det mørke Øresund. Hvor var Natten vidunderlig smuk. Hvordan var det, Shelley havde skrevet: Naar du med din sorte Haarbølge blænder Dagens Øje. Dagen var endt, og hans Saga i København var endt.

Alt velovervejet havde han kun Grund til at være tilfreds med Resultatet. Ganske vist: Han kunde have ønsket en lidt mere straalende Sortie men *hvem* — *hvad* var fuldkomment i denne Verden? Lord Byron havde Klumpfod, Napoleon tabte Slaget ved Waterloo og General Booth rejste i Luksuskahyt til Amerika. Alle Mennesker var ufuldkomne, alt Menneskeværk havde Brist. Men i det store og hele var han tilfreds. Hans smaa Overraskelser til de norske Redere havde jo virket, før den ubehagelige Opdagelse skete. Miltbrand-Bacillerne var uden Uheld gaaet over den finske Grænse. De to Hollændere, der alligevel skulde have været sparket ud, var han blevet fri for paa den nemmest mulige Maade. Og tilbage i København havde han en trofast Hjælp i Inspektør David. Den lille Argentiner kunde han sikkert ogsaa regne med i Fremtiden. Naar først en Diplomat var inde paa Skraaplanet, plejede han ufortrødent at glide helt ned til Bunden.

Men hvad han satte mest Pris paa ved hele Affæren var dog, at han havde haft Anledning til at vise sig som en Helt overfor Marguerite. Havde han ikke lige saa let kunnet forsvinde i Stilhed og ladet hende sejle i sin egen Sø? Men hans Ridderlighed og hans Beun-

dring for det internationale Mesterværk, der hed Marguerite von Kurder havde fået ham til at løbe den Risiko, hendes Bortførelse lige for Næsen af Politiasistenten dog havde rummet. Denne Følelse af at have optraadt som en Helt var virkelig en af de interessanteste og behageligste, han i sit Liv havde stiftet Bekendtskab med. Han vilde prøve den en anden Gang.

Og det havde glædet ham at mærke, paa Vejen til Damperen, at Marguerite var ham virkelig taknemmelig.

Moses Waltz' Smil var fuldt af søde Anelser, da han langede ud efter den anden halve Hummer.

SLUTNING

Da William Klitten og Else Weber var naaet halvvejs op ad den smalle Sti, der førte til Højfjeldssanatoriet, stod de stille og saa ud i Solskinnet.

De var aandeløse af den bratte Opstigning og snappede vildt efter Vejret, mens de lo hinanden ind i Øjnene.

Kulden og Anstrengelsen havde kastet en vidunderlig Rødme over Else Webers Kinder og Frostvinden havde blæst et Solspind af lyse Krøller henover den hvide Pande. Som hun stod der, stærk og rig, med alle Solens og Sneens Skygger over sig, var hun værd al Verdens Attraa og Klitten aabnede sin Favn i Henrykkelse og tog hendes Legeme ind til sig.

— Else, hviskede han. Giv mig din Mund.

— Wiliam! lo hun. Er du da helt vanvittig? Sæt at nogle af de nervesyge oppe fra Sanatoriet saa os. Tror du de har godt af den Slags Sindsbevægelser

— Kys mig, svarede han bare — og to Munde, fri-ske af Snefnug og Morgensol, mødtes i en flammende Brand.

— Aa du, sukkede han, mens han krystede og kry-stede hende ind til sig: Hvor er det vidunderligt at være fri — fri sammen med dig

— Saa fortryder du altsaa ikke, at jeg lokkede dig væk fra Børsen op til den lille Syge-Visit hos Søren?

— Fortryder? Nej du! Du aner ikke, hvad denne Uge her i Fjenldene sammen med dig har været for mig. Tænk dig den Følelse, at al det Smuds, der hang ved mig fra de forbandede Penge, en Gang for alle er skyllet af Jeg ved ikke, om du forstaar mig, Else,

men jeg føler mig saa stærk og lykkelig, at jeg har Lov til at kræve Tilgivelse for alle mine Synder

— Jo, jeg forstaar dig, William, svarede hun alvorligt og strøg Haaret op under hans Hue men vi maa videre, saa vi ikke kommer for sent. —

De gik videre op gennem Sneen til Sanatoriet og blev vist ind til Søren Klitten, der havde sit Værelse i en af de østlige Pavilloner.

Søren Klitten laa endnu til Sengs efter den svære Forgiftning.

Han modtog Else og William med et mat Smil:

— Tak, fordi I kom, sagde han og rakte sine Hænder ud imod dem — er det ikke sært for Jer to Overmennesker at komme ude fra Solen og Sneen ind her til mig stakkels Vrag?

— Saa, saa, lo Else Weber, tro nu endelig ikke, det er noget Offer vi bringer. Denne Rejse har været mere værd for William og mig end vi nogen Sinde kan sige.

— Ja, den er simpelthen en Start til et helt nyt Liv, sagde William Klitten og lad mig sige dig en Ting: Du skulde tage den Start med, Søren!

De tog Plads paa de slidte Besøgsstole ved Siden af den triste Jernseng og pinte sig med at konversere den syge uden at trætte ham.

— Husker du, William — spurgte Søren Klitten mismodigt og rejste sig halvt op i Sengen, en Aften, du var oppe hos mig paa Bladet jeg tror, du ledte efter Journalist Miller vi faldt i Snak, og saa sagde jeg til dig, at der var to Slags Mennesker, jeg fandt var de latterligste af alle: frafaldne Teologer og mislykkede Selvmordere. Nu er jeg saa lykkelig at være i Besiddelse af begge Ærestitlerne.

— At du gider tænke derpaa, afbrød William Klitten leende Tænk hellere paa, at om fjorten Dage kommer du ud i Sneen og Solen til os andre Herregud, Søren! Du er aldeles ikke mere latterlig end den øvrige Menneskehed. Tror du, der er en eneste, der ikke bliver sentimental, naar det ramler for dem? Nogle tager Veronal, andre rejser langt, langt bort — og andre igen forelsker sig.

— Tak, sagde Else Weber, jeg er altsaa det uskyl-
dige Offer for din Sentimentalitet.

— Du har mistet enhver Ret til Opposition, lille Else, derved, at du ikke er et Haar bedre end os andre.

— Jeg har allerede fundet Trøst i en Teori, som jeg har udkastet, mens jeg laa og talte Grenene paa den svajende Fyr dér under mine Vinduer, fortsatte Søren. Det er slet ikke saa galt fat med mig, som jeg troede, da jeg helt gav op. Der er bare det i Vejen, at jeg ikke har kunnet følge med i Københavns, i hele Verdens nye Tempo. Det var mig for stærkt, forstaar du. Dette, at der stadig dukkede nye Personer, nye Begivenheder op — blussede et Sekund paa Firnamentet — og forsvandt i Mørket, tilsyneladende ganske sporløst, det forvirrede mig. Jeg vilde hele Tiden finde Aarsagen, Sammenhængen, *Meningen i det hele*, men inden jeg bare var begyndt at reflektere over en Episode eller en Person, var han for længe siden fejtet væk, forældet, ligegyldig, *færdig!* Næste levende Billede flimrede allerede paa Lærredet til fuld Touche fra Orkestret. Det kunde jeg ikke finde mig i, forstaar du — og saa var det, jeg begyndte at tro, at der var noget galt ved det hele — skønt det naturligvis *skal* være saadan. Nu er jeg kommet til den Overbevisning, at det netop er Livets egentlige Pikanteri. Hver Gang vi synes, vi lige er begyndt at

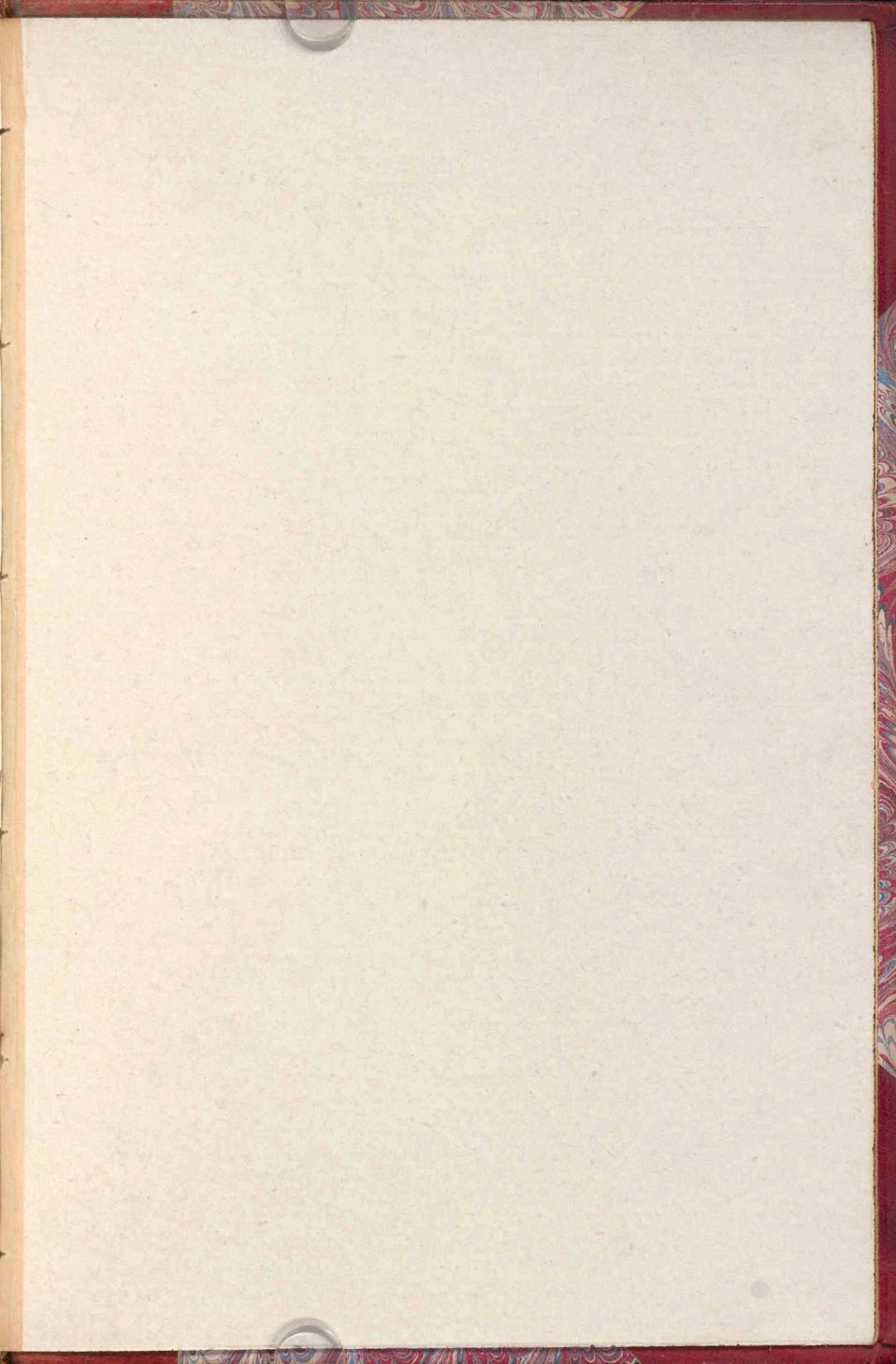
kende nogle Mennesker, saa forsvinder de af en eller anden ligegyldig Grund

Sygeplejersken kom ind:

— Besøgstiden er forbi!

— Der kan I se, lo Søren Klitten og rakte dem Haanden til Farvel. — *Hvad sagde jeg?*

Og William Klitten og Else Weber gik ud i Solen og Sneen

Anders W. Holm: FREDLYS DIN JORD —

Opl. 600 Ekspl. **Stemninger under Verdenskrigen.**

Pris: 2 Kr.

Uddrag af Pressens Anmeldelser:

I en Digtsamling af Anders W. Holm er der altid Karakter. Der er *Mand* i hans Vers. Vi anbefaler den lille skønne Strids-Bogs Poesier til vore Læsere. Den fortjener at kendes, og den kan godt taale at blive bevaret

A. K. i den konservative Provinspresse.

Meget kan nærmest betragtes som versificeret Journalistik, andet har dybere Rødder, alt sammen præges det af Anders W. Holms friske Formevne og usnobbede Gemyt. Der er flere af disse Digte, som heldigt træffer den folkelige Fædrelandssangs enkle Tone uden dog at lefle med letkøbt national Patos

N. P. J. i den radikale Provinspresse.

Dette gribende lille Bind lyriske Digte bærer Vidnesbyrd om den Sindsstemning og Lidenskab, som skjuler sig under Danmarks nedtvungne Neutralitet vi er nødt til at gøre os selv klart, at en lille Nation paa næppe tre Millioner Indbyggere under ingen Omstændigheder er i Stand til at tage eller berettiget til at fremkalde Offensiven, naar saa frygtelig og havesyg en Nabo knurrer ved dens Dør.

Derfor er Offentliggørelsen af Anders W. Holms »Fredlys«, som saa mange Følelsestilkendegivelser i den senere Tids Prosa og Vers, en Handling, der udtrykker et Mod, som fortjente at blive paaskønnet i hans Fædreland saa faar Udgivelsen af saadan et lille Bind som det foreliggende Krav paa vor Anerkendelse

I en lykkeligere Stund haaber vi, at Anders W. Holm vil vende tilbage til den lysere Kunststart, han udøver med saa udsøgt en Ynde. Men nu takker vi ham for den Sympati, han viser de Allierede, og for hans Harne mod »det tyske Rovdyr«.

Kritikeren Edmund Gosse i det engelske Verdensblad »Times«.

Enhver, der interesserer sig for moderne dansk Lyrik, bør læse denne lille Digtsamling, blandt hvis højst forskelligartede Indhold findes smaa Perler

H. i »Verden og Vi«.

De fredlysende danske Digte aander en typisk dansk Jævnhed og Elskværdighed De bedste og smukkeste Vers i Samlingen er »Urets Sang« og »Det rette Had«. I dette sidste former en klog og retsindig Tænksomhed tre faste og sande Vers, man læser med Glæde.

Axel Juel i »Nationaltidende«.

Nogle af Digtene er i al deres Spinkelhed smaa Kunstværker. Der er baade Inderlighed og skarp Spot i disse Vers. Kærlighed til Danmark bærer dem alle.

J. S. i »Hovedstaden«.

Anders W. Holms lille Digtsamling rummer Ord, der svider som Piskeslag. Spot, der bider og ætser. Den er født af Krigen. Men bag alle Digtene synger Kærligheden til Land og Folk — den, der ikke elsker, vredes ikke, som Anders W. Holm gør det

»Vore Damer«.

..., hans Bog giver Øjeblikkets Aand og skal læses nu.

Louis Levy i en Debat i »Politiken«.

